KIŞ GÜNEŞİ YAZ YAĞMURU

Lacey yatak odasına doğru merdivenlerde koşarken Luke Harrow'la olan ilişkisinin inanılamayacak derecede güzel olduğunu düşünüyordu. Henüz bir çocukken bu tenis şampiyonuna âşık olmuştu. Şimdi de yine aynı şeyi yapmak tehlikesiyle karşı karşıyaydı... Ama bu sefer Luke Harrow'un kendisine, resimlerine değil. Ama gerçek Luke kimdi? İlk tanıştığında gördüğü ciddi işadamı mı, seneler önce bütün gençliği peşinden sürükleyen o cazibeli tenis ilâhı mı, yoksa genç adamın annesinin dediği gibi bir ahlaksız mı? Mantığı, Luke'un annesinin fikrini kabul etmesi gerektiğini söylüyordu ona. Ama duyguları?.. Duyguları Lacey'e başka şeyler fısıldıyordu ve genç kız artık nasıl davranacağını bilemiyordu...

(KDV dahil) **300 TL.**

Ann Charlton

KIŞ GÜNEŞİ YAZ YAĞMURU

28

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ
285

KIŞ GÜNEŞİ YAZ YAĞMURU

Ann Charlton

KIŞ GÜNEŞİ YAZ YAĞMURU

Lacey, bir zamanlar hayaletler gördüğünü sandığı merdivenleri neredeyse koşarcasına çıkmaya başladı. Şu anda geçmiş onu ilgilendirmiyordu. Tek ilgilendiği şimdiki zaman ve Luke'tu. O anda, karanlığın arasından beyaz bir gölge çıkınca hafif bir çığlık attı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı

"Kim o?" diye sordu. O anda da ışıklar yanmıştı. Elektrik düğmesine elini dayamış bir kadın duruyordu karşısında.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim," dedi gülümseyerek. "Ben Paula Harrow' um."

"Oh." Lacey şimdi biraz rahatlamıştı. Ama yine de sevişmek üzere olduğu adamın annesiyle karşılaşmak genç kızı etkilemiş ve yüzü kızarmıştı.

Bu
BEYAZ DİZİ

....

özel kitaplığına aittir.

İngilizce adı: WINTER SUN, SUMMER RAIN

Copyright: Ann Charlton
Mills and Boon Limited ve
Gelişim Basım ve Yayım A.Ş. (1985)
Levent-İstanbul
Tel: 169 66 80

Kıbrıs satış fiyatı: 450 TL.

Baskı: Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

KIŞ GÜNEŞİ YAZ YAĞMURU

Ann Charlton

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ

GELİŞİM YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Lacey henüz on dört yaşındayken uzun zamandır herkesten sakladığı sırrını en yakın arkadaşı Marie'ye açıklamıştı. "Luke Harrow'a âşığım," derken yüzü de kıpkırmızı olmuştu.

Lacey, genç adamın Wimbledon'da nefis bir servis atarken veya White City'de elinde şampiyonluk kupasıyla poz verirken çekilmiş resimlerini gazetelerden kesiyor defterine yapıştırıyordu. Elbise dolabının arkasındaki duvara da Luke'un dev bir posterini asmıştı. Dolabını her açışında, bütün elbise ve üniformalarını kenara çekiyor ve Yunan Tanrılarını andıran tenisçiyi hayranlıkla seyrediyordu. Uzun boylu ve atletik yapılı adam sarı dalgalı saçlara ve bronz bir tene sahipti. Profili ise o yaştaki bir kızı ağlatacak kadar güzeldi. Ama Lacey ağlamaktan çok hayallere dalardı.

Luke'un hayranları genç adama sırt çevirdiğinde bile Lacey onu unutmadı. Luke'un babasının ölümüyle sonuçlanan kazadan sonra çıkan skandallara rağmen Lacey genç adama bir fotoğrafını yollamıştı. Bu fotoğrafı kimseye söylemeyeceğine dair büyük yeminlerle Marie çekmişti. Lacey elinde büyük bir kartonla bahçelerindeki ayva ağacına yaslanarak poz vermişti. Kartonun üstünde, "Seni seviyorum, Luke," yazılıydı. Bu önemsiz bir hareketti, ama Lacey, Luke'a herkesin kendisi hakkında kötü düşünmediğini göstermek istiyordu. Elbette bu fotoğrafına karşılık bir cevap gelmedi, bu da ilk başta Lacey'i hayal kırıklığına uğrattı. Ama on beş, on altı ve on yedi yaşlarına bastığında Luke Harrow'un sadece ilk gençlik aşkı olarak kadığını anlamıştı. Elbiselerinin arkasındaki poster yerli yerinde

duruyordu, ama duvarlara başka posterler de çıkmıştı. Bogart ve Bergman'ın bir Casablanca posteri, bütün zamanların en iyisi Stones'un ve Sean Connery'nin posterleri ve listelerde yükseldiği gibi aynı hızla düşen sayısız pop gruplarının posterleri.

Lacey on dokuz yaşındayken bavullarını toplayıp kendi dairesine taşınmak üzere evden ayrıldı. Bütün posterleri atmış, ama Luke'un posteri ve onun hakkındaki defteri diğer bütün eşyalarıyla birlikte annesinin depo olarak kullandığı tavanarasına kaldırmıştı.

Artık yirmi beş yaşına gelmiş ve duvarlara astığı posterlerin yerini gerçek kişiler almıştı.

"Evet, yapabilir misiniz?" Karşısında oturan müşterisi sert bir çıkış yapınca Lacey bir anda irkildi. Adamın dediklerinin yarısını dinleyememişti.

"Yaz bitmeden önce mi?" Genç kız adamın uzattığı inşaat planlarını ve çizimlerini incelemeye koyuldu.

"Noel'e yetişmesini tercih ederim. Beni dinlemiyor gibisiniz, Miss Teale."

"İlgisiz göründüysem üzgünüm. O zamana yetişmesi gereken iki işim daha var ve sizi oraya nasıl sıkıştıracağımı düşünüyordum... eğer tasarılarımız hakkında bana biraz fikir verirseniz..."

Karşısındaki adam sekreterinin içeri girmesiyle genç kızın konuşmasını yarıda kesti.

"Miss Teale," dedi adam ayağa kalkıp kapıya yürüyerek. Böylece ilk görüşmenin sona erdiğini belirtiyordu. "Ben başka işlerinizin arasına sıkıştırılmak istemiyorum. Eğer istediğim zamana kadar Fremont'daki salonum yetişmeyecekse başka bir dekoratör aramaya başlarım. Ama ben sizin stilinizi seviyorum. Onun için diğer işlerinizi bir daha gözden geçirirseniz iyi olur."

Adamın sesindeki alay genç kızı şaşırtmıştı. 'Bir başka zor müşteri daha,' diye düşündü Lacey. Keşke hemen şimdi hayır deyip bu işten sıyrılabilseydi. Ama bu-

nu yapamazdı elbette. Hiç para getirmeyecek bile olsa, Mike bu işi bırakmaya kesinlikle razı olmazdı. Ortağı, ünlü ve zengin kişilerin evini dekore etmeye çok önem veriyordu. Böylece Logan ve Teale İç Dekorasyon firması iyi reklâm yapmış oluyordu.

"Elbette, Mr....," diye başladı Lacey.

Adam saatine bakarak, "Çok önemli bir işim var, Miss Teale," dedi. "Beni sonra telefonla ararsınız." Konuşurken Lacey'e bakmamıştı bile. Lacey sinirlenmemeye çalışarak müşterinin her zaman haklı olduğunu düşündü.

"Tabii. Sizi yarın arayıp istekleriniz hakkındaki ilk toplantımızı..."

"Evet, evet, Miss Teale. Bu çok iyi olur. İyi günler."

Genç kız kapıdan çıkarken adamın kendisine baktığını gördü. Ama sanki genç kızın gözlüklerinden daha ilerisini görmüyormuş gibiydi.

"İyi günler, Mr. Harrow."

Lacey bürosuna geri dönerken, 'İlk gençlik Tanrım öldü,' diye düşündü. Sarı dalgalı saçlar biraz koyulaşmasına rağmen bakımlıydı. Teni de hâlâ bronz rengiydi. Bu da müşterisinin bütün vaktini ticari işletmelerinde geçirmediğini gösteriyordu. Kazadan ve basının kendisini suçlamasından beri seyirci önünde tenis oynamamıştı, ama çiftliğinde devamlı antrenman yaptığı kesindi. O kahraman kişilikli Luke Horrow gitmişti, kendisini en az tenis yeteneği kadar meşhur eden gülümsemesi kaybolmuştu. Lacey onun kazadan önceki neşesini ve basına gösterdiği cömert ilgiyi düşünerek adama acıdı.

Ama Luke Harrow böyle mutsuz olmakta da haklıydı. Basın bu mavi gözlü, yakışıklı genci önce göklere çıkarmış, sonra da bir anda yerin dibine geçirmişti. Ama bütün bunlar on sene önce olmuştu. Luke Harrow'un yüzü ise hâlâ sert çizgilere sahipti. Davranışları da gereksiz bir şekilde kabaydı. 'Artık gerçeği gör,

Lacey,' diye düşündü genç kız. 'Gençlik kahramanın tam bir vahşi olmuş, çok da zor bir müşteri.' Bir yolunu bulup eski Luke Harrow hakkındaki düşüncelerini unutup, yeni Luke Horrow'la beraber çalışmaya alışmalıydı.

Lacey büroya girince, Mike, "Posterle buluşman nasıl geçti?" diye sordu.

Lacey çantasını yere atarak masanının üstüne oturdu. "Bunu sana anlattığım için çok pişmanım," diye iç çekti. "Bunu unutmama izin vermeyeceksin, öyle değil mi?" Mike'a bir zamanlar Luke'un hayranı olduğunu söylemiş, ama ona aşkını belirten fotoğrafını yolladığını anlatmamıştı. Şimdi, yirmi beş yaşındayken bile bu çok özel bir anı gibi geliyordu ona.

"Oh... oh," diye genç kızın yüzüne baktı Mike. "Yoksa o kadar iyi değil miydi?"

Lacey derin bir nefes aldı. "Şöyle diyebiliriz. Eğer Luke Harrow bu kadar zengin olmasaydı... Eğer çocukluğumdan beri hayran olduğum o muhteşem eski evi almamış olsaydı... Ve eğer bu işten kazanacağımız prestij ve paraya ihtiyacımız olmasıydı..."

"Evet?"

"O zaman ona kafasına raketleri kadar taş düşmesini söylerdim."

"Şimdi anladım. Senin bir kahveye ihtiyacın var." Mike her zaman hazır duran çaydanlıktan kahve doldurarak fincanı Lacey'e uzattı.

"O tam bir domuz, Mike! İnanamıyorum. Biliyor musun?" diye birden dönerek gözlüklerini çıkardı. "Bana bakmadı bile. Yani gerçekten bir kere olsun bakmadı. Eğer beni bir insan olarak bile kabul etmezse onun evini nasıl dekore edebilirim? Miss Teale," diye Luke Harrow'un derin ve sabırsız sesini taklit etti. "Ben başka işlerinizin arasına sıkıştırılmak istemiyorum." Sonra da hırsla devam etti. "İnanabiliyor musun, işi daha iyi idare edebilmem için gidip o evde yaşamamı

istiyor." Gözlüklerini tekrar takarak, bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. "O kötü ruhlu şeytanla aynı evde yaşamayı düşünüyorum da..."

"Bu adam seni iyice etkilemişe benziyor Lacey. Hiç bu kadar sinirlendiğini görmemiştim."

"Hayır, şey..." Lacey kahvesinden bir yudum alarak gözlüklerinin arkasından Mike'a baktı. "Şimdiye kadar hiç bir diktatörün uşağı gibi hissetmemiştim kendimi. Orada oturdum ve bana söylediği bütün sözleri dinledim. Onu memnun etmenin hiç kolay olmayacağı kesin." Sonra da Mike'ın yüzündeki ifadeyi görünce ellerini yukarı kaldırdı. "Tamam, tamam, biliyorum. O çok önemli bir müşteri. Bana bütün yaptıklarına rağmen ona iyi davrandım. Evet, Mr. Harrow... Elbette Mr. Harrow... Tabii Mr. Harrow..."

Mike bir kahkaha attı.

"Bunu komik bulduğuna sevindim, ortak."

"Eğer o yeşil gözlerinin öfkesinden biraz olsun ona gösterseydin, eminim sana bakardı. Neden gözlükleri-ni her zaman takmakta diretiyorsun? Her zaman ihtiyacın yok onlara."

"Ben de sadece iş için takıyorum. Müşteriler bu görüntüyü seviyorlar. Neden olduğunu bilmiyorum ama gözlükler ve sıkıca topuz yapılmış bir saç güven veriyor."

Mike elini kendi dağınık saçlarında gezdirdi.

"Ne demek istediğimi pekâlâ anladın," dedi Lacey. "Ve sen Mike Logan o yakışıklılığın ve kusursuz stilinle ister gözlüklü ister gözlüksüz herkesi büyülüyorsun."

Mike gülerek başını eğdi. "Teşekkürler, ama ciddi olmak gerekirse Lacey, sonsuza kadar o camların arkasına saklanamazsın."

"Saklanmak mı?"

"Evet, öyle. Sen tam bir çelişki içindesin Lacey. Bir yandan kendine güvenen ve emin bir insan, öte yan-

dan utangaç...''

''Hadi, Mike. Gülünç olma. Hiç de utangaç değilim.''

''Bence öylesin. Erkekler söz konusu olunca.''

''Hayır demek konusunda hiç de utangaç değilim.''

''Biliyorum,'' dedi Mike kelimelerini vurgulayarak. ''Zaten sorun da bu ya, canım. Belki de evet demek konusunda çok utangaçsın.''

Genç kız bir an Mike'a başını çevirdi. Bu konu yeniden açılmıştı işte. ''Mike, bu konuda anlaşmıştık seninle. Bizimki tamamiyle bir iş anlaşması ve şimdiye kadar gayet güzel yürüdü...''

Mike omuzlarını silkti. ''Arasıra iş anlaşmalarını gözden geçirmenin bir zararı yoktur.... Ortaklığımızı pekâlâ başka yönlerde de geliştirebiliriz. Bazı geceler yukardaki dairemde çok yalnız hissediyorum kendimi,'' diye gülmeye başladı. Lacey, Mike'ın yeniden şakalaşmaya dönmesine içinden çok sevinmişti. Gülümseyerek, ''O hangar gibi yatak odasında elbet kendini yalnız hissedersin,'' dedi.

''Peki senin gibi cici bir kız nasıl oluyor da benim yatak odam hakkında bu kadar rahatlıkla konuşabiliyor?''

''İstersen sana yüzlerce yatak odası hakkında gizli detaylar verebilirim. Ne de olsa, uzmanlık dalım yatak odaları.''

''Evet. Ne garip, öyle değil mi?''

Lacey çantasını alarak kendi bölmesine geçti. Mike belki de haklıydı. 'Modası geçmiş standartlara yapıştım' diye düşündü. Ama her ne kadar Mike'ı seviyorsa da, bu onun yatağını paylaşmak için yeterli bir sebep değildi. Genç kız belki de sonsuza kadar bir iş kadını olarak kalacaktı. Dior gözlüklerinin arkasına saklanıp, başka insanların ilişkileri için onların yatak odalarını dekore edecekti. Şimdiye kadar hayatındaki erkeklerin neden kendisini fazla etkileyemediğini bir

türlü anlayamıyordu.

Bu arada Mike'ın kendisine attığı kaçamak bakışların farkında değildi. Luke'la iyi anlaşabilmek için en iyi müşteri tekniğini kullanması gerekecekti.

''İyi günler, Mr. Horrow,'' dedi en tatlı sesiyle. ''Ben Lacey Teale. Sizin için uygun bir zamanda buluşup...''

''Kim?''

Lacey yutkunarak elindeki ahizeyi sıkıca kavradı. Gözlüklerini de çıkarmıştı.

''Lacey Teale, Mr. Horrow. Logan ve Teale İç Dekorasyon'dan...'' Gözlüklerini tutan eli sinirden oynuyor, zorla gülümsemeye çalışıyordu. Mike müşterisini uğurlayıp geri döndüğünde Lacey ahizeyi yerine koymuş, gözlerini de uzaklara dikmişti.

''Evet, bu gece en yeni müşterimizle ilk toplantımızı yapacağım,'' dedi sinirli bir sesle.

''Bu gece mi?''

''Evet. Mr. Harrow çok meşgul olduğundan benimle yapacağı toplantıyı sıkıştıracak başka vakit bulamıyormuş.'' Lacey ortağına baktı. ''Mike... Bunu aslında itiraf etmezdim, ama galiba ben bu işi yapamayacağım.''

''Neden... genç kızlık aşkına evet demekten mi korkuyorsun yoksa?'' diye sordu Mike alaylı bir sesle.

''Mike.'' Lacey kızarmış ve öfkelenmişti. ''Pekâlâ biliyorsun ki ben iş konusundan söz etmiştim. Bana emrindeki biri gibi davranan bu adama nasıl olur da güzel çizimler ve fikirler sunabilirim? Ve sadece para için baştan savma bir iş yapmayacağımı da biliyorsun.''

''Onun başkasına gitmesine izin veremeyiz, Lacey. İşi benim almam da imkânsız. O stildeki evler senin uzmanlık dalın.''

''Ama yardım istersem şaşırma, olur mu?''

Mike genç kıza dikkatle bakarak uzun ve ince vücudunu ona doğru eğdi. ''Eğer Horrow hâlâ eskisi kadar yakışıklı ise umarım yardım için bana başvurursun.''

Toplantı yerleri bir restorandı. Küçük ama oldukça pahalı bir yerdi burası. Lacey aylık bütçesinin büyük bir bölümünü buraya ayırmak zorunda kalacağını düşündü. Mantıken hesabı Logan ve Teale'in ödemesi doğruydu. Lacey ileride Luke Harrow'un paradan kaçınmayacağını umarak bu harcamaya değecek bir müşteri olmasını diledi. Genç adam telefonda, "Yemeği beraber yiyelim." diye haykırmıştı. Lacey de bu konuda biraz tereddüt edince sabırsızca devam etmişti. "Benim yemek yemem gerekiyor, herhalde sen de yiyorsundur. Bu zamanı değerlendirmiş oluruz böylece."

Luke Harrow, Lacey'nin yemek ihtiyacı konusunda biraz kuşkulu görünmüştü. Sanki genç kız bütün iş yoğunluğuna rağmen istenilen anda çizimler çıkartabilen mucizevi bir robottu. "Aslında benzinle çalışıyorum," diye mırıldandı Lacey ama sonra da Horrow'un duymuş olabileceğini düşünerek hemen yemek teklifini kabul etti.

Lacey restorana geldiğinde Luke Horrow elinde bir içkiyle önündeki kâğıtlara göz gezdiriyordu. Başını kaldırıp Lacey'e baktığında genç kız bu bakışlar karşısında oldukça heyecanlandı.

Saçlarını iş kadını stilinde sımsıkı arkaya toplamıştı. Doğal sarı saçlarının bu şekilde çok güzel göründüğünden emindi. Taktığı tek mücevher de ağır bir antika altın zincirle yeşim taşlı bir yüzüktü. Geometrik desenli çantası, yüksek topuklu zarif ayakkabılarıyla çok şıktı.

Luke Horrow iskemlesinden kalktığında Lacey ona elini uzatarak genç adamın üzerinde bıraktığı ilk etkiyi bozmamaya çalıştı. Tabii eğer böyle bir şey bıraktıysa...

"İyi akşamlar, Mr. Harrow." Genç adam elini hafifçe sıktıktan sonra hemen bıraktı.

"Miss Teale." Bu sefer ismini hatırlamıştı. Mavi gözleri genç kızın yüzünde ve omuzlarında dolaşırken Lacey hafifçe gülümsedi. İşte bu sefer kendisini bir insan olarak kabul ettirebilmişti. Otururlarken, "Eğer ilk görüşmemizde biraz kararsız göründüysem özür dilerim, Mr. Horrow," dedi. "Son zamanlarda biraz baskı altındaydım da."

"Bu akşam hiç de kararsız görünmüyorsunuz, Miss Teale," diye mırıldandı adam kâğıtları dosyasına yerleştirirken. "Bir içki alır mıydınız?"

Luke Harrow içkileri ısmarladıktan sonra arkasına yaslandı. Çenesindeki kararlılık ifadesi posterlerinde hiç belli olmuyordu. Dudaklarında hafif bir alay, gözlerinde de soğukluk vardı. Ama yine de geniş omuzları, mavi gözlerindeki esrarengiz ifade ve atletik vücuduyla çok yakışıklıydı. Lacey sinirle gözlüklerini iyice burnuna yerleştirdi. O bir müşteriydi. Müşteriler ilginç, sıkıcı, sempatik olabilirlerdi... Ama yakışıklı, asla.

"Daha önce hiç dekoratörle çalıştınız mı, Mr. Horrow?"

Genç adam hayır anlamında başını salladı.

"O zaman size bizim çalışma yöntemimiz..."

"Bizim mi?" diye sözünü kesti. Lacey dudaklarını ısırarak bu adamın tek heceli cümlelerine alışması gerektiğini düşündü, İyi bir başlangıçtan sonra yine eski tavrına bürünmüştü.

"Ortağım... Mike Logan... Ve ben," diye açıkladı gülümseyerek. "Biz müşterilerimizi tanımaya, onların yaşayış tarzlarını anlamaya, özel zevklerini öğrenmeye çalışırız." İçkisi geldiğinde genç adamın konuşması için fırsat yarattı. Ama hiçbir cevap gelmeyince bütün sevimliliğiyle devam etti. "Tabii sizin özel zevkleriniz hakkında biraz fikrimiz var..." Genç kızın bu iltifatı da bir karşılık görmemişti. Dudaklarını ısırdı.

"Bu ilk toplantımızın amacı..." Nedense bu adama karşı her zaman kullandığı cümleleri bir türlü kullanamıyordu. Luke Horrow karşısında oturmuş dikkatle kendisini dinliyor, ama hiçbir yorumda bulunmuyor-

du. "... sizin ihtiyaçlarınız konusunda biraz konuşmak ve ortaya bir iki fikir taslağı çıkarmak..." Genç kız kendisini heyecanlı bir öğrenciye benzetti. Sanki Luke Harrow telefon edip bir dekoratör olarak onun yardımını istememişti.

"Ve ilk olarak hangi odaları dekore ettirmek istediğinizi öğrenmek istiyorum."

"Bunu daha ilk görüşmemizde belirtmiştim, Miss Teale. Hepsini."

Lacey kadehini masaya bıraktı. Genç adamın böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu. Zaten söyleseydi böyle bir haberi hiç unutmazdı. Elbette Sydney'de daha büyükleri vardı, ama Fremont Camden-Picton bölgesindeki kendi tarzının en büyük evlerinden biriydi.

"Hepsini mi? Yani... ev boş olacak... ve siz her yeri dekore etmemizi istiyorsunuz."

"Tamamiyle boş olmayacak. Ama, evet. Her odaya bakmanızı istiyorum. Şaşırmış görünüyorsunuz Miss Teale. Bu işi alabilecek misiniz?"

"Sanırım, Mr. Horrow. Ama sizinle açık konuşacağım. Daha önce bu kadar büyük bir proje üzerinde hiç çalışmamıştım."

"Çok dürüstsünüz," dedi genç adam kuru bir sesle. Lacey nezaket ve gülümsemenin bu adam söz konusu olunca bir işe yaramadığını düşündü. Belki de şimdi biraz açık konuşmanın vakti gelmişti.

"Ben müşterilerime her zaman böyle davranırım Mr. Harrow. Bazen de hoşlanılmayacak derecede dürüstümdür. Tıpkı şimdi olacağım gibi."

Mavi gözler şaşırarak kısıldı ve genç kıza dikildi.

"Mr. Harrow müşteriler bize... bana... başvurdukları zaman genellikle onlarla bir bilgi alışverişine girerim. Kendileri karar vererek evlerinde iş yaptırmak isteyenler bana karşı bu kadar ilgisiz olmazlar. Mr Harrow... ben size istemediğiniz bir sigorta poliçesi veya ansiklopedi satmaya çalışan bir pazarlamacı değilim."

Genç adamın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı, bu Lacey'yi daha da kızdırdı. Gözlüklerini çıkararak öne doğru eğildi. En azından onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Eğer benimle konuşmak istemiyorsanız, Mr. Harrow daha ileriye gitmeye bir gerek görmüyorum. Bu şartlar altında çalışamam ve bazı dekoratörler gibi bir sürü uygun fabrikasyon mobilya alıp, koca faturalarla karşınıza dikilmek benim tarzım değildir!"

Bir sessizlik oldu. Sadece Luke değil, yan masalar da susmuştu. Lacey, 'İşte şimdi oldu,' diye düşündü. Mike çok kızacaktı. Dürüstlüğü nasıl olduysa öfkeye dönüşüvermişti. Genç kız büyük bir ihtimalle yeni bir rekor kırdığını düşündü. En kısa müşteriler bile genellikle defterlerinde iki günden fazla kalırlardı. Ama Luke'a baktığında onun gülümsediğini gördü. Nedense bu genç kızı çok heyecanlandırmış ve kalbinin daha hızlı atmasına sebep olmuştu. 'Kendine gel, Lacey,' diye düşündü. 'Artık on dört yaşında değilsin.'

Luke cevap vermeye gerek görmemişti. Garson geldiğinde mönüyü işaret ederek, "Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi Miss Teale?" diye sordu.

"Hayır." Genç kız kararsızlıkla bocalıyordu. Gözleri bir an birbirlerine takılı kalınca Lacey hemen gözlüklerini takarak aceleyle ne yiyeceğini seçti. Garson gittikten sonra Luke ona bakarak, "Gözlükleri her zaman takman gerekiyor mu?" diye sordu. Bu soru o kadar ani gelmişti ki genç kız kekeledi.

"Oh... Evet." Mike haklıydı, bu sefer onları arkasına saklanmak için kullanıyordu. Ama neden saklandığını genç kız bilemiyordu.

"Hmmm. Çok yazık. Galiba sizden özür dilemeliyim, Miss Teale. Haklısınız, çok ters davrandım."

"Böyle söylememiştim," dedi Lacey hemen.

"Ama düşündünüz," diye gülümsedi Luke. "İşinizi iyi biliyorsunuz."

Genç kız hafifçe gülümsedi.

''Geçen günkü ve bugünkü davranışlarımdan ötürü sizden özür dilerim. Aklımda... başka bir şey vardı da. Aslında korkularımı boşa çıkardınız. Sizin gibi yetenekli bir profesyonel bile iyi para getirecek bir işin önemini kavrayamayabilir. Sadece para için sıradan bir iş çıkarmayacağınıza sevindim.''

''Bunu öğrenmek için mi özellikle öyle davrandınız?'' Lacey yine gözlüklerini çıkarmıştı. Genç adam dikkatle gözlerine bakınca içinin ısındığını hissetti.

''Tam öyle sayılmaz. Genellikle karşımdaki insanı konuşturmayı prensip edinmişimdir. Böylece başka türlü duyamayacağım şeyleri öğrenirim onlardan. Bu küçük parlayışınız gerçekten çok etkileyiciydi.''

''Öyle mi? O zaman şunu da söyleyeyim, Mr. Harrow. O küçük parlayışımda söylediğim bir şeyi kesinlikle yapacağım.''

''Nedir o?'' Luke'un sesi keskinleşmişti.

''Ne olursa olsun... size koskoca bir fatura sunacağım.''

Luke başını arkaya atarak gülmeye başladı. Bir anda yıllar öncesine dönmüştü sanki. Genç kızın kalbi sıkıştı. Karşısındaki adam yine eski tenis şampiyonu oluvermişti. Cazibeli bir gülümseyiş, neşeli bir adam... Lacey'nin gözleri sanki bu adama yapışmıştı. Hemen gözlüklerini takarak iyice burnuna doğru yerleştirdi.

''Anlatın bana... mobilyalarınızı etkilemesini isteyebileceğiniz sevdiğiniz bir renk var mı?''

Genç adam uzun bir süre ona baktı. ''Bir renk var,'' dedi. ''Bir yeşil. Ama şu cıyak cıyak yeşillerden değil. Daha çok...'' Duraklayarak aradığı tonu bulabilmek için gözlerini restoranda dolaştırdı. Sonra yine genç kıza baktı. Lacey ne olduğunu anlayamadan Luke kendisine uzanarak gözlüklerini aşağı doğru indirdi. ''... arasına altın sarısı pırıltılar karışmış bir deniz yeşili.''

Bir an için birbirlerine baktıktan sonra Lacey gözlüklerini yerine yerleştirdi ve, ''Anlıyorum,'' dedi. Sesi sakin çıkmasına rağmen içinde bir fırtına kopuyordu. 'O bir müşteri,' diye tekrarladı kendi kendine. ''Altın ve yeşil. Fremont tipi evlere çok uyan harika bir bileşim...'' Söyledikleri kendi kulağına bile yabancı geliyordu.

''Fremont hakkında epey bilgiye sahipsiniz, Miss Teale,'' dedi Luke en sonunda.

''Sadece duyduklarım ve fotoğraflar sayesinde. İçine hiç girmedim. Ama o bölgede doğdum. Annem ve babam hâlâ oralarda oturuyorlar. Ben daha çocukken nehirdeki bir piknik yerine giderdik ve ben de orada 'Büyük Evi' arardım. Fremont o bölgedeki en önemli yerlerden biri sanırım.''

''Evet, bunu ben de fark ettim. Daha şimdiden bir sürü meraklı bizi izlemeye başladı.

''Bunu önceden tahmin etmeliydiniz, Mr. Harrow.''

''Ne demek istiyorsunuz?''

''Şey... evin zaten dikkati çeken esrarengiz bir havası var. Şimdi de siz aldınız, yani...'' Genç kız omuzlarını silkerken cümleye çok kötü başladığını düşündü.

''Sahibi de tıpkı ev gibi. Söylemek istediğiniz bu mu?''

Lacey genç adamın yakışıklı yüzüne ve geniş omuzlarına baktı. ''Hayır, Mr. Harrow. Sizi böyle tarif edemem.''

Luke gülümsediğinde yüzündeki yılların çizgileri kaybolmuştu. ''Bunu bir iltifat olarak alıyorum.'' Genç kız yeniden iş konularına dönmeyi daha emniyetli bulmuştu. ''Evi restore etmeyi mi düşünüyorsunuz, Mr Harrow, yoksa sadece değişiklikler mi yapacaksınız?''

''İkisinin arasında bir fark var herhalde,'' dedi genç adam şarap kadehinin üstünden genç kızı süzerken. ''Bunu bana anlatır mısınız Miss Teale?''

Lacey yemek boyunca bu konuya sarılarak profes-

yonelce bir anlatıma girişti. En sonunda da, "Bence Fremont'un karakteri ve bütünlüğü zedelenmemeli," diye bitirdi. "Aslına sadık kalınmalı. Örneğin giriş holü. Bence orası harika bir yer ve böyle bir yeri modernize etmek cinayet olur."

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. "Ben de sizinle aynı fikirdeyim," dedi Luke Harrow. "Ama korkarım Fremont'un giriş holünün restorasyondan çok inşaata ihtiyacı var. Çünkü bir yangında hasar gördü."

"Yangın mı? Ama ne zaman?"

"Dün değil evvelki gece." Acaba genç adamın kafasını kurcalayan, aklında olan şey bu muydu? "İyi ki ben oradaydım ve fazla ilerlemeden söndürdüm. Yeni gelen eşyalarım, ön kapının cam panelleri ve çevresi hasar gördü. Bartlett adında bir mimar şimdi ne yapabileceğine bakıyor."

"Owen Bartlett?"

Genç adam başını salladı.

"O zaman Fremont emin ellerde," diye gülümsedi genç kız. "Yangın nasıl çıktı?"

Luke bir anda içine kapanarak düşüncelerini saklamaya çalıştı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama o sırada evde olduğunu söyledin..."

"Evet." Lacey bu sert tavır karşısında konuyu daha fazla deşmemeye karar verdi. Ama bu adam hakkındaki rahatsızlığı da artmıştı. Doğal olmayan bir gizlilik içindeydi Luke Harrow. On altı yaşından beri her hareketinin fotoğrafı çekilen biri tabii ki özel hayatını saklamaya önem verirdi, ama bu gizlilik çok daha değişikti.

Bu Lacey'nin en verimsiz toplantılarından biri olmuştu. Luke Harrow şimdi konuşuyordu, ama yine de çok az şey anlatıyordu. Lacey'nin açtığı her yeni konuyu bir iki cümleden sonra kapatıyordu.

"Mr. Harrow... henüz bana bir şey anlatmadınız," dedi en sonunda. "Kendiniz hakkında yani... evinizde

yapmak istedikleriniz... Misafir ağırlamak... çalışmak..." Genç kız kelimelerini yine yanlış seçmişti, ama Luke bu sefer cevap vermek yerine ayağa kalkarak genç kıza elini uzattı. "Gelin, dans edelim, Miss Teale."

Lacey çok şaşırmıştı.

"Dans mı? Mr. Harrow, bu bir iş toplantısı. Buraya sizin hakkınızda bir şeyler öğrenmeye geldim ben."

"O zaman benimle dans edin. Belki bir şeyler öğrenirsiniz."

Genç adam eğilerek dikkatle genç kızın gözlerine baktı. "Balo salonu var."

Demek ki espri anlayışı yok olmamıştı. Lacey onun mavi gözlerine baktığında genç adamın etkisi altına girdiğini düşündü. O eski fotoğrafları unutmalı ve bu adamı Logan ve Teale'nin alacağı en büyük çek olarak görmeye alışmalıydı.

"Pekâlâ. Siz kazandınız."

Dans pistinde genç adama baktığında onun gözleriyle karşılaştı.. Bu sadece bir danstı. Gerekli fiziksel yakınlığın hiçbir anlamı yoktu, ama yine de genç kız sadece bir müşterinin isteğini yerine getiriyormuş gibi hissedemiyordu. 'Müşteri!' diye düşündü. Bu adam Luke Harrow'du. İlk gençlik yıllarının rüyalarını süsleyen adam. Az kalsın gülecekti. On dört yaşındayken bu adamın kolları arasında dans ettiğini düşünmek en sevdiği hayallerden biriydi.

Yavaşça parmaklarını genç adamın omuzlarına yasladı ve gözlerini ilerideki bir noktaya dikerek konuşabilecekleri bir konu aramaya başladı.

"Sakin ol," dedi Luke elini genç kızın beline indirirken. "Seni tahrik etmeyeceğim." Lacey korkarak ona bakakalmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bu söze verilecek cevap çok açıktı. Lacey de az kalsın bunu söylüyordu, ama son anda kendini toparlayarak adama baktı. "Neden Logan ve Teale'i seçtiniz, Mr. Harrow?"

Genç adamın gözlerinde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Çok çabuk toparlandınız, Miss Teale."

"Yanlış adımı atan sizdiniz, ben değil."

"Öyle mi?"

Genç kız bu sıcak ve okşayan bakışlara daha fazla bakamadı. Gözlerini yere indirdiğinde adam gülümsüyordu. Belli ki Luke Harrow bir kadını tahrik etmenin bütün yollarını biliyordu. "Darling Point'te oturan bir kız arkadaşımın evini siz dekore etmişsiniz. Çok hoşuma gitmişti."

Lacey hemen Darling Point'te oturan müşterilerini düşündü. Luke Harrow'un bir kız arkadaşı... Yaşı yüzünden zarif Mrs. Raneleigh'ı eledi. Mrs. Dawson da olamazdı, çünkü çok yakışıklı bir Mr. Dawson vardı. Annette Cromer. Kumral ve güzel vücutlu bir kadındı. Kırmızı duvarlar, siyah mobilyalar ve kadının kullanmakta direttiği kocaman yuvarlak yatak...

"Ortağınızın çalışmasına hiç rastlamadım."

"Mike çok ustadır. Özellikle modern dekorasyonda."

"Ya sizin özel dalınız nedir, Miss Teale?"

"Oh, benim adımı duyuran dal..." Genç kız durakladı. Bu şakanın sırası değildi pek.

"Evet? Nedir?" Lacey genç adamın gülüşünden onun bunu zaten bildiğini anladı. Ne de olsa haftalık bir dergide yatak odası serileri daha yeni basılmıştı.

"Yatak odaları," diye bitirdi cümlesini.

"Ah. Ne şans." Genç adam Lacey'i daha da kendine çekmişti.

"Neden böyle dediniz?"

"Yatak odalarıyla ben de çok ilgilenirim de." Artık Lacey onun vücudunu tamamen hissedebiliyordu.

"Evet, biliyorum, Mr. Harrow," dedi genç kız Annette Cromer ve diğerlerini düşünerek. "Bazı özel ilgi alanlarınızı zaten bildiğimizi söylemiştim size."

Mavi gözler genç kızı tutsak etmişti sanki.

"Pençeleriniz var, Miss Teale."

"Bu şart, Mr. Harrow."

"Müşterilere karşı da mı?"

"Özellikle müşterilere karşı."

"Koskoca faturalar ödeyecek müşterilere karşıda mı?"

"Onlara karşı da, evet." Genç kız vücudunu saran heyecana aldırmamaya çalışıyordu. Luke Harrow hafifçe gülümsedi.

"Aslını isterseniz altı tane yatak odam olduğuna göre yatak odalarına ilgi duymam çok normal, öyle değil mi?"

"Böyle düşünmenize sevindim, Mr. Harrow. Peki başarı hatıralarınızı saklayacağınız bir oda istiyor musunuz, Mr. Harrow?"

Genç adam biraz geri çekilerek Lacey'ye baktı... "Tenis hatıralarımı mı?" diye sordu.

Genç kız şaşırarak ona baktı. "Elbette Mr. Harrow. Başka ne olabilir ki?"

Genç adam hafif bir kahkaha attı. "Bana Luke de."

"Nasıl isterseniz. Siz de bana Lacey deyin."

"Lacey," diye mırıldandı genç adam.

Müzik yavaşlamıştı. Dans pistindeki hareketleri yumuşak ve çok uygundu. Sanki eskiden beri dans ediyorlarmış gibiydi.

"Yatak odalarım konusunda senin ilgini çekebilece-

ğimi sanıyorum, Lacey.''

Aralarındaki son mesafe de yok olmuştu. Lacey ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu adamın vücudundan başka bir şey düşünemiyordu. Bunu inkâr etmek faydasızdı.

''Olabilir Luke. Ama beni hatıra odana sokmak için şeytanın ta kendisi olman lazım.''

Genç adamın kahkahası Lacey'in kulaklarında yankılandı. ''Ama bana zaten şeytan diyorlar. Bilmiyor musun? Altın çocuk, basının Aziz Luke'u şeytana dönüştü. Fremont'a geldiğin zaman Lacey, şeytanın ininde olacaksın.''

''O kadar kötü olabilir misin, Luke?''

''Elbette. Basın hiç yalan söyler mi?'' Sesinde alaylı ve acı bir ifade vardı.

Lacey olanları hatırlayınca hüzünle başını eğdi. Ama pistten ayrılıp masaya oturduklarında tartışma başka yönlere çevrilmişti.

''Bundan sonraki ilk işin Fremont'a gelip etrafı görmek olmalı. Evdeki mobilyaların bir kısmını bütüne uydurmanı istiyorum.'' Lacey bunu duyunca ifadesini hiç bozmamaya dikkat etti. Daha önceleri kaç kere sahipleri tarafından çok sevilen, ama dekorasyonda düşündüğü biçime hiç uymayan mobilyaları uydurmaya çalışmıştı? Zaten asıl yeteneği de bu konudaydı.

''Çoğu aileme ait, bir kısmını da kendim aldım.''

Lacey dikkatli olması gerektiğini düşündü. Luke Harrow kendisini bir kitap gibi okuyordu.

Sonra Luke ev hakkında bilgi vermeye başladı. Etrafındaki geniş alan ikinci tenis sitesi olarak kullanılacaktı. İki kort tamamlanmış, diğerleri de yapılıyordu. Oyuncuların kalacağı yerler de yeniden düzenlenecekti.

''Bir tane de antrenör evi olacak herhalde. Onun için ne düşünüyorsun?''

''Elbette, bir tane olmalı.''

Lacey gülümsedi. Genç adam devam ediyordu. ''Bir de antrenman yapmak isteyen önemli misafirler için evin misafir yatak odaları hazır tutulacak. Böylece insanlar basından uzak sakin bir iki hafta geçirebilecekler.''

Lacey basın hakkında konuşmanın onun için çok zor olduğunun farkındaydı.

''Ayrıca annem de var. Evin bir bölümü ona ait. Böylece hiç rahatsız edilmiyor.''

Lacey, anne düşüncesine çok şaşırmıştı. Nedense bütün o yatak ve hatıra odaları hakkındaki konuşmadan sonra onun evde annesiyle oturduğunu düşünememişti.

''Evet, benim bir de annem var. Böylece Fremont'a rahatlıkla gelebilirsin. Sana saldıramam.'' Genç adamın dudakları hafif bir şekilde bükülmüştü. Lacey bunun sebebini merak etti. Luke'un söylediği her kelime bir sürü yeni bilinmeyene yol açıyordu.

''Bu düşünce beni hiç de rahatlatmadı,'' diye itiraf etti Lacey. Neden duygularını bu kadar kolaylıkla açıklamıştı bu adama?

''Çok keskin bir anlayışa sahipsin, Lacey. Çok da dürüstsün.''

''Genellikle bu kadar dürüst değilimdir. İlk...''

''... buluşmada?'' diye tamamladı Luke gülerek.

''İlk tanışmalarda diyecektim ben. Bu bir buluşma değil, iş toplantısı Luke.'' Genç kız elini kaldırarak garsonu çağırdı. ''Lütfen hesabı getirir misiniz?'' diye sordu Luke'un hayretten açılmış gözlerine bakarak.

''Bu benim için çok değişik bir olay. Genellikle hesabı ödeyen iş kadınları tarafından ağırlanmam da.''

Ama hesap geldiğinde Luke bir eliyle Lacey'nin bileğini masaya yapıştırarak diğer eliyle ceketinden cüzdanını çıkardı.

''Luke, lütfen. Bu benim harcama bütçeme gidecek.''

"Bu gece olmaz."

"Ama ödemeyi planlamıştım."

"Ödeyeceksin," dedi Luke yumuşak bir sesle. "Ama bu gece değil."

Dışarıya Luke'u tanıyan bazı müşterilerin keskin bakışları altında çıktılar. Genç adam beyaz Alfa Romeo'sunun kapısını açarak çantasını içeri attı ve kapıyı çarptı. Lacey ona elini uzatmıştı. "İyi geceler, Luke. Fremont'a ne zaman gideceğimi konuşmak için yarın seni arayabilir miyim?" Eli boşta kalmıştı.

"Ben seni ararım," dedi Luke. "Ev telefonun dün bana bıraktığın kartta yazılı. Seni evden aramamın bir sakıncası var mı acaba?"

Lacey genç adamın asıl sormak istediği soruyu anlamıştı. "Beraber yaşadığım birisi var mı? Onu öğrenmek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Var mı peki?"

"Aslını istersen evet... ama yine de arayabilirsin." Hafifçe gülümsedi.

"Peki kız arkadaşının adı nedir?"

"Neden onun bir kız olduğunu düşünüyorsun?"

Lacey onun gözlerinde sevimli pırıltıları görmüştü. "Sen bir erkekle beraber yaşayacak tipte bir kadın değilsin. Bu gözlerinden belli. Dans ederken bile bunu hissedebildim."

Lacey gülümsedi. Bu adam nasıl da bilebilmişti bunu? "... ayrıca bu akşam buluşma yerimizi değiştirmek için sana telefon ettim, ama sen çıkmıştın. Telefonu bir kız açtı."

"Bu bir şeyi ispat etmez ama. Beni ziyaret eden bir arkadaşım olabilirdi veya daire arkadaşım."

"Öyle miydi peki?"

Şimdi Lacey'nin arabasının önündeydiler. Lacey çantasından arabanın anahtarlarını aradı ve buldu. Ama Luke hâlâ bir cevap bekliyordu. Gerçekten merak ediyordu. Genç kız bunun Luke Harrow'u hiç ilgilendir-

meyeceğini düşündü. Ona anlatmayacaktı. Dikkatle onun gözlerine baktı.

"Haklısın," dedi en sonunda. "Daireyi onunla paylaşıyorum." Bu cevap üzerine Luke çekilerek Lacey'nin arabaya binmesi için yolu açtı.

"Şey... iyi geceler Luke. Seninle tanış..." Ama anahtarlar elinden düşmüş sesi de kesilmişti. Çünkü Luke'un kolları beline dolanmış genç kızı kendisine doğru çekiyordu. "Luke... yapma..." dedi Lacey, genç adam gözlüklerini çıkarırken. Ama Luke dudaklarıyla Lacey'ninkileri kapamıştı bile. Genç kız ellerini Luke'un göğsüne dayadı. Önce itmeye çalıştıysa da sonradan onun göğsüne yaslandı. Luke'un sıcak nefesi genç kızın ipek elbisesinden içeri giriyor Lacey'i savunmasız bırakıyordu. Genç kızın kontrolu tamamen yok olmuştu. Dudakları yumuşamış, kollarıyla Luke'u sarmıştı. Sonra otoparka bir araba girip de farlarını üstlerine çevirince Lacey isteksizce Luke'tan ayrıldı. Luke'un eli bir süre daha Lacey'nin belini okşadıktan sonra uzanarak arabanın üstüne koyduğu gözlüğü aldı ve genç kızın burnunun üstüne yerleştirdi.

"Bu bir başlangıç," diye mırıldandı genç adam. "Bir iki dakika için çıkardın ve olanlara bak. Seni ikaz ediyorum... Lacey... onları bütün gece çıkarmış olarak görmek istiyorum seni..."

Bu son kelimeleri neredeyse mırıldanmıştı. Söz verir gibi. Lacey bir an kendisini Luke'la aynı yatakta yatarken düşündü. "Onları ben çıkarmadım, Luke. Sen çıkardın."

"Ah... ama kendiliğinden çıkarmanı sağlamak da benim için büyük bir zevk olacak," diye güldü ve parmağıyla genç kızın yüzünü okşadı.

"Beni bir zevk olarak düşünme Luke. İlk oyunu sen kazandın, ama... ben hazırlıklı değildim. Senin için bir hatıra da ben olmayacağım. Ayrıca Luke Harrow'la yatmayı bir çeşit zafer sayan kadınlardan da değilim

ben.''

''Kahretsin!'' diye mırıldandı Luke. ''Benim güzel vücudumu isteyebileceğini düşünmüştüm.''

Lacey gülmeye çalışarak arabasına bindi.

''Elbette çok güzel, ama ben seni salonların, pencerelerin ve koridorların için istiyorum.''

''Ve yatak odalarım,'' diye gülümsedi Luke, Lacey arabasını çalıştırıp gitmeden önce.

''Demek ki Luke Harrow'un evini dekore ediyorsun,'' diye gülümsedi Lacey'nin daire arkadaşı. ''Telefonda konuştuğu gibi seksi mi gerçekten?''

''Nereden bileyim?'' diye gülümsemeye çalıştı Lacey. Henüz Luke hakkında ne Beth'le ne de başka biriyle konuşmak istemiyordu. ''Onunla sadece yemek yedim. Ama eğer istersen onu bir daha görüşümde sorarım.''

Beth kıkırdayarak yere yaydığı dikiş kutuları ve kumaş parçalarının arasından bir şeyler aramaya başladı. ''Sen böyle başını derde sokacak sorular sormazsın,'' dedi ağzına bir iki toplu iğne alarak. ''Dedikodulara bakılırsa o artık eski iyi çocuk değilmiş...''

Lacey gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Beth, ''Yemek nasıl gitti?'' diye sordu. ''Onunla yemeğe çıkacağını neden bana söylemedin?''

''Hmmm?'' Lacey eliyle gözlüklerini düzeltti. ''Aklıma gelmedi. Bütün evini dekore etmemizi istiyor. Victoria stili büyük bir ev. Bugüne kadar aldığımız en büyük iş.''

''Oh! Basından bu kadar nefret etmesi çok kötü. Dergileri için yaratacağın o güzel salonların fotoğraflarını çekemeyecekler.''

''Orası öyle ama evinde misafir ağırlamayı düşünüyor. Böylece yaptıklarımız ağızdan ağıza dolaşır.'' Sonra da düşüncelere daldı. Beth merakla genç kıza bakıyordu.

''Lacey... bir şey mi oldu?''

''O kadar işin altından nasıl kalkacağımızı düşünüyordum. Luke her şeyi yazın sonuna yetiştirmemizi istiyor. Bu arada başka işler de var. Biri de Mrs. Prentiss'in evi. Onun dağdaki evini nasıl dekore ettiğimizi hatırlıyorsun, değil mi? Pembe, pembe, her yer pembe. Bir türlü de istediği tonu tutturamamıştık.''

''O zaman bırak, Mrs. Prentiss'in işine kıvırcık saçlı ortağın baksın. Bana hep onun kadınlarla nasıl iyi anlaştığını anlatır durursun.''

''Seni duyan da Mike'ı sevmediğini düşünecek,'' diye gülümsedi Lacey. Aynı daireyi paylaşmaya altı ay önce başlamışlardı. Bu süre içinde de Beth'le Mike birçok defa karşılaşmışlardı. Mike'ı herkes severdi. İşte bu yüzden Lacey daire arkadaşının ona hiç aldırış etmediğini görünce çok şaşırmıştı.

''Şöyle böyle biri işte,'' dedi Beth, ama gözlerini Lacey'den kaçırmıştı.

Ertesi sabah Luke'la olan toplantılarını bir de Mike'la konuştu. ''Fremont çok büyük bir ev olduğu için başka bir şey yapmadan önce mutlaka görmeliyim. Yarı yarıya mobilyalıymış. Umarım mobilyalar fena değildir.'' Ama Lacey nedense Luke'un bu konudaki zevkinin tıpkı seçtiği restoran ve elbiseleri gibi seçkin olduğunu düşünüyordu. ''Bana öyle geliyor ki mobilyaları fena değil. Son yıllarını sadece kaslarını geliştirerek geçirmemiş galiba.''

''Öyle mi peki?''

''Ne öyle mi?''

''Kasları gelişmiş mi?'' Mike dikkatle genç kızın yüzüne bakıyordu.

''Ooooh evet, müthiş,'' diye güldü Lacey. ''Mike, onun kaslarını kontrol etmiyordum herhalde.'' Lacey bir an dalarak konuyu hemen başka tarafa çekti.

''Düşünsene bütün ev. Ve anladığım kadarıyla paradan da kaçınmayacak. Başlamak için sabırsızlanıyorum.'' Lacey'nin gözleri parlıyordu. Fremont sahibi-

nin istekleri dışında tek başına bile büyük bir olaydı.

"Muhasebecimiz çok sevinecek. Ben de Lacey. Ama yanaklarına renk veren ev mi yoksa sahibi mi, söyle bakalım."

"Sen de Beth kadar kötüsün. Ortada hiçbir şey yokken, Luke'la yemeğe çıktığım için o da bir sürü soru sordu. Sanki bir müşteriyle ilk defa yemeğe çıkıyorum."

"Beth senin eskiden Luke'a bayıldığını biliyor mu?"

"Hayır ve sana da bunu anlattığım için çok pişmanım. O zamanlar on dört yaşındaydım, Mike. Şimdi koca kız oldum."

"Ben de sana bunu söylüyorum ya. Bugün işten sonra benim daireye gelmeye ne dersin, koca kız? Benim arkamı yıkar, sonra da..."

Lacey gülümseyerek başını salladı. "Hayır mı? Peki o zaman biraz müzik dinler, sonra da..."

Lacey yine huzursuz olmaya başlamıştı. Mike'la olan kısa ilişkisi büyük bir hataydı. Gerçi epey eğlenmişlerdi ama bu sayede çalışma düzenlerine yeni bir unsur katılmıştı.

"Hayır, olmaz. Beth bu akşam yemeği için özel bir şey hazırlayacaktı. Yeni bir yemek kitabı aldı da." Mike, Beth'in yemek pişirme konusundaki kabiliyetini şüpheyle karşılamıştı.

"O kıza nasıl dayanıyorsun, bilmem. Kafasında bir iki tahta eksik. Evin de onun sayesinde ayak bileğine kadar onun ıvır zıvırıyla dolu."

"Orası benim evim değil, bizim evimiz. Ve Beth senin sandığından çok daha akıllı ve karakterli. Ayrıca çok da güzel." Bu son cümleyi ağzından kaçırmıştı. Mike kafasını bükerek, "Şöyle böyle biri işte," dedi. Lacey aynı şeyleri Beth'in de Mike için söylediğini düşündü.

"Aklını istersen, ikinizin ortak pek çok yönü var." Lacey gülümseyerek mektuplarından birini daha açtı.

Mike da telefona cevap vermeye giderken yine bir sekreter tutmaları gerektiği hakkında söylenmeye başlamıştı.

Luke telefon ettiğinde Mike'ın olmaması büyük şanstı. Lacey onun sesini duyunca gözlüklerini çıkardı ve gülümsedi.

"İyi günler, Luke," dedi ciddi bir sesle, ama duyduğu sevinci Luke da anlamıştı.

"Gülümsüyorsun. Bundan eminim."

Genç kız birden Luke'un gözlerini üzerinde hissetti. Hemen gözlüklerine yapışarak onları yeniden taktı.

"Galiba Fremont'a ne zaman geleceğimi söylemek için aradın, Luke..."

"Oh... oh. Gözlüklerini yine taktın, öyle değil mi?"

Lacey'nin eli titreyerek burnuna gitti. "Nasıl...? Deminden beri takıyordum," diye yalan söyledi.

"Hayır," dedi Luke yumuşak bir sesle. "Onlar olmayınca sesin daha değişik çıkıyor."

"Nasıl yani?"

"Daha yumuşak."

Luke yine gülümsüyor olmalıydı. Genç kız o yakışıklı dudakları ve gözleri görüyor gibiydi.

"Luke..." diye başladı Lacey.

"Biliyorum, biliyorum... perdelerden veya onun gibi bir şeylerden bahsetmemiz gerekir."

"Sen bir müşterisin, unutma."

"Bu akşam renklerden ve duvar kâğıdı desenlerinden bahsetmek istemiyorum. Hamburger sever misin?"

Lacey'nin kalbi bir an için durmuştu. "Evet, ama duvar kâğıdı üzerinde değil."

Luke hafifçe güldü. "Bu akşam benimle hamburger yemeye ne dersin, Lacey?"

"Ben..." Genç kız müşterileriyle sosyal ilişkiye girmeme kuralını düşündü, ama bunu zaten dün geceki davranışlarıyla bozmuştu.

"Bana bir yemek borçlusun," diye ekledi Luke. "Bu akşam sen ödeyeceksin."
Lacey buna güldü. "Bütçemde nasıl görünür bu? Çok önemli bir müşteriyle hamburger yemek?"
"Bu akşam bir müşteri değilim. Ayrıca ödeme konusunda da şaka ediyordum. Seni alayım. Nerede oturuyorsun?"
"Bu gerekli değil," diyebildi Lacey. Başı dönüyordu. "Seninle ben buluşurum. Nerede?"
"Rıhtım Bulvarı'nda o zaman. Yedi iyi mi?"
Lace telefonu kapattıktan çok sonra bile ahizeye bakarak düşünüyordu. Daha şimdiden müşterilerle olan ilişkileri konusundaki kuralı bozmuştu. Dünkü öpücük kendine gelmesi için yeterli olmalıydı, ama şimdi de onunla buluşmak için can atıyordu. Saatine baktı. Daha yediye üç saat vardı.
Mike dönmeden büroyu kilitleyerek Oxford Caddesi'nde yürümeye başladı. Bugün arabası olsa iyi olurdu. İki otobüs ve Harbour Köprüsü trafiğinden sonra evine varabildi ve nefes nefese Beth'e bu akşam dışarıda yiyeceğini söyledi.
"Ortağınla herhalde?" diye sordu Beth. Yüzünde garip bir ifade vardı.
Lacey güldü. "Hayır, Luke Harrow'la çıkıyorum."
Beth hayretle, "İş yemeği mi?" diye sordu.
"Öyle sayılır."
"Ona kanmazsın değil mi, Lacey? Yani Luke Harrow biraz..."
"Biliyorum. Çok tehlikeli biri." Lacey telefone giderek bir taksi çağırdı. Yanına kazak ve spor bir ceket aldı. Saçlarını açık bırakmış, ama gözlüklerini çıkarmamıştı. Beth onun lastik ayakkabılarına bakarak, "Çok samimi bir yemek galiba," dedi.
"İkazına uyarak koşu ayakkabılarımı giydim," diyen Lacey hemen evden çıktı.
Luke yakındaki büfenin önünde bekliyordu. Üstünde

blucin ve balıkçı yakalı kazak, elinde de bir termos vardı. Genç kız hızını arttırarak ona yaklaştı. Luke, Lacey'i görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Genç kız elini gözlüklerine götürerek, "Özür dilerim, geç kaldım," dedi.
"Şimdi buradasın," diye cevapladı Luke, sanki bu her şeyden önemliymiş gibi. Sonra da, "Kadınları beklemeyi severim," diye ekledi. Bunu söylemesi iyi olmuştu çünkü Lacey böylece Luke'un yanındaki yerini hatırlamıştı. Onun için sadece bir başka kadındı. Beraber yürürlerken genç kız bunun şimdilik yeterli olduğunu düşünüyordu.
"Genellikle ne kadar beklersin?" diye sordu Lacey.
"Ah, bu kadınlara göre değişir. Bazıları için... on dakika bile beklerim."
"Yani üç dakika daha geç kalsam gitmiş mi olacaktın?" diye sordu Lacey.
"Senin için süreyi biraz daha uzatabilirdim," dedi Luke genç kızın beline sarılarak.
"Herhalde bütün kızlara aynı şeyi söylüyorsundur," diye mırıldandı Lacey hüzünle. Sonra kendine gelerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.
"Rahat ayakkabı giydiğine göre Opere Binası'na kadar bir yürüyüşe ne dersin?"
Opera Binası'nın önüne gelinceye kadar Lacey'in saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu, ama genç kız düzeltmek için hiçbir harekette bulunmadı. Büyük binanın denize oturmuş gibi göründüğü Bennelong Burnu'na kadar yürüyerek binanın giriş kapısındaki merdivenlere oturdular. Büyük kapının arkasında ceketli erkeklerle, pırlanta ve elmas yüklü kadınlar ince uzun kadehlerle şampanya içiyorlardı.
"İşte burası," diye mırıldandı Luke içerdeki şık giyimli insanlara bakarak. Sonra da elindeki termostan iki plastik fincan çıkararak beyaz şarabı fincanlara doldurmaya başladı.

“Burada mı?” diye sordu Lacey etrafına bakınarak.
“Yemek öncesi içkiler için harika bir yer,” diye ekledi Luke. “Opera Binası’nın şerefine içmek ister misin?”
“Hayır. Utzon söylenmesi gereken her şeyi söyledi.” Sonra da ışıklandırılmış kavislere bakarak başını salladı.
“Beğeniyor musun yani?”
“Dışarısını içeriden daha fazla beğeniyorum.” Şarabından bir yudum aldıktan sonra, “Acı üzüm gibi,” dedi.
Luke gülümsüyordu. “Şarap mı?”
“Hayır. Opera Binası’nın içi. Düşünsene, fikirlerim için bana baş vurmadılar bile.”
“O zamanlar daha kucakta bir bebektin sen.”
“Demek bunun için sormadılar!” diye parmaklarını şaklattı Lacey. Sonra da gülerek şaraplarını bitirdiler.
“Bu hiç de adaletli değil,” dedi Lacey. “Onlar gösteriden önce şampanyalarını içebilmek için küçük bir servet ödediler buraya. Biz ise aynı şeyi bir termos ve plastik fincanlarla yapıyoruz ve en azından onlar kadar...” Genç kız duraklayarak Luke’un gözlerine baktı.
“Eğleniyoruz,” diye tamamladı Luke fincanları toplarken. Merdivenlerden inerlerken de Lacey’nin koluna girmişti. “Bu riski göze aldım. Bu işi ucuza halletmekten nefret edebilirdin.”
“Luke, bunu eleştirmek için söylememiştim.”
“Biliyorum.” Lacey’nin elini tutarken gülümsüyordu. “İster inan, ister inanma, birçok kız Opera Binası’nın merdivenlerinde piknik yapmaktan nefret eder. Ama sen... sen onlardan değilsin, öyle değil mi, Lacey Teale?”
Luke genç kıza sarılmış, denizi seyrediyorlardı. “On dört yaşımdayken gemiyle hep Manly’ye gelirdim,” dedi Luke. “İlk kız arkadaşım bir deniz ve plaj hastasıy-

dı.”
“Hele antrenmanlarım ciddileşince izin almak benim için çok zorlaşmıştı.”
“O kadar disiplinli miydin?”
“Elbette.” Luke bir kahkaha attı. “Dört yaşımdayken babamın elime tenis raketini vermesiyle bu spor benim her şeyim olmuştu. Antrenmanlar, rejim listeleri...” İçini çekti. “Okul haricinde tenisten başka bir şeye zamanım kalmıyordu.”
“Sıkıcı buluyor muydun bunu?” Lacey kendi çocukluğunu, yaptıkları piknikleri, okuduğu zaman harcamaktan başka işe yaramayan kitapları düşünüyordu.
“Hayır, ama arasıra her şeyden kaçıp başkaları gibi yaşamak istiyordum. Bütün hafta sonu plajda sörf yapmak, bisiklete binmek. Bunların bir kısmını yaptım tabi, ama rejim... o her zaman vardı.” Luke uzaklara dalmıştı. “Ama tenis benim kanımda dolaşıyordu. En iyisi olmak istiyordum, ama bundan da çok, sadece oynamak istiyordum.”
Tenisi bırakmak ona çok zor gelmiş olmalıydı. Lacey az kalsın bunu söyleyecekti. Son anda, “Bunu ne zaman anladın?” diyebildi. Bu sırada çevredeki bir iki kişinin Luke’a baktığını fark etti. Onu tanımış olmalıydılar.
Luke güldü. “Hatırlamıyorum,” dedi. “Tenis benim için hep vardı. En eski hatıralarımda bile. Onsuz bir hayat düşünemiyorum.”
Genç kızın kalbi sıkışıyordu. Eğer Luke böyle hissediyorsa neden gazetelerdeki skandal haberleri yüzünden tenisten vaz geçmişti? Susarak genç adamın anlatmasını bekledi.
“Ya sen Lacey? Küçüklüğünden beri dekoratör olmayı mı düşünüyordun?” diye sordu Luke.
“Şey... mobilyaları itebilecek kadar büyüdüğümde odamın eşyalarının yerlerini değiştirmeye başlamıştım.” Luke gülerek genç kızı kendine doğru çekti. Lacey de

denizin ve rüzgârın uğultuları arasında ona biraz kendi çocukluğundan ve gençliğinden bahsetti.

En sonunda, "Soğuk rüzgârlı geceler ve sıcak hamburgerler," dedi ağzını peçeteyle silerken. "Mükemmel."

Rıhtımın güney ucunda buldukları kuytu köşede, kalan beyaz şaraplarıyla hamburgerlerini bitirdiler. Lacey dün akşam o pahalı restoranda yediği hiçbir şeyi hatırlamadığını düşündü, oysa bugünü hiç unutmayacaktı.

Sonra da ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla plajda yürüdüler. Luke, Lacey'nin elini tutuyordu. Aralarında sessizlik büyüdükçe Lacey genç adamın yine karanlık düşüncelere daldığını hissetti. Kum soğuk ve ıslaktı. Ay da bulutların arkasına girmişti.

Eve dönmeye karar verdiklerinde genç kız sevinmişti. Luke onun arabası olmadığını öğrenince Lacey'i eve bırakmaya karar verdi. Genç kızın evinin önüne geldiklerinde arabasını park etti.

"Bu gece çok eğlendim, Luke," dedi Lacey yavaşça.

"Ben de." Genç adam arabadan inerek Lacey'nin kapısını açtı ve onunla apartmanın kapısına kadar yürüdü.

"İyi geceler, Lacey," diye mırıldandı Luke ve genç kızı hafifçe dudaklarından öptü. Lacey bir an için onun bir daha öpeceğini düşündü, ama Luke hemen arabasına geri dönmüştü. Beyaz spor araba keskin bir virajla gecenin karanlığında kayboldu.

Lacey dairesinin kapısını açarken saat on biri on geçiyordu. Dört saat...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lacey ertesi gün bürosunda otururken, Fremont'u ne zaman gezeceğini Luke'a sormadığını düşündü. Onu sadece müşteri olarak düşünmek ne kadar zordu.

"Genellikle iş konuştuk," diye yalan söylemişti Beth'e kahvaltı masasında. "Bana bir bina gösterdi... sevdiği bir bina. Böylece onun zevkini anlamaya başladım." Beth'le böyle konuştuğu için canı sıkılıyordu ama ona gerçeği söyleyemezdi.

"Neredeydi bu bina?"

"Oh... sahil boyunda. Oldukça büyük ve etkileyici." Daire arkadaşına gülümsedi. Opera Binası'nı anlatmak için bu iki sıfat pek yetersiz kalırdı. Beth düşünceli görünüyordu.

"Dikkatli ol. O tehlikeli birine benziyor. Anladığım kadarıyla bıraktığı yalnız tenisi."

Lacey önündeki kâğıtları toplarken kendi kendine gülümsedi. Beth kendisinden iki yaş küçük olmasına rağmen hep genç kızı korumaya çalışırdı.

Bu sırada büroda yarım gün çalışan sekreter Sandra geldi. Kırk beş yaşlarındaki bu kadın gelince Mike'la Lacey ya çizim odasına geçerler, ya telefon başında otururlar, ya da bir müşteriyi ziyarete giderlerdi. Mike bütün gün dışardaydı. Yeni projesi bir yat kulübünün düzeni olduğu için büroya rüzgârdan biraz sersemlemiş olarak döndü. Bu arada Lacey de Mrs. Prentiss'le yaptığı konuşmayı bitirmişti. Kadın yemek odasının duvarları hakkındaki kararını yine değiştirmişti.

"Mike, Mrs. Prentiss'in eviyle sen ilgilensen..."

"Pembe Mrs. Prentiss mi?"

"Şey... genellikle pembe. Son defasında onu biraz

grilere ve mavilere de alıştırdım ama. Zaten kadının kararlı olduğu tek konu renkler. Ona karar vermek için yardım edecek genç bir erkek gerekli.''

''Yani başka bir deyişle bu kadını başından savmak istiyorsun.'' Mike'ın sesi her zamanki nezaketinden uzaktı. Lacey bunu duymamazlıktan geldi. Üç senelik ortaklıklarında gerektiğinde ciddi davranıyorlardı ama gündelik konuşmaları hep neşeli geçerdi. Zevkleri ve kendi uzmanlık dalları birbirini tamamlıyordu. Espri anlayışları sayesinde gerginlikler ortadan kalkıyor, farklı yönleri ise en zor müşterileri bile memnun etmelerini sağlıyordu. Müşteri değiştirmek konusu da yeni bir şey değildi. Bazen bir müşteriyi mutlu etmenin en emin yolu değişik bir bakış açısı sağlamaktı.

''Eğer vaktin yoksa alma, Mike. Ama kadın sana daha iyi uyum sağlayabilir. Geçen gece Beth'in de dediği gibi sen kadınlarla çok iyi anlaşıyorsun.''

Mike kocaman gri gözleri ve koyu renk kirpikleriyle genç kıza baktı. ''Bu kadını başından savmak istiyorsun çünkü Harrow işi sana çok daha cazip geliyor.''

''Mike bu doğru değil.'' Lacey kızarmıştı.

''Haklısın galiba,'' dedi Mike ellerini kavuşturarak. ''Özür dilerim.''

''Mike...'' Lacey onun bunalımlı havasına üzülmüştü. Saatine baktı. Sandra gitmişti ve büroyu kapamanın vakti gelmişti. ''... konuşalım. Yukarı 'küçük daire'ne çıkalım ve bana bir içki ver.''

''Tabii.'' Bu yeni bir şey değildi. Arasıra taslak çizimlerini alırlar ve yukarı çıkıp Mike'ın geniş salonunda ellerinde bir içkiyle o andaki problemlerini çözmeye çalışırlardı. Ama kısa ilişkilerinden sonra Lacey bu teklifte pek sık bulunmamaya dikkat ediyordu.

Mike'ın dairesi iç dekorasyonda en beğendiği tarzdaydı. Bir sürü yastıklı alçak sedirler, alçak sehpalar, tavandan ve yerden ışıklandırma, beyaz duvarlar ve bir sürü ufak tefek süs eşyası. Ellerinde içkileriyle sedir-

lerden birinde otururlarken Mike biraz rahatlamıştı.

'' Galiba bir bunalımın eşiğindeyim,'' diye itiraf etti en sonunda. ''Yakında otuz yaşında olacağım.'' Hüzünlü ifadesi Lacey'i güldürmüştü.

''Otuz! Herhalde bu yüzden endişelenmiyorsun değil mi?''

Mike tıpkı bir çocuk gibi korunmasız görünüyordu.

''Endişeleniyorsun! Mike, Tanrı aşkına. Otuz yaş ne ki? Harika bir dairen var. Bir Corvette araban, iyi de bir işin var. Otuz yaşına kadar başka ne yapabilirdin ki?''

''Haklısın.'' Çevresine şöyle bir göz gezdirdi. ''Ama bazen düşünüyorum da...''

''Senin bir...'' Lacey başladığı cümleyi bitirmeden sustu. Düşüncesizlik etmişti.

''Haklısın.''

Genç kız dudağını ısırdı. ''Ama ben değil, Mike. İnan bana, o insan ben değilim.''

''Belki de.'' Kollarını kafasının arkasında birleştirdi. ''Ama birbirimize uymadığımızı anlamak çok eğlenceli olabilirdi.''

''Ama böyle bir şey yapmayacağımızı biliyorsun, öyle değil mi? Zaten bir kumar uğruna çok iyi işleyen bir çalışma ilişkisini neden bozalım ki?''

''Çok mantıklı, Lacey. Sen hiç bir kumara girdin mi? Hiç düşünceyi bir yana bırakıp yeni bir şeylere atıldın mı?''

Lacey'nin gülümsemesi yok olmuştu. Bütün gün Luke'un telefon etmesini beklemişti. İlk defa âşık olan liseli bir kız gibiydi. Düşünceyi bir yana bırakmak... bunu yapmaya ne kadar da yakınlaşmıştı bugün. Az kalsın Luke'u kendi arayacaktı.

''Evet, yaptım. Ve Mrs. Prentiss'i hayat boyu bir müşteri olarak kazandım. Eğer dikkatli olsaydım, daha en başta ona hiçbir zaman pembe kullanmadığımı söyler, işini reddederdim.'' Gitmek için ayağa kalktı.

Mike da onunla aşağı gelmişti.

"Araban hâlâ tamirde mi?" Lucey başını salladı. "Seni eve götürürüm, ama bir şartla. Sen de beni bir içki için içeri davet edeceksin. Bu akşam tek başıma olmak istemiyorum."

"Olur, ama sadece bir içki. Bu akşam temizlik gecemiz. Ve Beth varken bu iş şakaya gelmez."

"Kadınlarla iyi anlaştığımı ne zaman söylemişti?" diye sordu Mike, Harbour Köprüsü'nün gişelerinde beklerken.

"Kim... Mrs. Prentiss mi?"

"Hayır, dağınık daire arkadaşın."

"Ah... dün değil evvelki gece sanırım."

Lacey, Mike'ın bu merakına gülümsemişti. Mike ve Beth? Lacey'nin çöpçatanlık hevesi Beth'in kocaman ve derli toplu evinde düşünce hemen geçti. Hele salona girip de yerleri yine Beth'in dikiş malzemeleriyle kaplı görünce bu fikir daha da komiğine gitti. Mike yerdeki ıvır zıvırı görünce bir kaşını havaya kaldırmıştı. Lacey ona kanepeyi gösterdi.

"Otur da sana bir içki getireyim." Mike, Beth'in kahverengi dikiş torbasının yanına oturdu. Lacey ona viskisini getirdiğinde salona Beth girdi. Üzerinde henüz tamamlanmamış bir elbise vardı.

Mike'ı gördüğünde, "Oh..." diye bir çığlık attı. "Merhaba. Bu akşam dışarı mı çıkıyorsunuz?" Lacey'e de garip bir bakış atmıştı. Lacey onun, 'Bir gece Luke Harrow, ertesi gece Mike,' diye düşündüğünden emindi. Beth özellikle hiç ilgilenmiyormuş gibi dikkatsiz bir sesle sormuştu.

"Hayır, elbette çıkmıyoruz. Temizlik işini tamamen sana yıkamam. Arabam bir gün daha tamirde olduğu için beni eve Mike getirdi. Üzerindeki bittiği zaman çok güzel olacak Beth."

Soluk altın renkli tafta Beth'e çok yakışmıştı. Güneşten yanmış tenini, kahverengi gözlerini ve yanakla-

rındaki doğal rengi iyi gösteriyordu.

"Bir içki ister misin?" diye sordu Lacey. Beth de üzerindeki kumaş parçasını çıkarırken başını salladı. Şimdi üzerindeki şort ve tişörtle kalmıştı. Lacey, Mike'ı Beth'in uzun bacaklarına bakarken yakaladı. Ama genç adam yerdeki kumaş parçalarını göstererek, "Elbiseden çok, yerde kumaş var," dedi.

Beth onun gözlerindeki eleştiriye öfkeyle karşılık verdi. "O zaman belki bana aynı kumaştan bir koltuk kaplarsın. Böylece sen geldiğinde ona oturur ve görünmez olurum. Tabii düzenli de."

Bu sırada kapı çaldı. Lacey de ikisini salonda bırakarak kapıyı açmaya gitti. Gülümsüyordu.

Gelen Luke'tu. İki elini de ceplerine sokmuş, vücudunu dikleştirmişti.

"Buralardan geçiyordum..." dedi. Gözleri genç kıza çevrilerek. "... ve telefon etmektense uğramayı tercih ettim."

"Luke." Lacey sevinçten nasıl davranacağını bilemiyordu. Sanki yıllardır tanışıyor gibiydiler.

"Geldiğine sevindim," dedi gerçeği söyleyerek. Bu sırada Beth öbür odalardan birine girmiş kapıyı kapamıştı. "Ortağımla tanışabilirsin," diye ekledi Lacey. Luke'un bakışları zaten Lacey'i aşmış, içerde elindeki içkiyle kanepeye oturmuş adama bakıyordu. Beth'in kumaş parçaları da hâlâ ortalıktaydı. Lacey bir müşteriye göstermek için burasının pek örnek bir yer olmadığını düşündü. Beth'in ıvır zıvırı ve süs eşyası anlayışı çok değişikti. Eve eklediği son dekor da büyük bir futbol ayakkabısı içine yerleştirdiği bir çiçek saksısıydı. "Bu fikri bir dergide görmüştüm," demişti Beth. Luke uzun süre bu garip arajmana baktı.

Mike ayağa kalkarak gri gözleriyle Luke'u süzdü. Lacey onları tanıştırırken Luke ne hissettiğini belli etmiyor, Mike ise karışık duygular içerisinde bocalıyordu. Hiç şüphesiz Luke'un burada ne aradığını merak edi-

yor, ama aynı zamanda da önemli bir müşteri olduğu için iyi davranması gerektiğini düşünüyordu.

"Luke buradan geçiyormuş ve Fremont'a ne zaman gideceğim hakkında konuşmak için uğramış," diye açıkladı Lace. Elleri titriyordu.

"Yarın olabilir mi, Lacey?" diye sordu Luke içkisini alırken. Genç kızın gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu.

"Şey..." Lacey bir gün daha tamirde kalacak olan arabasını düşünüyordu.

"Git Lacey," dedi Mike araba konusunu hatırlamayarak. "Senin randevularını ben hallederim." Sesinin tonu samimi ve hatta sahip çıkıcıydı. Lacey bu gereksiz kıskançlığa sinirlendi.

"Emin misin, Mike?"

"Elbette." Mike ikisine bakarken sanki en değerli eşyasını bir günlüğüne başkasına veriyormuş gibi gülümsüyordu. Eğer amacı Lacey'le arasında bir şey olduğunu hissettirmekse, bunu gerçekten başarıyordu.

"Pekâlâ. En önemlisi Mrs. Prentiss." Mike biraz bozulmuştu, ama bunu hak etmişti doğrusu.

"Yarın o zaman, Lacey."

"Arabam bir gün daha tamirde..." diye başladı Lacey, ama Luke onun sözünü kesivermişti.

"Seni bürondan saat ikide alırım." Bu arada tek gözüyle Mike'a bakıyordu. "Bir de yanına bir şeyler al. Belki gece kalırız. Yarın gece dönmektense öbür gün sabah gelmeyi tercih ederim." Kısa bir sessizlik olmuştu. Luke genç kızın gözlerine meydan okurmuş gibi bakıyordu. "Evet?"

"Evet iyi olur," dedi Lacey en sonunda. Sonra da Luke'u kapıya kadar geçirdi. Luke onu bir kenara çekerek yavaş bir sesle, "O da burada mı oturuyor?" diye sordu.

"Mike mı?" Lacey hafifçe güldü. "Hayır. Büronun üst katında bir dairesi var. Neden sordun?"

"Ortağınla senin büro dışında da bir şeyler paylaşıp paylaşmadığınızı merak ettim de."

"Sana söylemiştim... Beth'le paylaşıyorum. Mike ise ortağım olduğu kadar çok da iyi bir arkadaşımdır. Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez Luke."

"Müşterilerinle hep böyle mi konuşursun?"

"Sadece meraklı olanlarla."

"Ben meraklı değilim. Sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum."

'Neden?"

"Teke tek bir maçı tercih ederim. Karışık çiftlerin maçları beni hiçbir zaman çekmemiştir."

"Ben senin oyunlarındaki bir unsur değilim."

Luke çok ciddi olarak, "Onu demek istememiştim, Lacey," dedi. "Bu bir oyun değil."

Aralarındaki kısa sessizliği içerden gelen Mike'la Beth'in sesi bozdu.

"Kahretsin..." diye küfretti Luke sessizce. "Kendimi tutmak için çok uğraştım, ama..." Genç kızı kendine çekmiş, büyük bir açlıkla öpmeye başlamıştı. Lacey de ona cevap veriyordu. Genç adamın boynuna sarılmış, arzudan kıvranıyordu. Luke geri çekilerek aralarında oluşan ateşi söndürdü.

"Luke, ben bu işi başarabileceğimi sanmıyorum. Belki yarın Fremont'a seninle Mike gelse daha iyi olur."

Luke'un kaşları çatılmıştı. "Eğer Logan ve Teale bu kontratı istiyorsa işi sen yapacaksın, Lacey. İlk şartım bu." Luke merdivenlere yönelmeden önce son bir kez Lacey'e baktı. Genç kız o gittikten uzun bir süre sonra oradan ayrıldı.

Ertesi gün buluştuklarında Luke çok sessizdi. Yüzünde çizgiler belirmiş, mavi gözleri uzaklara dalmıştı. Lacey'nin konuşmak için gösterdiği bütün çabalara sırt çeviriyor, sorulara kısa ve sert cevaplar veriyordu. Genç kız da sonunda konuşmaktan vazgeçerek bu kısa zamanda aralarında oluşan garip bağı düşündü. Bavulu

arka koltuktaydı. Lacey o bavulu hazırlarken Luke'un kendi üzerinde ne planları olduğunu düşünerek gülümsemişti. Kendi kendine bir senaryo bile yazmıştı. Kocaman eski ev ikisini bekliyordu, annesi ve hizmetkârlar nasıl olmuşsa o gece yoklardı. Yalnızca ikisi...

Bu sırada Luke konuştu. "Evin hiç de sandığım gibi değilmiş."

"Nasıl bir şey bekliyordun?"

"Stil ve renk bağlantısı... Değişik resimler ve süs eşyaları."

Lacey gülümsedi. "Evet. Bir süre önce öyle bir dairem vardı." İçini çekti. "Rüya gibiydi. Her şey sevdiğim gibi ve yerli yerinde."

"Daire arkadaşın biraz pasaklı galiba."

"Evet, onun durumu ümitsiz."

Luke merakla ona baktı. "O zaman neden onunla berabersin? Logan ve Teale senin tek başına kira ödeyebileceğin kadar kazanıyordur herhalde."

"Evet, ama Beth'le paylaşmaktan hoşlanıyorum."

"O ne yapıyor?"

"Sekreter. Aslında çok ortak noktamız yok. Tenis haricinde." Luke kendisine bakınca açıkladı.

"Korkarım çok kötü bir tenis. Arasıra oynarız. Beth yazlarını Bondi'de geçirir, kışları da devamlı koşar. Ben evde yokken Status Quo dinler. İkimiz de evdeyken Barbra Streisand ve Air Spply dinlemeye karar verdik."

"Bana hâlâ neden onunla oturduğunu anlatmadın."

Lacey onun ses tonundan rahatsız olmuştu. "Anlatmam gerekiyor mu?"

Luke kısa ve kesik bir kahkaha attı. "Hayır."

Lacey kısa bir sessizlikten sonra devam etti. "İstediğim gibi döşediğim bir evim olması harikaydı, ama çok boştu. Beth ise çok tatlı ve iyi bir arkadaş. Ve sanırım uzlaştım."

"Duvarlardaki o resimler seni deli ediyor olmalı. Ve bütün o garip süs eşyaları! İçinde çiçek olan bir futbol

ayakkabısı."

"Beth onu çok seviyor. Ayrıca dekoratörüm diye onun özel zevklerini çiğneme hakkım yok ya." Sesi sert çıkmıştı. Önceleri Mike, şimdi de Luke, Beth'i eleştiriyorlardı. Yoksa eleştirdikleri insan kendisi miydi?

"Ortağının yerine senin gelmene sevindim." Lacey çok şaşırmıştı. Dönüp ona baktığında profilinin hâlâ genç olduğunu düşündü. "Eğer öyle yapsaydım ne olacağını bana açıkça söyledin ya, Luke. Ve biz bu kontratı istiyoruz."

'Sen çok ender bulunan bir kadınsın, Lacey." Luke dönüp genç kıza gülümseyince Lacey'nin içinde bir şeyler kıpırdadı. Gözlüklerini iyice yerleştirerek dışarı bakmaya başladı. Artık kırlar başlamıştı.

Fremont'a vardıklarında gökyüzü bulutluydu. Eve kadar uzanan ve bahçenin içinden geçen yolun bir zamanlar çok bakımlı olduğu belliydi. Şimdi ise yer yer çatlamıştı. Ev gri gökyüzünün eşliğinde kendilerini bekliyor gibiydi.

Bu ev Lacey'i her zaman büyülemişti. Daha çocukken bile nehir kenarında piknik yaptıkları yere giderken Lacey başını arabanın penceresinden dışarı çıkarır, 'Büyük Ev'i görmeye çalışırdı. Ne kadar garip diye düşündü birdenbire. Belki de dekoratörlüğü seçmesinde bu ev küçük de olsa bir rol oynamıştı. Böylece bir gün buraya gelebilir ve ona eski güzelliğinin bir kısmını kazandırabilirdi. Bu düşünce ona yeni bir konu daha düşündürdü.

Seneler önce Luke'un resimlerini toplamasının nedeni acaba daha sonradan gelecek olaylara hazırlık için miydi? Lacey hemen yanındaki adama baktı. 'Bu romantik düşüncelerden sıyrılmalıyım,' diye düşündü.

"Biraz kırık dökük, öyle değil mi?" diye sordu Luke. Ama Lacey onu dinlemiyor, büyülenmiş gibi evi seyrediyordu. Luke arabadan çıkarak genç kızın kapısını açtı ve arka koltuktan onun bavuluna uzandı. Bu

arada Lacey senaryosuna bir şey daha eklemekteydi. Genç kız evin sahibi hakkında romantik duygular beslerken, adam sadece anılarına yeni bir anı ve zafer eklemek niyetindeydi. Yukarı kattaki pencereden birindeki perde hafifçe oynayınca Lacey, "Aman Tanrım" dedi. "Evin, gökyüzüyle birlikte öyle bir atmosfere sahip ki, daha şimdiden yukarıdaki pencereden birini hayal edebiliyorum."

Luke genç kızın gösterdiği pencereye bakarak, "Hayal etmiyorsun, herhalde annemdir," dedi. Lacey geniş taş basamaklardan verandanın serin ve kasvetli havasına girince üzerine bir garipliğin çöktüğünü hissetti. Ama bu uzun sürmedi. Yangından etkilenmiş holü geçtikten sonra Lacey heyecan ve sevinç duyguları arasında gidip geliyordu. Luke onun bu halini görünce hemen alt katı dolaştırdı. Burada şömineli ve ilk hali bozulmadan saklanmış muhteşem bir salon vardı. Bir tane de modernize edildiği için gülünç hale gelen başka bir oda. Luke kahve içmeyi önerdi, ama Lacey başını sallayarak çantasından not defterini çıkardı. Sonra bütün alt katı dolaştılar. Tırabzanları oymalarla süslü geniş merdivenden yukarı çıktılar. Lacey arasıra bir şeyler mırıldanıyor ve defterine notlar alıyordu. Luke'un da neşesizliğinden eser kalmamıştı. Devamlı Lacey'nin bu haline bakarak gülümsüyordu. Genç adam elinde taşıdığı bavulu odalardan birine bıraktı.

"Burası senin odan," dedi Luke. Lacey ise geniş yatağa bakmaktan kendini alamamıştı.

"İyi," diye gülümsedi. Bu koca yatakta kendisini Luke'la beraber düşününce hemen irkildi.

"Burası da benim odam," diye mırıldandı Luke. "İçindeki eşyalar geçici. Bana düşüncelerini açıklamanı rica edeceğim."

Lacey kapıda durarak odanın tavanlarının yüksekliğinde kaybolmuş mobilyalara baktı. En geniş yatak odasını arka tarafa koymak çok ender rastlanan bir şeydi.

"İçeri gelebilirsin," diye gülümsedi Luke. "Ben hiçbir zaman aceleci değilimdir."

Lacey kendini içeri girmeye zorladı ve hemen dolaşarak dışarı çıkmak için döndü.

Luke bu sırada onun kolunu yakalarak, "Odam için herhangi bir plan yaptın mı, Lacey?" diye sordu.

"Bir bakışta olmaz, Luke. Bu senin ne istediğine bağlı olacak."

Mavi gözler genç kızı delip geçmişti.

"Bu çok kolay," dedi Luke yumuşak bir sesle, sonra da genç kızı kendisine çekerek Lacey'nin karşı koymasına rağmen onu öpmeye başladı. Bir süre sonra Lacey de dayanamamış genç adamın adaleli göğsünü ve sırtını okşamaya başlamıştı. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Genç kızın vücudu Luke'a uyum sağlıyor ve Lacey şimdiye kadar duymadığı bir şefkat ve arzuyla öpüyor ve dokunuyordu.

Luke onu bıraktı. Bir saniye sonra da Lacey genç adamdan uzaklaştı. "Hiç acele etmediğini söylemiştin galiba," dedi. Sesi titriyordu.

"Buna acele denmez. Eğer acele etseydim, kapı şu anda kilitli olurdu. Sen de orada benimle olurdun..." diye yatağı işaret etti.

"Luke, bütün bunlar, çok erken. Daha seni tanımıyorum bile..."

Luke bir elini genç kızın ensesine götürerek onun saçlarını okşamaya başladı. "Bense seni tanıdığımı sanıyorum, Lacey. İlk görüşmemizde seni hiç fark etmeyişim nasıl oldu anlayamadım. Nasıl oldu da seni tanıyamadım?"

"Tanımak mı..." diye tekrarladı Lacey. Aklına on dört yaşındayken aşkını anlatan fotoğraf gelmişti. Ama Luke onu görmüş olamazdı. Menejeri hiç şüphe yok, onu da diğer hayranlardan gelen mektuplarla beraber atmış olmalıydı.

"Beni bütün gece uyutmayacak bir kadın olarak," dedi Luke.

Lacey rahatlayarak gülümsedi. "Haydi, Luke. Eminim başka kadınlar da seni bütün gece uyutmamışlardır."

Luke'un parmakları genç kızın ensesini sıkıyordu. Ciddi bir ifadeyle, "Bir kadın yüzünden hiç o kadar uykusuz kalmadım, Lacey," dedi. "Sadece bir defa, çok uzun bir süre önce." Sonra da devam etti. "Sense hep aklımdasın," diyerek Lacey'i kendine çekti ve sarıldı. Eliyle genç kızın yüzünü okşayarak, "Sanki seni yıllar ötesinden gençliğimden beri tanıyor gibiyim," dedi.

"Şu anda da yaşlı denemez sana," diyebildi Lacey nefes nefese. Luke onu sertçe kendine doğru çekiyordu.

"Şaka etme, Lacey. Sen de bunun farkındasın, öyle değil mi? Dans ettiğimizde bunu yüzünde okudum. Sessiz ve tereddüt içinde bir dekoratörle yemek yiyeceğimi sanıyordum. Sen ise beni çok şaşırttın."

"Benimle konuşmadın bile!" diye itiraz etti Lacey. Aklına kendisini sinir içinde bırakan sessiz ve soğuk Luke gelmişti.

Luke dudaklarıyla Lacey'nin dudaklarını okşayarak, "O gece fazla zorba görünmek istemedim," dedi. "Genellikle fazla yüklenmem..."

"İlk çıkışta mı?" diye güldü Lacey, Luke'un kelimelerini kullanarak.

"Seni korkutabileceğimi düşündüm... ama seni yine görmek istiyordum, onun için resmi bir şey istemedim."

"Hamburger ve rıhtım caddesi," diye gülümsedi Lacey. "Doğru adım attın. Evvelki gece yüzünden biraz tereddütteydim. Biraz da suçlu."

"Suçlu mu?" diye sordu Luke keskin bir sesle.

"Şey..." diye mırıldandı Lacey. "... bir müşteriyle

ileri gittiğim için."

"İleri gitmek mi?" diye güldü Luke. "Seni baştan çıkarmak istemiştim. Doğrusunu istersen..." diye hafif utangaçlıkla karışık bir daha güldü Luke, "... o gece plajda el ele tutuşmak... nasıl söylesem, bana çok doğru gibi geldi."

"Evet," dedi Lacey düşünerek. "Bana da."

"Ertesi gün kendi kendime bunu hayal ettiğimi anlatmaya çalıştım. Ama seni bir daha görüp öpünce daha bir sürü geceyi senin yüzünden uykusuz geçireceğimi anlamıştım."

"Luke, sen neler diyorsun?"

Luke mavi gözlerinde karışık duygularla gülümsüyordu. "Seni istediğimi söylüyorum, ama bunu sen zaten biliyorsun... aşka gelince... artık bunun ne demek olduğundan pek emin değilim. Ama bana eskiden hissettiğim duyguları tattırıyorsun. Aşkı bildiğim eski, güzel günleri hatırlatıyorsun bana."

Luke birden eğilerek genç kızı serçe öpmeye başladı. Elleri Lacey'nin vücudunda dolaşıyor genç kızın direncini yıkıyordu. Lacey de ellerini genç adamın gömleğinin içine sokarak onun göğsünü okşamaya başladı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca birbirlerinden ayrıldılar. Gözlerinde hâlâ birbirlerine karşı duydukları arzu yanıyordu. Luke genç kızın saçlarını düzeltti. Ayak sesleri yakınlarına kadar gelmiş ve durmuştu.

"Ah, Mrs. Simmons," dedi Luke orta yaşlı kadına. "Bu hanım Logan ve Teale Dekorasyon'dan Miss Teale. Fremont'un iç dekorasyonunu yapacak. Bize saat yedi civarında yemek hazırlarsınız, değil mi?"

Kadın Lacey'e gülümseyerek yemek konusunu onayladı. "Peki, annem nasıl, Mrs. Simmons? Daha iyi oldu mu?"

"Oldukça iyi, Mr. Harrow. Ama bu akşam yemeğe inemeyecek. En iyisi de bu galiba," diyerek Lacey'e

baktı.

Luke genç kıza döndü. "Bu sıralar annemin dairesi seni endişelendirmesin. Onun dekorasyonunda zaten daha çok aynı eşyalar kullanılacak. Orayı ayrı bir daire olarak görebilirsin. Eğer evin geri kalan kısmını bir daha gezmek istersen, buyur. Evin planları aşağı kattaki çalışma odasındaki masada."

Luke'un ses tonundan aralarında hiçbir şey olmamış gibi davrandığını anladı Lacey. Sanki o sadece bir müşteriydi.

"Evet, Mr. Harrow," dedi ciddi bir sesle. Buna Luke hafifçe gülümsemişti.

"Eğer planlar üzerine not almak isterseniz, bir de fotokopi makinesi var."

Lacey yürümeye başlamıştı. "Hayır, şu anda buna ihtiyacım olmayacak. Aklıma gelen fikirleri kâğıda dökmeden önce biraz kafamda şekillendiririm. Hiçbir zaman aceleci değilimdir."

Luke, Mrs. Simmons'un yüzündeki şaşkınlık ifadesini göze alarak hafif bir kahkaha attı. Lacey onun belki de evinde bile pek fazla gülmediğini düşündü.

Koridora çıkarak Mrs. Simmons'la yürümeye başladı.

"Eğer yemekten önce duş yapmak isterseniz, banyonuza havlu koydum, Miss Teale."

"Teşekkür ederim. Lu... Mr. Harrow'un annesi hasta mı, Mrs. Simmons?"

Kadın, Lacey'nin yatak odasının kapısında durakladı. "Umarım yatağı rahat bulursunuz. Evet, ne yazık ki, zavallı kadının sağlığı pek yerinde değil." Ses tonunda başka soru istemediğini belirten bir sertlik vardı. Lacey odasının kapısını kapatarak Luke'u düşündü. Her şey fazlasıyla iyiydi.

Balkon kapısını açarak dışarı çıktı. Bahçe inşaat malzemeleriyle doluydu. Birkaç tenis kortu yan yana sıralanıyor, ileride ise nehir bütün pırıltısıyla akmaya devam ediyordu. Bu sırada Luke üzerinde bir tenis kıyafetiyle evin yan kapısından dışarı çıktı. Bulutların arasından bir anda parlayan güneş genç adama vurmuştu. Daha yaşlı bir adam ise antrenör evinden çıktı, o da tenis kıyafeti giymişti, elinde de bir sürü raket vardı. Luke bunlardan bir tanesini alarak boşta kalan eliyle raketin ağına vurdu. Bu hareket Lacey'nin televizyonda bir çok kereler gördüğü eski bir huyuydu. Aldığı her sayıdan sonra avucunun içiyle raketin ağına vururdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lacey'nin içinden gidip Luke'u oynarken seyretmek geliyordu, ama yapmadı. Buraya iş için gelmişti. Zaten kendisini müşteriyle ilişkiye girdi diye yeterince suçluyordu. Defterini alarak odadan odaya dolaşmaya başladı. Çiziyor, ölçüyor, renkler düşünüyordu.

İşi biterken yüksek tavanlı odalara gölgeler düşmeye başlamıştı bile. Yukarı çıkarak bir duş aldı ve sade krem rengi elbisesini giyerek beline de bronz kemerini taktı. Saçını açık bırakmıştı. Biraz düşündükten sonra gözlüklerini takmaya karar verdi. İsterse her an çıkarabilirdi nasıl olsa.

Daha sonra çalışma odasına giderek yemeğe kadar planları incelemeye başladı. Tam o sırada kapı açıldı ve içeri iki kişi girdi. Luke tenis şortunun üzerine eşofmanını giymişti. Yaptığı egzersizler sayesinde yanaklarına renk gelmiş, saçları dağılmıştı.

"Bak, Lacey. Seni menajerim, antrenörüm ve eski arkadaşım Don Marsden'la tanıştırayım."

Bu adam Lacey'nin öğleden sonra gördüğü adamdı. Elli yaşlarında olmasına rağmen vücudu hâlâ dinçti. Hiçbir şeyi kaçırmayan kahverengi gözleri hızla Luke'tan Lacey'e çevrildi ve genç kızın üzerinde kaldı.

"Hmmm," diye mırıldandı. "Evimi ilk ve son kez dekore ettirdiğimde, bir hippiyle çalışmıştım. Sen şeytan kadar şanslısın, Luke."

Luke bunun üzerine gülümsedi. "Öyle diyorlar."

"Eğer özel konuşacaksanız..." diye başladı Lacey, ama Don başını salladı.

"Sadece eskileri anıyorduk, Miss Teale.. eskileri. Oturun da yeni bir şeylere bakalım."

Lacey otururken bu garip davetten rahatsız olduğunu hissetti. Luke'un yüzü de yine gerilmişti. Genç adamın kahkahalarını silip götüren bu eski şeyler neydi acaba? Don kendisine işi hakkında sorular sormaya başlamıştı. Luke'un çalışma masasına yakın bir koltukta oturmuş, bir dirseğini de masaya dayamıştı. Lacey onun barlarda çok vakit geçirdiğini düşündü.

"Ünlü insanlar için çalıştın mı çok?" diye sordu. "İş adamları, film artistleri falan?"

"Bir iki kere."

"Kim mesela?" diye üsteledi Don.

Lacey gülümsedi. "Eğer dedikoducu biri olup olmadığımı merak ediyorsanız, Mr. Marsden, cevabım hayır."

Adam kaşlarını kaldırarak Luke'a baktı. "Garip değil mi? Ya daha çok iş almak için yaptığınız ağızdan ağıza reklamlara ne oldu? Bana sakın Luke Harrow'un evini dekore ettim diye böbürlenmeyeceğini söyleme, çünkü inanmam."

"Luke bana meslek yemini ettirmedi Mr. Marsden, ama tabii ettirirse dediğiniz gibi 'böbürlenmeyeceğim' kesin."

"Haydi canım... basın peşinizde olacaktır. Onun perdelerini düzeltirken Luke'un özel hayatı hakkında öğrendiği ufak tefek şeyleri anlatmaya hangi kadın karşı koyabilir?"

"Bu kadın koyabilir," dedi Lacey kesin bir sesle. Don'un ufak tefek şeylerden neyi kastettiğini merak etmişti. "Müşterilerimiz gizlilikten hoşlanır."

"Eğer işi reklam için kullanamazsanız, bu işten elinize ne geçecek ki?" diye sözünü kesti Don.

"Mr. Marsden, bilmiyor musunuz yoksa? Koskoca bir şey geçecek."

Luke başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Don'un gözleri ona çevrilmişti. "Komik olan ne?"

"Sadece özel bir şaka, Don." Don şimdi daha da ge-

rilmişti. Luke, Lacey'e dönüp gülümsediğinde üzerinde deminki gerginlikten eser yoktu. Lacey de gülümserken onu değiştirenin kendisi olduğuna seviyordu.

Luke onun yanına gelerek, “Soruşturma için özür dilerim,” dedi. “Don beni hep... korumaya çalışır.” Genç adam bir süre konuşmadan Lacey'e baktı. “Saçını böyle bırakınca çok güzel oluyorsun,” diye mırıldandı. Gözlerindeki sıcak ifade Lacey'i rahatsız etmişti.

“Seninki de güzel,” diye cevapladı genç kız. Luke gülerek ıslak ve karışmış saçlarını eliyle düzeltti.

“Kontratı imzaladınız mı?” diye söze karıştı Don.

“Daha değil. Lacey planlarını ve maliyetlerini bana gösterdikten onra imzalayacağız.”

“Tabii eğer Luke benim çizimlerimi ve fikirlerimi beğenmezse başka bir dekoratör bulacak,” dedi Lucey Bu düşünce genç kızın kalbinin sıkışmasına yol açmıştı.

Don Marsden ayağa kalkarak bardağında kalan içkisini bitirdi ve kuru bir sesle, “Bana öyle geliyor ki, Luke senin... çizimlerini ve fikirlerini beğenmemezlik etmeyecektir. Siz ne dersiniz, Miss Teale?”

Lacey'nin yanakları kızarmıştı. Don'un ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Kontratı imzalayabilmek için kadınlığını kullanacağını sanıyordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim, Don,” diyerek Luke da onunla beraber dışarı çıktı. Lacey onların yükselen seslerini ve sonra da konuşmalarının fısıltıya dönüşmesini sessizce izledi, Luke biraz sonra dönmüştü. “Özür dilerim. Don beni çocukluğumdan beri tanır ve bazen de beni korumak için böyle çizmeyi aşar.”

“Sen de öyle mi düşünüyorsun, Luke?” diye sordu Lacey. Luke'un hareketlerini yanlış değerlendirmesini istemiyordu.

Luke gülerek onun yanına geldi ve genç kıza sarılarak saçlarını okşadı. “Evet, Lacey. İşi, senden hoşlandığım için değil, yetenekli bir kadın olduğun için ala-

caksın.”

Bu sözler nedense Lacey'i hiç rahatlatmadı. Ama Luke'un dudakları kendi dudaklarının üzerine kapanınca düşüncelerinin zayıfladığını ve yerini arzunun aldığını hissetti. Luke bir anda Lacey'i bırakarak gülümsedi.

“Beni küçük yemek odasında bekle. Duş alıp on dakika içinde geleceğim.”

Ve geldi de. İnce balıkçı yakalı kazağı ve gri pantolonunun içinde çok güçlü ve yakışıklı görünüyordu. Lacey masada onun karşısına oturarak Mrs. Simmons servis yapmak için içeri geldiğinde sanki işini düşünüyormuş gibi davrandı.

Lacey yemeğinden biraz aldıktan sonra, “Çok lezzetliymiş,” dedi Luke'a.

“Hamburger olmasını tercih ederdim.”

“Plastik fincanlarda şarap ve kuvvetli bir rüzgârla.”

“Ve kabaran dalgalar...”

“Hayranların üstüne atlamaya hazırken.”

“Hayranlarım mı?”

“Fark etmedin mi? İki tane Harrow hayranı imzanı almak için fırsat kolluyorlardı.”

Luke gülümseyerek Lacey'nin elini kendi avucunun içine aldı. Eskisi gibi yakışıklı ve çekiciydi şu anda.

Yemekleri sona erdiğinde, Luke, Mrs. Simmons'a kahvelerini oturma odasında içeceklerini bildirdi. Sessizce oturma odasına geçtiklerinde Luke seçtiği plağı pikaba yerleştirdi. “Air Supply'ı sevdiğini söylemiştin,” dedi Lacey'e dönerek.

“Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, öyle değil mi?”

“Öyle, ama seni çok özledim bu arada.”

“Ama benimle daha dört gün önce tanıştın.”

“Gördün mü işte? Seni özlemek için bu dört günden önce çok vaktim olmuş.”

Lacey'nin boğazına bir şey düğümlenmişti. Gerçekten bunu mu kast ediyordu Luke? Bu inanılamayacak

derecede güzel bir şeydi. Şarkının sözleri Lacey'i etkilemişti... '... sen hayatımdaki tek kadınsın...'

Kahvelerini içip plak bitene kadar müziği dinlediler. Sonra Luke kalkarak plağın arka tarafını çevirdi. Lacey onu seyrediyordu. Vücudu çok güzeldi. Tenis oynamaya sadece öğretmenlik için devam etmemeliydi.

"Luke, bir daha hiç turnuvada oynamayacak mısın?"

"Bunun için çok yaşlıyım," dedi sakin bir sesle. Lacey ona dikkatle baktı. Luke bu soruya sanki çok soruluyormuş gibi cevap vermişti.

"Hiç de değil. Rosewall'a bak. Connors da Wimbledon'u otuzundan sonra kazandı."

Luke başını salladı. "Ama o on sene rekabetten uzak kalmamıştı."

"Sen neden kaldın?" diye sordu Lacey açıkça. Luke'un eli sıkıca koltuğu kavramıştı.

"Bak, Lacey..." diye başladı genç adam sertçe. "Diyelim ki babamın ölümünden sonra hayal kırıklığına uğradım. Onun ölümünü biliyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Aslında göründüğü gibi değildi..." Lacey'e daha fazla anlatmakta tereddüt ediyordu. "Her neyse, bırakmak istedim. Sonradan bir iki kere geri dönmeyi düşündüm, ama..." Omuzunu silkerek gülümsedi. "Şu anda her şeyin böyle olmasından memnunum."

Koltuğun kadifesi sıkılmaktan buruşmuştu. Lacey genç adamın o güçlü eliyle neyi yok etmeye çalıştığını merak etti.

"Sana inanmıyorum," deyiverdi düşünmeye vakti olmadan. Luke'un yüzü kararmıştı.

"Sen bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Lacey. En iyi olmak istiyordum, bir süre için oldum da. Hepsi bu kadar."

"Başka bir şeyi en iyi olmaktan fazla istediğini söylemiştin. Sadece oynamayı..."

"Oynuyorum ya," diye cevapladı Luke sertçe. "Her gün oynuyorum. Ama seyirci önünde oynamam için bir ölüm kalım meselesi olmalı bundan sonra."

Lacey onun şu anda yarı ölü olduğunu düşündü. Luke'u yine kaybetmiş, o eski hayaletlerin yanına yollamıştı. Keşke Luke'un hakkındaki öğrenme istediğini daha fazla kamçılayıp, bu konuyu hiç açmasaydı. Luke'un gözleri derinlere dalmış, acı çekiyordu. Aradan on sene geçmişti ve geri dönemiyordu. Luke Harrow korkuyordu.

"Evet," dedi Lacey neşeyle. "Belki bizim koskoca faturamızı görünce onu ödemek için bir turnuvaya katılman gerekebilir."

Bu sözler Luke'u geçmişten kopardı. Yavaşça gülümsedi. Ayağa kalkarak genç kıza doğru yürüdü.

O anda içeri kahve fincanlarını toplamak için Mrs. Simmons girince yeniden yerine dönmek zorunda kaldı. O gittikten sonra da kitaplardan, sanattan ve Luke'un uluslararası tenise başladığı ilk yıllardaki seyahatlerinden konuştular.

"En kötüsü takdimlerdi," dedi Luke. "Tokyo'daki yere kadar eğilmeler ve Fransa'daki öpüşmeler."

"Hmmm, taşradan gelen bir çocuk için çok zor. Ama eminim bir süre sonra alışmışsındır. Eğilmeye ve öpüşmeye."

Luke gülümsedi. "Çok iyi bir öğrenciyim."

"Ya şimdi?"

"Artık zaman değişti," diye güldü Luke. "Artık kadınlar kollarıma atılmıyor. Bugünlerde biraz ikna kabiliyetimi kullanmam gerekiyor."

'Senin için çok sıkıcı olmalı."

"Hayır, bunu çok büyüleyici buluyorum."

Sanki genç kız Luke için bir büyüleyici eğlenceden başka bir şey değildi, ya da genç adam bunu gerçekten hissederek söylemişti. Lacey birden Mike'ın dediği gibi saklandığını ve kaçtığını hissetti. Geçmiş yıllardaki

bazı tecrübeleri yüzünden fazlasıyla dikkatli davranıyordu. En sonunda Luke ayağa kalktığında rahat ve neşeliydi.

"Yürüyelim mi, Lacey?" Genç kız onun uzattığı eli hiçbir şey söylemeden tuttu.

Bahçede yürüyerek büyük çalıların gölgelendirdiği yere kadar geldiler. Yine el ele tutuşmuşlardı. Gece serin ve ay ışığından yoksundu.

"Bu ağaç çiçek açtığında çok güzel olacak," dedi Lacey bulutlu gecede ancak seçilebilen ağaca bakarak. Bu sırada rüzgâr dallarda kalan yaprakları da savurarak birini ayaklarının dibine attı. Lacey eğilerek onu aldı. Sonra da tam yürümeye başlayacaktı ki Luke onu kollarından tutarak durdurdu.

"Lacey..." Genç kızı iyice kendine çekmişti. "Sana anlatmam gereken başka... şeyler var," diye mırıldandı. Lacey onun sıcak nefesini alnında hissediyordu. "Senin hakkında öğrenmek istediğim şeyler de var..." Kollarıyla genç kıza sarılmıştı. "Ama artık bekleyebileceğimi sanmıyorum," sözleri genç kızın dudaklarına fısıldanmıştı.

"Seninle sevişmek istiyorum, Lacey... yavaş yavaş..." Öne doğru eğilerek genç kızın dudaklarını öptü. "Eğer odana gelirsem, kalmama izin verir misin?"

"Evet," dedi Lacey. Bunu nasıl olsa er veya geç diyecekti. "Evet... seni istiyorum, Luke." Genç adam Lacey'nin elbisesini düzeltirken genç kız biraz heyecanlanmış, biraz da utanmıştı. Luke'un eli Lacey'nin belinde olduğu halde eve kadar yürüdüler. Eve vardıklarında hafif hafif yağmur yağmaya başlamıştı.

"On dakika," diye fısıldadı Luke genç kızın kulağına. "Mrs. Simmons'a bir şey belli etmemek için."

Lacey hafifçe kıkırdayarak bir zamanlar hayaletler gördüğünü sandığı merdivenleri neredeyse koşarcasına çıkmaya başladı. Şu anda geçmiş onu ilgilendirmiyordu. Tek ilgilendiği şimdiki zaman ve Luke'tu. O anda bile karanlığın arasından beyaz bir gölge çıkınca hafif bir çığlık attı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

"Kim o?" diye sordu. O anda da ışıklar yanmıştı. Elektrik düğmesine elini dayamış bir kadın duruyordu karşısında.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim," dedi gülümseyerek. "Ben Paula Harrow'um."

"Oh," Lacey şimdi biraz rahatlamıştı. Ama yine de sevişmek üzere olduğu adamın annesiyle karşılaşmak genç kızı etkilemiş ve yüzü kızarmıştı.

"Ben Logan ve Teale Dekorasyon'dan Lacey Teale'im. Duyduğuma göre hastaymışsınız. Şimdi nasılsınız acaba?"

Paula Harrow krem rengi bir gecelikle ona uyan bir sabahlık giymişti. Lacey daha önce de merdivenlerde beyaz bir şey gördüğünü hatırladı. Acaba o da Mrs. Harrow muydu?

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sizinle odalarımın dekorasyonu konusunda konuşmak için sabırsızlanıyorum, ama şu anda..." Duraklayarak kaşlarını çattı. "Sizinle konuşmam gerektiğini düşündüm. İkaz etmek için."

"İkaz mı?" Lacey hafifçe korkudan ürperdi. Eski ev çıtırtılar çıkarıyor, soluk ışık ise karanlığı yok edemiyordu. 'Yine saçmalıyorum,' diye düşündü genç kız. Kadın büyük bir ihtimalle yatak odasının çarpan penceresini veya yerinden çıkan kapı kolunu söyleyecekti...

"Luke hakkında." Kadın Lacey'e bakıyordu. "Kızları kovalamak konusunda büyük üne sahiptir..."

"Oh." Bunun Lacey'le bir alakası yoktu ki. O Luke'un 'kızlarından' farklıydı, başkaydı.

"Çok garip karşıladığınızdan eminim. Yani bunu benim söylemem..." diye devam etti Paula Harrow. Sinirli, küçük hareketlerle saçını düzeltti. "Ama sanırım bir türlü sorumluluk duyuyorum. Çok güzel bir kızsınız, Miss Teale. Luke'un kadınları küçük parmağında

oynattığını hatırlayın, yeter. Luke istediği sürece hep kendilerinin başka olduğunu düşünürler.''

Lacey buz gibi olduğunu hissetti. Kendisi diğerlerinden başkaydı ama. ''Sen 'pek çok kız'dan biri değilsin, öyle değil mi, Lacey Teale?'' demişti Luke.

''Mrs. Harrow...''

''Korkarım istediğini elde etmek için onlara ne gerekirse anlatıyor. Hep böyleydi. Luke kelimeler konusunda çok romantik... eminim ne demek istediğimi anladınız.''

''Seni özlemek için... çok zamanım vardı...'' Koridorun buz gibi olduğunu hissetti Lacey. Titriyordu.

''Mrs. Harrow, bunu bana anlatmanız gerekmezdi,'' dedi ümitsizce. Keşke bunlardan hiçbirini duymamış olsaydı.

''Belki de.'' Paula Harrow gülümseyerek genç kızın koluna dokundu. ''Galiba sebepsiz yere endişeleniyorum. Siz mantıklı bir kıza benziyorsunuz. Ama Luke...'' Kadın başını salladı. ''Çok cazibeli ve tatlıdır. Evli ya da bekâr istediğine sahip olur. Kadınlar konusunda tam bir şeytandır o.''

Kadının gözlerinde garip, neredeyse korkutucu bir ifade belirdi, ama ışığın bir oyunuydu herhalde. Luke'un annesi gülümsüyordu. ''Özellikle bu eski evde çok dramatik oluyor bütün bunlar galiba. Ama dekorasyon süresince arasıra burada kalacağınıza göre sizi ikaz etmenin iyi olacağını düşündüm. Belki de kahvaltıda görüşürüz. İyi geceler Miss Teale. İyi uykular.''

Lacey odasının kapısını kapattı. Luke'la aralarında kısa zamanda oluşan bağa nasıl da güvenmişti.. Ellerini kenetleyerek odada dolaşmaya başladı. Belki de annesi yanılıyordu. Luke'un söylediği bütün o güzel sözler içten olabilirdi. '... aşka gelince... artık bunun ne demek olduğundan emin değilim...' Luke'un sözleri genç kızın kalbini yerinden oynatıyordu. Aynanın önünde durarak saçlarında kalan bir iki yaprağı temiz-

ledi. Kimbilir o ağacın altındaki aşk sahnesi daha önce kaç kere oynanmıştı? Eğer annesi haklıysa Luke gerçekten başarılıydı. Lacey merdivenlerden koşarak çıkarken neler hissettiğini hatırladı. Hem Paula Harrow'un söylediklerine nasıl olur da önem vermezdi? Eğer doğru olmasa bir anne Luke gibi bir oğul hakkında o kadar ağır konuşmazdı.

Bu sırada kapı hafifçe çalındı. Sonra bir kere daha. Genç kız dönerek kapıya doğru baktı, sonra da perdeli yatağa. Şüphe etse bile yine de bu geceyi Luke'la geçirebilirdi. Yavaşça gidip kapıyı açtı. Luke'u orada gözlerindeki sıcaklıkla görünce kalbi yerinde fırlayacakmış gibi olmuştu. Bu bir aldatmaca olamazdı. Gözlerindeki ifade çok doğaldı. Eğer annesi yanılıyorsa, o zaman Luke geçirecekleri gece için biraz daha beklemeye bir şey demezdi ve eğer annesi haklıysa... Luke, Lacey'nin yüzüne bakarak gerginleşti.

''Luke... özür dilerim. Ben fikrimi değiştirdim...''

Lacey ertesi gün şehre dönerken dürüstlüğü yüzünden kötü geçirdiği ve uzun süre unutamayacağı geceyi düşünüyordu.

Luke içeri girerek kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Yüzünden öfkelendiği belli oluyordu.

''Fikrini mi değiştirdin?'' diye tısladı dişlerinin arasından. ''On beş dakika önce dışardaki o arzulu halinle şimdiki bu soğuk karşılayışın arasında ne oldu?''

Luke'un bu öfkesi, bu üsteleyişi genç kızın korkularını doğrulamıştı. Luke sert davranmaya başlamıştı. Bütün o sevgi dolu kelimeler yok olmuştu. Kendini aldatılmış hissediyordu. Eğer genç kızla açıkça konuşsa... Lacey belki de kabul ederdi... hatta annesinin uyarısına gülebilirdi bile. ''Çok çekici bir erkeksin, Luke,'' dedi Lacey. ''Ve sanırım efsanen beni de etkilemiş...'' Genç kız utanarak gülümsedi ve gözlüklerini iyice yerleştirdi. ''...ve bir kızın hayır demesini o kadar zorlaş-

tırıyorsun ki."

"Bunlara inanacağımı sanma," diye bağırdı Luke. Lacey'i kollarından yakalamıştı. "Aramızda oluşan bir şeyler vardı. Hâ lâ var... ve efsaneler hakkında söylediğin o saçmalığa sen bile inanmıyorsun. Dürüstçe, açıkça, saklamadan beni istedin sen. Tanrı aşkına Lacey, ben bir çocuk değilim. Bir kadının sadece bir isme hayranlık dışında bir şeyler hissettiğinde anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Çocuk olmadığını biliyorum, Luke. Zaten sorun da bu ya. Bir sürü kadın sayesinde bu sistem ve taktiklerini mükemmele ulaştırmışsın."

Luke genç kızı sertçe sarstı. "Ben rahip değilim, Lacey. Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim. Daha ilk başta seni istediğimi söyledim. O zaman itiraz etmedin."

"Ben de senin anılarından biri olmak istemediğimi söyledim," diye bağırdı Lacey. Luke'a böyle davrandığı için çok öfkeliydi. Onun hakkındaki şüphelerini pekiştirdiği için annesine de öfkeliydi. Şimdi gerçeği bildiğine göre Luke'u reddetmek zorundaydı. Ama eğer bilmeseydi şu anda belki de eski, perdeli yatakta Luke'la beraber olacaktı...

"Sen... benim anılarımdan biri! İşte bu çok komik Sen başkalarından değişiksin Lacey... çoğu kişi bu aşamaya getirdikten sonra devam ederler."

İşte o anda Lacey, Luke'a bir tokat attı. Pek kuvvetli olmamasına rağmen genç adam öfkelenmişti.

"Fikrini değiştirmek için biraz geç kaldın," dedi. Lacey onun bu tehlikeli ses tonundan ürkmüştü. "Aslını istersen, çok geç." Genç kızı geri iterek onun yatağa düşmesini sağladı. Sonra da Lacey'nin üzerine eğilerek onu omuzlarından tutup yatağa yasladı. "Beni istediğini söylemiştin, Lacey," diye hatırlattı ona. "Ve işte burdayım."

Genç kızı sertçe öptü ve onun çırpınışlarını güçlü kol-

larıyla durdurdu.

"Lacey..." diye inledi başını çevirip ona bakarak. Gözlerindeki vahşi ifade azalmıştı. "Dedin ki... ben sandım ki..." Lacey nefesini tutuyor, Luke'taki değişikliği fark ediyordu.

"Neden, Lacey?" diye fısıldadı. "Anlaştığımızı sanıyordum. Çok mu erken sence?" Cümlelerinin arasında genç kızı yumuşak öpücüklere boğuyordu. 'İşte,' diye düşündü Lacey. 'Büyüye kapılmanın tam sırası.' Ama aynı zamanda istemeyerek de olsa Luke'un bunları kendisini ikna etmek için söylediğini düşündü.

"Birbirimize uymayacağımızdan mı korkuyorsun, Lacey? Korkma. İyi olacak, göreceksin. Bundan eminim..." Elleri genç kızın saçlarına dolanmıştı. Dokunuşları tehlikeli boyutlara ulaşınca Lacey gözlerini kapattı. Ne kadar da çok istiyordu aslında.

"Söylediğim sözler için affet beni..." diyerek gülümsedi Luke. "Sinirlerim pek sağlam değildir ve ben... seni o kadar çok istiyorum ki.." Şu anda Lacey için kollarını genç adamın boynuna dolayıp her şeyi unutmak ne kadar da kolay olurdu.

"Luke... gerçekten, üzgünüm. Söylediğimde ciddiydim. Tekrar düşündüm ve..."

Luke oturmuştu. Yüzü öfkeden kaskatıydı.

Lacey'e doğru eğilerek, "Tekrar düşünmüş!" diye bağırdı. "Ne oldu, Lacey? Birdenbire geçmişim hakkında aklına yeni şeyler mi geldi... bütün o hızlı ve iyi yaşam sayesinde nasıl şımarık biri olup kendi babamı öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Bu mu Lacey..."

Yataktan kalktı. "Bunları daha önceden düşünmemiş olman çok kötü, Lacey. Tam sana inanmaya başlamışken..." diye sözünü bitirmeden çıkıp gitti. Lacey yatakta tek başına kalmıştı.

"Hangi renk seçimin yüzünden Luke bu sinirli hale girdi, söyle bakalım?" diye sordu Don Marsden ertesi

gün Alfa Romeo'yu sürerken.

''Ne demek istediğini anlamadım.'' Lacey bu konunun açılmasından rahatsız olmuştu.

''Elbette anladın. Dün gece sevgili küçük dekoratörünü sorularımla rahatsız ettim diye az kalsın beni öldürüyordu. Öyle bir haşladı ki. Ve bu sabah da benden seni şehire götürmemi istedi.''

Lacey, Don'un çirkin imalarını ve holdeki kısa ve sert konuşmayı hatırladı.

''Ne oldu... red mi ettin?'' Lacey'nin nefesi kesilmiş, yüzü kızarmıştı.

''Evet... ben de öyle düşünmüştüm,'' dedi Don. ''Bakın, Miss Teale, ben düşündüğünü söyleyen bir adamım.''

''Evet, bunu fark ettim, Mr. Marsden.''

''... ve inanın bana sizi küçük düşürmek istememiştim. Luke benim oğlum gibidir. Her zaman öyleydi, babası hayattayken bile. Eğer dün size biraz sert davrandıysam özür dilerim.'' Dönüp Lacey'e baktığında genç kız onun alnının endişeden kırıştığını gördü. Şimdi, olduğundan daha yaşlı görünüyordu. ''Gerçekten,'' diye ekledi sonra da.

''Peki Mr. Marsden. Özürünüz kabul edildi.''

''Diğerleri... bütün öbür kızlar hepsi güzeldi ama... ama işte. Sense... işte değişik bir tane diye düşündüm.''

Lacey bir an gözlerini kapadı. 'Ben de,' diye düşündü. ''Gerçekten mi? Nasıl yani?''

''Senin için bir çeşit saygı duyuyor gibiydi,'' dedi Don. ''En iyi böyle açıklanabilir herhalde. Genellikle kadınlar söz konusuyken o kadar serinkanlıdır ki bana senden bahsettiği zaman çok şaşırmıştım.''

''O yüzden mi dün gece öyle davrandınız? Ona ne yapacağımı sandınız ki, Mr. Marsden?'' diye sordu Lacey alayla. Uzun bir sessizlik oldu.

''Luke'u yıkabilecek bir kadınsın.'' Bu dramatik sözler Lacey'nin ürpermesine yol açmıştı. ''Kalbinin dağılan köşelerini bir keresinde ben toplamak zorunda kalmıştım, bunu yeniden yapmak istemiyorum.''

Lacey, Luke Harrow'u hangi kadının yıktığını merak etti. Luke de bir kadından söz etmişti... kendisini geceleri uyutmayan birinden...

''Benim için endişelenmeyin, Mr. Marsden.''

''Uzun süre Fremont'da olacaksınız,'' dedi Don. ''Dekorasyonu hâlâ sizin yapmanızı istiyor.''

''Evet, biliyorum.'' Bu çok şaşırtıcıydı. Luke bu sabah işi kendisine vermekten vaz geçtiğini söyleyeceği yerde kahvaltı masasında Lacey'e ev hakkında yapılması gereken bir sürü şey sıralamıştı.

''İlk önce yemek odası, salon ve misafir odaları üzerinde dur. Bir süre kalmak için İngiltere'den kardeşim ve karısı gelecekler,'' demişti.

''Eğer Gerry'yle Ruht'a odaları yetiştireceksen sanırım bir süre gece de kalman gerekecek,'' dedi Don.

''Evet, olabilir.''

Lacey, Don kendisini bıraktıktan sonra bürosuna girerken onun aslında iyi bir insan olduğunu düşünüyordu. Don Marsden, Luke'a bir zarar vermeyeceğini anladığı herkesle dosttu. Genç kız sonra da Luke'u yine çok seven başka birini düşündü. Annesi... Mrs. Harrow kendisiyle konuşurken gözlerinde doğal olmayan garip bir ifade vardı. Luke de öfkeyle kendisine bakarken herhangi bir kadından red cevabı almanın dışında bir kızgınlık duyuyor gibiydi.Sonra Don Marsden, 'Luke'u yıkabilecek bir kadın tipinden' bahsetmişti...

Genç kız yine gerçekte var olmayan bir sürü şey hayal ettiğini düşünerek bütün bunları kafasından silmeye çalıştı. Yeni bir gün başlıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lacey'e geçirdiği gece hakkında soru sormak için Mike'ın çok az vakti olmuştu. Çünkü bir süre sonra Sandra gelmişti. Ama kadın saat dörtte gitti. Bu süre zarfında Lacey bir gece öncesinin olaylarını tekrar tekrar düşünmüş ve bir şeyi unuttuğu şüphesine kapılmıştı.

"Daha sonra bir iş sohbetine ne dersin, Lacey?" diye sordu Mike. "Sana Prentiss efsanesi hakkındaki son gelişmeleri anlatmak istiyorum. Bir de Harrow işinde sana vermek istediğim bir iki fikir var."

"Elbette."

"Yemeğe kalır mısın? Bir biftek ve salata yaparım, sen de bu arada aklında ne varsa söylersin bana." Mike'ın gözlerinde genç kız için bir endişe ifadesi vardı. 'Herhalde bir şeyleri belli ediyorum' diye düşündü Lacey ve toparlanmaya çalıştı.

"Neden olmasın? Ama önce Beth'i arayıp haber vereyim."

Lacey daire arkadaşına telefon edip yemeği Mike'la yiyeceğini söyleyince Beth biraz durgunlaştı.

"Oh, iyi," dedi.

"İşle ilgili."

"Bu beni neden ilgilendirsin ki? Nasılsa ikiniz de on sekiz yaşın üstündesiniz. Zaten ben de bu akşam Brett'le çıkacağım."

"Beth'in bir itirazı yok," dedi Lacey telefonu kapattıktan sonra. "O da bu akşam biriyle çıkıyormuş."

Mike üst kata çıktığında Lacey de Luke için çizdiği bazı planlara bakıyordu. "Geldiğin zaman Fremont'un planlarını da getir, Lacey."

"On dakika sonra yukardayım," dedi Lacey ön kapıyı kilitlemeye giderken. Bir iki dakika sonra da kapı çalınınca yeniden açmaya gitti. Bu saatte kim gelebilirdi ki? Kapıyı açtığında aklı duracak gibi oldu, gelen Luke'tu. Yüzünde de derin endişe çizgileri vardı. Soğuk, ulaşılmaz ve düşman gibi görünüyordu.

"Seni evinden aradım. Arkadaşın hâlâ çalıştığını söyledi." Sonra da içeri doğru yürüdü. Gözleriyle genç kızı süzerken elleri ceplerindeydi.

"Dün gece, Lacey..." diye başladı sert bir sesle. Genç kız hemen kızardı.

"Dün geceyi unutsak iyi olacak," dedi Lacey, Luke için çizdiği planlara yürüyerek. En iyisi işten bahsetmekti. Ama Luke onu durdurarak kolundan tuttu.

"Ben unutmak istemiyorum. Neden öyle davrandığını bilmek istiyorum."

"Luke, söyledim sana... mantıklı düşünmeye başladım, hepsi o." Keşke ona gerçeği söyleyebilseydi. Ama kendini bunu yapacak kadar güçlü ve emin görmüyordu. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti. "Daha ilk baştan beri senin bu konudaki ününü biliyordum, o kısa zaman içinde bunu hatırladım. Belki çok eski kafalıyım, ama bir iki güzel anı için yatacak kızlardan değilim ben."

Luke'un gözlerindeki derin mavilik genç kızın yüreğini parçalıyordu. Genç adamın elleri Lacey'nin omuzlarından aşağı kayarak onun ellerini tuttu. Tıpkı o gece plajda yürüdükleri gibi...

"Lacey... bunu benim bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Genç adamın samimiyetinden şüphe edilemezdi. Lacey onun neler hissettiğini anlıyor, dizleri titriyordu. Belki de hislerine güvenmekle yanlış iş yapmamıştı. Luke için bambaşka bir kızdı.

"Benimle yemeğe gel Lacey ve konuşalım," diye üsteledi Luke genç kızın ellerini sıkarak. "Nerede istersen ve fikrini değiştirmeye de çalışmayacağım..." Dudakları genç kıza eğilmişti. "Belki bir parçacık ikna..."

"Luke..." diye fısıldadı Lacey. 'Evet,' kelimesi dilinin ucundaydı, ama söylemek için geç kalmıştı.

Mike merdivenlerden aşağı inerken konuşuyordu. "Hazır mısın ortak? Duş almak üzereyim. Gel de sırtımı yıka, sonra da yatak odama geçip..." Son basamağa geldiğinde durarak Lacey'nin Luke'un yanından uzaklaştığını seyretti. Genç kız nasılsa Mike'ın varlığını unutmuştu.

"Ah... Mr. Harrow." Mike gelerek elini Lacey'nin omuzuna koydu. Bu hareketiyle 'benim' demek istiyordu. "Lacey, Fremont'u anlata anlata bitiremedi. Gelin de sizin için yaptığı çizimlere bakın..." Mike devamlı konuşuyor ve hep Lacey'le kendisinin bir çift olduğunu her fırsatta ima ediyordu. "Aslını isterseniz yukarıda yemeğimizi yedikten sonra... benim dairem üst katta da... büyük bir ihtimalle oturup, çıkan bazı sorunları halletmeye çalışacağız." Sanki yemekten sonra yapacakları tek iş bu değilmiş gibi konuşmuştu. Luke ifadesizce çizimlere baktı.

"Güzel. Bazı renkler düşündüğün zaman bana telefon et de, onlara yeniden bakayım."

Mike izin istedi. "Geç kalma, Lacey," diyerek yukarı çıktı. Uzun bir sessizlik olmuştu.

Luke ön kapıya giderken Lacey de onunla yürüdü.

"Neden bana bir başkası olduğunu söylemedin?" diye sordu sert bir sesle. "Kendini suçlu hissettiğini söylemiştin. Bu yüzden mi fikrini değiştirdin? Beni beklemek için merdivenlerden yukarıya koşarken birden eski Mike'ı mı hatırladın?"

"Hayır, Luke. Öyle değildi..."

"Bir de senin değişik olduğunu sanmıştım." Kısa ve acı bir kahkaha atarak kapıdan çıktı ve gitti.

Lacey yukarı çıktığında Mike, "Çok samimi bir tabloydu," dedi.

"Bu davranışına bir son versen iyi olacak," diye bağırdı Lacey. Mike uzun bir ıslık çaldı.

"Demek ki Bay Poster seni hâlâ büyülüyor?"

"Mike sus lütfen."

Lacey'nin çıkışı o kadar ani olmuştu ki Mike sustu. "Buraya iş konuşmaya geldiğime göre bir an önce başlayalım. Benim bifteği unut. Aç değilim."

Fremont'un planlarını önüne açarak konuşmaya başladı. Bir süre sonra Mike davranışlarından, Lacey de bağırışından ötürü birbirlerinden özür dilediler. Hatta Mike ona kendi bifteklerinden birini vererek genç kızı neşelendirmeye bile çalıştı.

"Seni eve bırakayım. Araban ne zaman çıkıyor?"

"Yarın sabah. Beth alışverişe giderken beni tamirhaneye bırakacak."

"Beth kiminle çıktı bu akşam?" diye sordu Mike.

"Brett diye biri. İyi çocuk. Beth gibi bütün yıl bronz kalanlardan. Tam bir sörf delisi."

"Ah... bir plaj çocuğu. Sadece adaledir herhalde."

Lacey onun ses tonuna gülümsedi. Kafasızın teki demek istiyordu. "Adaleli olduğundan eminim, ama aynı zamanda da ekonomi mezunu sanırım."

Lacey'nin aklı Luke'daydı. İki kere telefon etmek istemiş, ama sonra vazgeçmişti. Her gün işlerine devam ediyordu. Luke da telefon etmedi. Boş zamanlarında da Fremont için kabataslak çizimlerde bulunuyordu. Genellikle geceleri planları eve götürüyor, üzerlerinde çalışıyordu. Ayrıca her gün şehirde dolaşarak gerekli olabilecek malzemelerden örnekler topluyor, Luke'a göstermek için kumaş parçaları, renk çeşitleri alıyordu. Hafta sonunda kendisine izin vererek Fremont'tan yarım saat uzaklıkta bulunan anne ve babasının evine gitti.

Her zamanki gibi yine delice bir yaşam tarzı içindeydiler... Ya tahta oymacılık gibi konularda akşam derslerine katılırlar, ya da ev misafirle dolu olurdu. Babası bir hırdavatçı dükkânı işletiyor, annesi de çeşitli komitelerde görev alıyordu.

"Kimin evini dekore ediyorum dedin?" diye bağırdı annesi, Lacey ona yeni işinden bahsedince.

" 'Büyük Evi'i mi demek istiyorsun?" diye sordu Graham Teale de. "Demek Luke Harrow orayı almış. Böylece iki hayalin de gerçekleşti, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun baba?"

" 'Büyük ev' ve Luke Harrow. Çocukken ikisine de deli oluyordun yanlış hatırlamıyorsam."

Babası golf oynamaya, annesi de bir toplantı için kulübe gidince Lacey tavanarasına çıkarak Luke için hazırladığı defterini buldu.

"Luke'umuzun yeni zaferi" diyordu ilk gazete kupürlerinden biri... İtalyanlar Luke'a âşık... Her şeyimiz Luke... bütün bu yazılara Luke'un harika resimleri eşlik ediyordu. Bir maçtan sonra bira içerken, elinde kupasını tutarken, yendiği tenisçiyle el sıkışırken... Lacey sayfaları çevirmeye devam etti. O muhteşem efsane solmaya başlamıştı.

"Wimbledon şampiyonu tutuklanıyor mu?" Tenis şampiyonlarından Luke Harrow babasının ölümündeki ihmali yüzünden itham ediliyor. Tenis yıldızının sürdüğü araba, babası Lucas Gerard Harrow malikânelerinin bahçesinde bisiklete binerken çarptı ve baba Harrow olay yerinde öldü... gazetedeki haberde ayrıca evlilikleri iyi gitmeyen Mr. Harrow'la karısı Paula Harrow'dan da bahsediliyordu. Paula Harrow bir süre önce evden ayrılmış, sonra yine dönmüştü. Şu anda da kocasının ölümünden duyduğu üzüntüden yatağa düşmüş, sakinleştirici verilmişti. Yıldızın kardeşi Gerard Harrow olay sırasında evdeydi, ama kazayı görmedi...

Gerard'la Luke'un bir de resmi vardı. Gerard ondan daha kısa ve zayıftı, ama zarif bir görünümü vardı. Luke bu sayfadaki iki fotoğrafta o kadar değişmişti ki. Bir anda gençlerin sevgilisi, güler yüzlü Tanrıdan, sessiz, ölü gibi birine dönüşmüştü. Cenaze sırasında çekilmiş bir resim de vardı. İçine kapanık bir Luke'la,

yanında Gerard ve donuk yüzlü bir güzel kız. Ve bir resim daha... Luke'la basın arasında çıkan savaşın ve düşmanlığın ilk belirtisi.

"Mr. Harrow ölümle ilgili araştırmanın sonuçları hakkında basına bir yorum yapmayı reddetti. Menajeri olarak babasının yerine kimin geçeceği sorusuna da bir gazeteciyi yumruklayarak ve teybini yere atarak karşılık verdi. Kendisini antrenörü Don Marsden sakinleştirdi. Yıldızın menajerliğini büyük ihtimalle Marsden üstlenecek...

Luke bu resimde yumruğunu kaldırmış, kaba ve zalim görünüyordu.

"Harrow anısı-Tenis dünyasının popüler isimlerinden Gerard 'Luke' Harrow'un anısına bir Harrow Kupası düzenlenmesine karar verildi... İlk yılki kupayı dul Mrs. Paula Harrow'un vermesi bekleniyor..."

Lacey ilerki sayfaların birinde bu görevi Paula Harrow'un yerine Don Marsden'ın yerine getirdiğini gördü. Sonra tekrar ilk sayfalara dönerek, Luke'un babasıyla çekilmiş resimlerine baktı. İkisi birbirlerine ne kadar da benziyorlardı. Bu Luke için kim bilir ne kadar dayanılması zor bir olaydı. Büyük ihtimalle Luke bu kazayı hâlâ 'keşke'lerle dolu bir biçimde hatırlayıp kendini suçluyordu. Lacey sonra aradığı sayfaya geldi. Luke'a resmini ve sevgisini yollayacak kadar kendisini etkileyen sayfaya...

"Luke Harrow bugünkü maçını soğuk bir seyirci önünde kazandı. Melbourne seyircileri bugün çok sessizdiler ve Luke'un hakeme bir itirazında onu yuhaladılar. Altı hafta kadar önce yıldızın sürdüğü araba..."

Lacey defteri alarak arabasına koydu. Daha sonra bir kere daha okuyup Luke'u anlamaya çalışacaktı.

Pazar gününü arka bahçedeki şezlonga uzanarak ilgisini bir türlü çekemeyen kitabını okumakla geçirdi. Öğle yemeğini de anne ve babası Oran Parkı'na gidecekleri için alelacele yediler.

"Cuma günü yine buralara geleceğim," dedi Lacey. "Gelecek ay 'Büyük Ev'de çalışırken bir iki gece burada kalabilir miyim?"

Annesi bunun imkânsız olduğunu söyledi, çünkü babasının iki arkadaşı bir süre sonra kalmaya geliyorlardı. Lacey bu habere oldukça üzüldü. Fremont'ta gereğinden fazla vakit geçirmek istemiyordu çünkü.

Lacey, Sydney'e olan yolu yarılamıştı ki, Paula Harrow'un resimlerin hiçbirinde gözükmediğini hatırladı.

Luke'a göstereceği taslaklar hazırdı. "Bir iki gün şehirde kalıyorum," dedi Luke telefonda. "Bu gece otele gel de yemekte bana taslakları göster." Sesinde ince bir alay seziliyordu. "Oturduğun yerden fazla uzakta değil."

Otel? Bu fikir genç kıza çok çekici geldi, ama kabul edemezdi. Bir kere duygularına kapılmış, körleşmişti. Ve Luke'a Mike hakkında yanıldığını söylemek istemişti ama o zaman neden fikir değiştirdiği konusu tekrar açılacaktı. 'Korkak' diye düşündü Lacey kendi kendine. 'Yine saklanıyorsun, Luke'un samimi olduğunu anlamak için bir belirti bekliyorsun.'

"Korkarım bu gece imkânsız, Luke. Belki yarın büronda...?'

"Hayır."

"O zaman, hafta sonunda Fremont'da olacak mısın?"

"Olabilir. Niye sordun?" Sesindeki alay 'Büyük Ev' deki son olayları hatırladığını gösteriyordu.

"Hafta sonunda ailemi ziyarete gideceğim, Luke. Sizden yarım saat uzakta oturuyorlar. Böylece cuma akşamı... veya cumartesi gelebilirim... ama istersem hafta içinde bir gün de oraya gelip..."

"Cumartesi," dedi Luke kısaca. "İki civarında. Cuma akşamı doluyum."

Gerçekten de doluydu. Otuz yaşlarında çok güzel, uzun boylu bir kadınla çıkıyordu.

Cumartesi öğle yemeği sırasında Janet Teala, "Bak, gazetede müşterinin resmi var," dedi. " 'Eski tenis yıldızı Mr. Luke Harrow Opera binasındaki... şampanyalı yemekte Mr. Leonie Stewart ile...' Evet. Hâlâ çok yakışıklıymış, öyle değil mi? Hatırlıyor musun, bir zamanlar ona nasıl deli oluyordun?" Lacey bütün dikkatiyle bu resme bakıyordu. Bu kadınla Opera Binası'nın merdivenlerinde piknik yapılmaz diye düşündü. Leonie Stewart'la hamburger ve plastik kaplarda şarap içilmezdi.

Lacey on dakikada Fremont'a vardı. Bahçenin içinde arabasını merakla sürdü. Çimenler kesilmiş, fazla büyüyen ağaçlar budanmıştı. Arabasından inerek yeni boyanmış bembeyaz eve baktı. Ev sanki yeniden hayata gelmişti.

"Beğendim," dedi Luke, Lacey'nin çizimlerine baktıktan sonra. Ama yüzünden neler hissettiği hiç belli olmuyordu. Lacey uzun zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Bu ilk basamağı atlatmak her şeyden önemliydi çünkü. Ya Luke kendisini reddettiği için çizimleri beğenmemezlik etseydi. O zaman Mike'e nasıl bir açıklamada bulunurdu?

"Ne oldu, Lacey? Çizimlerini pencereden aşağı atacağımı mı sandın?" Kollarını kavuşturmuştu.

"Bunu da düşünmüştüm," diye cevapladı Lacey.

"Sakin ol. Reddedilmiş âşığı oynamayacağım." Dudakları gülümser gibi hafifçe kıvrılmıştı. "Çalışmaya başlamadan önce kontratı imzalamak istersin, öyle değil mi?" Lacey başını salladı.

"Senin için ne zaman uygun?" diye sordu Luke. Lacey ondan uzaklaşmış pencereden bakmaya başlamıştı. Luke ise ona yaklaşıyordu. "Benim mi, yoksa senin mi yerinde?"

"Pazartesi günü bürona uğrasam olur mu?"

Luke bir kahkaha attı. "Ben onu demek istememiştim. Sinirli görünüyorsun, Lacey. Yine kendini kaybe-

dip, ortağını aldatacağını mı düşünüp endişeleniyorsun?"

"Luke, bunu unutamaz mıyız?"

"Oh, hayır." Luke onu kollarından yakalamış ve yüzünü kendine çevirmişti. "Bana bir keresinde onunla iyi arkadaş olduğunuzu söylemiştin. Logan'la olan ilişkin nedir?"

Lacey bu soruya cevap vermedi.

"Şöyle söyleyeyim, Lacey..." diye fısıldadı Luke. "Kontratı çok mu istiyorsun?"

Lacey başını arkaya atarak Luke'un, umduğu gibi şefkatli biri yerine annesinin dediği gibi olduğunu düşündü. Öfkeden çıldıracak gibiydi.

"Demek ki haklıymış. Ahlaksızın birisin sen. Bunun bana çok kötü bir şaka olduğunu söyle Luke. Yoksa bütün çizimlerimi şimdi yırtar atarım. Bir kontratı bu yollarla kazanacağıma Logan ve Teale'in iflas etmesini tercih ederim." Bütün kuvvetini kullanarak onun kollarından sıyrılmayı başardı, ama Luke genç kızı yine yakaladı. "Bırak beni. Evinle yatağını dekore etmek için de başkasını bul. Daha ilk başta sana böyle davranmam gerekirmiş meğerse."

Luke, Lacey'i iyice kendisine çekmişti. "Benim ahlaksız olduğumu kim söyledi?"

"Bu ne fark eder ki? Bırak beni, kolumu acıtıyorsun..."

"Kim?" diye üsteledi Luke. Genç kızı sarsıyordu. Lacey gözlüklerini çıkararak ona bağırdı. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, çok güvenilir bir kaynak."

Mavi gözler genç kızı delip geçiyordu.

"Annenden."

"Annem mi...?" Gözleri tıpkı bir çocuk gibi şaşkınlık ve acıdan büyüdü. Sonra da buz gibi oldu.

"Sen gerçekten müthiş olmalısın Luke. Bir anne, oğlu hakkında böyle bir şeyi ancak doğru ise..."

"Doğru ise söyler, öyle değil mi?" Luke'un gözlerinden öfke okunuyordu. "Evet, neden olmasın? Bana zorlanan diğer bütün sıfatları kabul ettim... neden ahlaksızı da kabul etmeyeyim? Böyle olduğum için de ona göre davranmalıyım, değil mi Lacey?"

Genç adam Lacey'yi öfke ve üstünlüğünü kanıtlamaya çalışan bir güçle öpmeye başladı. Ona ceza verir gibiydi. Lacey kurtulmaya çalışırken Luke'un dudakları yumuşamıştı. Bir dakika önce genç kızı hapis tutan kolları Lacey'nin vücudunda özür diler gibi dolaşıyordu. Lacey'nin dudakları da ona açıldı. Asıl şimdi Luke'un esiri olmuştu. Lacey bütün gücüyle Luke'a sarılırken onun kuvvetini ve aynı zamanda da korunmasızlığını düşünüyordu. Kafasında dolaşan cevapsız sorular Luke'un dokunuşundaki sihirle yok olup gitmişti. Genç adam dudaklarını Lacey'nin boynuna indirdiğinde genç kız derin bir iç geçirdi.

Bu arada verandaya çıkmışlar, hafif rüzgârda Lacey'nin saçları ve etekleri uçuşuyordu. Genç kızın gözleri açıldı. Luke da ona uzun bir süre sessizce baktıktan sonra yeniden öpmek için eğildiğinde Lacey onun arkasında bir hareket olduğunu gördü ve gözleri bu sefer fal taşı gibi açıldı.

Paula Harrow verandanın kapısına yaslanmış ikisini seyrediyordu. Lacey önce utandı, ama daha sonra kadının yüzündeki ifadeyi görerek şaşırdı.

"Oh... Luke..." diyerek genç adamdan uzaklaştı ve verandanın parmaklıklarına yaslandı. Gözleri Mrs. Harrow'un kaybolduğu kapıya takılı kalmıştı. Bu da eski, büyük evle ilgili hayallerinden biri miydi acaba? Eğer öyleyse çok garipti. Hayalet yerine pantolon giymiş ince bir kadın görmüştü.

"Ne oldu? Yine birdenbire zavallı Mike'ı mı hatırladın?" diye sordu Luke kaba bir sesle. Lacey annesini gördüğünü söyleyecekti, ama gözlüklerini takarak belki de hayal gördüğünü düşündü.

"Hayır, Luke. Belki de bu işi Mike'ın yapması da-

ha iyi olacak. Yani eğer işi Logan ve Teale'in yapmasını istiyorsan."

Luke bir kahkaha attı. "Ben Logan ve Teale'in yalnızca bir yarısını istiyorum! Ama sadece iş için olsa bile yine de seni isterim Lacey. Ve beni memnun edeceksin, oldu mu? Dekoratörlüğün konusunda demek istiyorum." Duraklayarak bahçeye baktı. Kontrat hakkındaki üstü örtülü sorusunu unutmuşa benziyordu. Lacey de ona hatırlatmadı. En sonunda, "Bu oda için pazartesi günü senden yeni renk teklifleri bekliyorum," dedi. "Saat on civarında büromda ol Lacey. Onları gördüğüm zaman kontratı imzalayacağım."

Aşağı kata indiklerinde Luke yine genç kız için kapıyı açtı. "Erkek arkadaşına... nasıl söylesem... senin hakkında bazı planlarım olduğunu anlattın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman dikkatli ol, Lacey," dedi Luke alayla. "Çünkü bu her tarafından belli oluyor."

Lacey onun ne demek istediğini daha sonra anladı. Eteğinin arkasında Fremont'un verandasının yeni boyanmış izleri duruyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Luke'un sekreteri telefon ederek pazartesi günkü randevuyu erteledi. "Mr. Harrow sizi saat beşte otelinde bekliyor," dedi. Luke neden işlerini bürosundan idare edemiyordu sanki? Ama Logan ve Teale'in Harrow işine ihtiyacı vardı. Yine de Lacey, Mike olmasa bu işi geri çevirirdi. Genç kız özel sebepler yüzünden bu işi tehlikeye atamazdı ama. Nasıl olsa artık aralarında her şey bitmişti. Buna rağmen bu gün otele gitmesi için Mike'a rica edecekti.

"Ama evine giderken zaten o otelin önünden geçiyorsun," diye itiraz etti Mike.

"Biliyorum, Mike, ama... yardıma ihtiyacım olduğu zaman sana gelebileceğimi söylemiştin." Genç kız bunu söylediğine hemen pişman oldu. Mike'ın gri gözleri anlamlı anlamlı parlıyordu şimdi.

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun."

"Lace, senin yerine gitmek isterdim, ama dört buçukta Palm Beach'de bir randevum var."

'Yine de denedim' diye düşündü Lacey.

"Eğer istersen bir dahaki sefere Fremont'a beraber gideriz." Lacey bu tekliften hoşlanmıştı. Luke'la ne kadar az yalnız kalsa, o kadar iyiydi.

Otel odasının kapısını Don Marsden açtı. Lacey onun orada olmasına çok sevinmişti. "Mr. Marsden."

"İçeri gelin. Luke banyoda."

Lacey girdiğinde su sesi gelen kapıya doğru baktı.

Don Marsden birasını genç kıza doğru kaldırarak bir yudum içti."Bu saatlere kadar çalışıyorsunuz demek?"

"Biz dekoratörler müşterilerimiz ne zaman boşsa o

zaman çalışırız, Mr. Marsden. Luke kontratı beşte imzalamak istedi... ve işte burdayım.''

''Özel hayatınızı harap ediyor olmalı bu sistem.''

Lacey gülümseyerek onun kahverengi gözlerine dikkatle baktı. ''Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz Mr. Marsden?''

Don bir kahkaha attı. ''Seni kandıramıyorum, değil mi? Daha önce de söylediğim gibi, Luke benim oğlum gibidir. Onu böyle sinirlendiren kız hakkında bir şeyler öğrenmek istemiştim.''

''Yirmi beş yaşındayım, bekârım ve bundan çok memnunum. Ayrıca özel hayatımı müşterilerle konuşmam ya da antrenörlerle. Şimdi başka şeylerden bahsedebilir miyiz Mr. Marsden?''

''Hava ne güzel, değil mi?'' Lacey bu söze gülerken Luke banyodan çıktı. Saçları ıslaktı. Gözleri de genç kızı süzerken oldukça soğuktu.

''Yine şakalarından birini mi yaptın, Don? Umarım terbiyeli bir şakadır.''

''Sadece hava hakkında konuşuyorduk Luke.'' Don içkisini bitirip cebinden bir tomar anahtar çıkarınca Lacey onun gitmek üzere olduğunu anlayıp üzüldü. ''Yarın evde görüşürüz Luke. İyi günler Miss Teale.''

Luke, Don'un arkasından kapıyı kapatıp kâğıtları incelemek üzere oturduğunda Lacey çok heyecanlıydı. Genç adam Lacey'nin kontratın yanına koyduğu kalemi alarak renkleri incelemeye başladı. Sonra hepsini sehpaya bırakarak arkasına yaslandı. Gözlerini dikkatle genç kıza çevirmişti.

''Annemle ne zaman konuştun?''

''Ne fark eder?'' Lacey kesinlikle genç adamı sevişmeye davet ettiği ve onu red ettiği on dakika arasında olduğunu söylemeyecekti. Bu her şeyi ortaya koyardı. Ona duygusal olarak bağlandığı gizli kalmalıydı.

''Fremont'a geldiğin o ilk gece olmalı...'' diye devam etti Luke. Lacey bakışlarını kaçırarak yalan söy-

ledi. ''Hayır, değildi. İkinci gelişimde, sen banyodayken konuştuk. Ben çalışma odasında beklerken.''

Luke'un mavi gözleri bunun doğru olup olamayacağını düşünürken genç kız ekledi. ''Söylediklerinin hepsi zaten bildiğim şeylerdi ama.''

Mavi gözler şimdi buz gibiydi. ''Bunu imzalamakta kesin kararlısın, değil mi?'' Eliyle kontratı işaret etti. Lacey'nin ağzı kurumuştu.

''Hayır.''

''Ya imzalamazsam ortağın ne der? Müşterinle oyun oynadın diye işi kaybettiğini ona söyler misin?''

Lacey başını salladı. ''Bu doğru değil, Luke.''

Luke öne doğru eğildi. ''Ne kadar kendinden emin bir kadınsın... Ama sana dokunduğum anda bana cevap vermeye başlıyorsun. Eğer şimdi yanına gelip seninle sevişsem hiç sesin çıkmaz.''

Lacey'nin iradesi bu sözlerle bile zayıflıyordu. Sanki Luke öpmek üzere yakınına gelmiş gibi dudakları aralandı. Kalbi hızlanmıştı. Sonra birden dudaklarını kapayarak Luke'un dediği gibi kendinden emin bir kadın olmaya çalıştı. Eliyle gözlüklerini düzeltti.

''Kontratı zaten imzaladığımı göreceksin. İstediğin gibi sadece birinci aşamayı kapsıyor.Bu önemli kısmı hallettikten sonra evin geri kalan bölümü için de bir kontrat hazırlarız.''

Lacey artık onu dinlemiyor, bir an önce kontratı alıp buradan çıkıp gitmek istiyordu.

''İş perşembe günü başlayacak Luke. Eğer başka soru veya tekliflerin olursa telefon et. Elbette Mike'la ben sana yardım için her an hazırız.''

''Ne kadar iyisiniz, Miss Teale,'' diye alay etti Luke genç kızın profesyonel cümlesiyle. ''Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu sabahki randevumu iptal ettiğim için de affedin beni.''

Lacey bunu Luke'un özellikle planladığını tahmin ettiği için öfkelendi. ''Önemli değil.'' Kapıya doğru yü-

rümeye başladı. Neredeyse ulaşmıştı ki Luke arkasından yetişip kolunu kapıya dayadı. Hiç beklenmedik bir anda da elini genç kıza uzattı. Lacey bunun bir tokalaşma olacağını düşünerek elini verdi.

"İyi geceler Lacey..." diye başlayan Luke genç kızı birden kendine çekti.

"Bu sadece işti," diye mırıldandı Lacey. Luke çok haklıydı. Hemen ona uyum sağlıyordu böyle anlarda.

"Öyle mi? Bir ahlaksızın sözüne hiçbir zaman inanma," diye fısıldadı Lacey'nin kulağına.

Genç kız elindeki çantasını ve boşta kalan elini onu itmek için Luke'un göğsüne dayadı. Ama genç adamın teni sıcacıktı. Çok yakınında duran dudakları görünce Lacey de dudaklarını araladı.

Luke'un eli genç kızın ceketinin altında göğüslerine uzanmıştı. Lacey onun hareketlerine cevap vermemek ve duyduğu arzuyu yok etmek için çok uğraşıyordu.

Luke durduğunda gözlerindeki tatmin hissi yok olmuştu. Lacey geri çekilerek saçını düzeltti. Sanki son bir iki dakika yaşanmamış gibi davranıyordu.

"İyi geceler, Luke."

Luke hiçbir şey demedi, ama hızla kapıyı açışı ve sonra da kapatışında bir öfke vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mike ertesi gün anlamlı anlamlı. Kontrat önündeydi.

"Yolunda."

Perşembe günü Fremont'a gittiğinde Mike da beraber geldi. Lacey ona bunun gereksiz olduğunu söylediği halde Mike ısrar etmişti. Genç kız son olaydan sonra her şeyin yoluna gireceğini sanıyordu aslında.

"Eğer yeri görmezsem bir sorun çıktığında sana yardımcı olamam, öyle değil mi?" demişti.

Mrs. Simmons onları içeri aldı. Luke'u beyaz tenis kıyafeti içinde görünce Lacey'nin kalbi hızlandı. Luke'un merdivenlerden inmesini beklerken Mike yavaş-

ça, "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Otuz dört."

"Yaşına göre çok iyi görünüyor."

"Memnun olman gerekir. Herkesin otuzunda çökmediğinin ispatı," dedi gülerek.

Luke, Mike'la el sıkıştı. Lacey de gülümsemeye benzer bir hareket yaptı. Mike odaları incelerken Luke da bir süre onlarla gezdi. Bu arada Mike bir kolunu da Lacey'nin omuzuna atmıştı. "Sizin evinizde çalışmaktan çok memnunuz Mr. Harrow," dedi. "Lacey'le benim çok iyi bir takım oluşturduğumuz da bir gerçek. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Öyle değil mi ortak?" Mike genç kızın omzunu samimi bir şekilde sıktı. Luke'un gözleri Mike'tan Lacey'e kaymıştı. Dudakları da sert bir görünüm almıştı.

Luke acele bir özürle yanlarından ayrıldı ve üst katı dolaşmaları için Mrs. Simmons'ı çağırdı.

"Tanrı aşkına, Mike," dedi Lacey daha sonra Fremont'un yenilenmiş demir kapısından dışarı çıkarlarken. "Neden iş ortağından fazla bir ilişkimiz varmış gibi davranıyorsun?"

"Benden yardım istedin," diye hatırlattı Mike. "Bu tür yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıştım."

"Hayır, yanlış sanmışsın."

Mike isteksiz de olsa bu konuyu kapattı.

Harrow işi Lacey'nin hayatına yeni bir hız getirmişti. Birinci aşamada ilerlerken, öbür aşamaları da planlıyor, diğer müşterilerine de zaman ayırıyordu. Fremont'a sayısız kere gidip geliyor ve her seferinde de Luke'un gece kalma önerisini reddediyordu. Bu yüzden geç vakitlerde şehre geri dönmek zorunda kalıyor ya da henüz arkadaşları gelmediği için babasının evinde kalıyordu.

"Luke Harrow'la bir... ilişkiniz mi var?" diye sordu bir gece Beth.

"İlişki mi? Neden soruyorsun?"

"Belki de onunla çok beraber olduğun halde ondan hiç söz etmediğin için. Hiç dikkat ettin mi, insanlar arkadaşları hakkında çok konuşurlar ama özel biri söz konusuyken susmayı tercih ederler."

Lacey başını eğdi. "Çok bilimsel. Hayır, hiç fark etmedim."

Beth biraz kahve getirdi. "Haydi gel, bir sinemaya gidelim. Uzun zamandır yapmadık bunu. Deli gibi çalışıyorsun."

Lacey gülümseyerek gözlüklerini çıkardı. "Haklısın. Sinemaya gidecek gücüm yok, ama..." durakladı. "...Eğer burada Mike için bir parti versem kabul eder misin?"

"Parti mi?" Beth'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Neden? Mike kutlamayı gerektirecek bir şeyler mi yapıyor?"

"Bir iki hafta sonra otuzuna giriyor ve bu konuda biraz endişeli. Belki bir sürpriz parti onun neşelendirir diye düşündüm."

"Oh, tabii eğlenceli olur. Eğer istersen ben de evde kalıp... yardım edebilirim."

"Sahiden yapar mısın?" dedi Lacey neşeyle.

"Otuz yaşına geldi diye mi endişeleniyor yani?"

"Hem de nasıl. Mike hayatın ellerinden kayıp gittiğini düşünüyor. Devamlı bana evinde ne kadar yalnız olduğundan yakınıyor. Mike, bir erkeğin hayat hakkında endişelerinin arttığı o çok tehlikeli yaşa giriyor."

"Onun herhangi bir şeye endişeleneceğini hiç sanmazdım. Hep çok emin görünür kendinden."

İşler Lacey için hiç de kolay olmuyordu. Luke'la haftanın birkaç günü görüşüyor ve onun kendisini hâlâ etkilediğini fark ediyordu. Genç adamın yüzü bugünlerde çok asıktı. Bir dayanağı olmayan şikâyetlerde bulunuyor, yolunda olan işlerini kontrol ettirmekle Lacey'nin zamanını harcıyor ve genç kızın işlerini zorlaş-

tırıyordu. Genç kız Sydney'deyken telefon edip bir şeyin planlanandan kısa zamanda bitirilmesi için bağırıyor, Fremont'tayken de ancak Sydney'den yapılabilecek bir şey istiyordu. "Beni memnun edeceksin," demişti Luke. Ama genç adamın istekleri bitip tükenmek bilmiyordu. İlk aşama sona erdiğinde genç kız fazla çalışmaktan yorgun düşmüş, sinirleri gerilmişti.

"Kardeşim gelene kadar, üç gün seni burada istiyorum," dedi Luke bir gün aniden. Lucey holdeydi. Burası da Owen Bartlett'in çabaları sonucu yepyeni olmuştu. Ama boyacıların ve duvar kâğıtlarının işi daha bitmemişti.

"Bu gerekli değil, Luke," dedi Lacey öfkesini bastırmaya çalışarak. "İşler yolunda ve zamanında bitecek. Tabii ben cuma günü yeniden gelip son bir kere her şeyi gözden geçireceğim."

"Bu yeterli değil Lacey. Sana daha önce de devamlı kontrol etmen gerektiğini söylemiştim. Eğer dediğim gibi burada kalsaydın meydana gelen bazı aksaklıkları da zamanında görüp önlem alabilirdin."

Gerçekten de bazı aksaklıklar olmuştu. Yanlış yere konan eşyalar, bir türlü gelmeyen siparişler gibi... Ama Lacey orada kalmış olsa bile bunların hiçbirini önleyemezdi.

"Mantıksız davranıyorsun Luke," dedi Lacey.

Luke ise ellerini beline koyarak öfkeyle genç kıza baktı. "Sen de beceriksiz davranıyorsun. Beceriksiz ve amatörce."

Lacey kıpkırmızı olmuştu. "Odalar hafta sonuna hazır olacak Luke. Merak etme. Eğer halıları kendim sermek ve mobilyaları üst kata kendim çıkarmak zorunda kalsam bile hazır olacaklar. Belki de sen benim ve işçilerin zamanını çocuksu ve şımarık davranışlarınla kaybettirmeseydin şu anda programımızın gerisinde olmazdık..."

Luke başını geri attı. Gözleri kısılmıştı. "Ne söyle-

diğini duyuyor musun Lacey?''

Lacey gözlüklerini çıkarmış, son ayın birikmiş öfkesi ve siniriyle yeşil gözleri çakmak çakmak parlıyordu. ''Bu işi yeniden bana karşı bir silah olarak mı kullanacaksın? Bunun için her şeyi yapacağımı mı sanıyorsun? Bir kontrat iki yönlüdür, Mr. Harrow. Eğer bu şartlar altında çalışacaksam, evin diğer bölümleri için yapılacak kontratı alıp... tenis toplarının arasına koyabilirsin.''

Gözlüklerini tekrar yerine takıp döndü ve arabasına doğru yürümeye başladı. Luke arkasından yetişmiş ve genç kızı kolundan yakalamıştı. ''Şimdi beni dinle, Lacey,'' diye tısladı. ''Ve iyi dinle. Bundan sonraki üç gün için değil, sonraki her haftada en azından üç gün burada olacaksın, yoksa...''

''Yoksa ne, Luke?'' diye onun sözünü kesti Lacey. Dişleri birbirine o kadar kenetlenmişti ki çenesi ağrıyordu.

''Yoksa Logan ve Teale Dekorasyon'a kontratı yerine getiremedikleri için dava açarım.''

''Bu bir sonuç getirmez, biliyorsun Luke. Gecikmeler zararsızdı. Mahkeme bizim sözümüzü tutmadığımızı söyleyemez.''

''Belki de,'' dedi Luke sertçe. ''Ama bu işin duyulması senin ve erkek arkadaşının hiç işine gelmez, öyle değil mi? Logan ve Teale eski tenis yıldızı Luke Harrow tarafından dava edildi... Söyleyeceğim her şeyin basına yansıyacağından emin olmalısın. On senedir benim bir şeyler dememi bekliyorlar. Tabii söylediklerimin doğru olması da gerekmez. Ama gazetelerin çok yer vereceğinden eminim. Dava açıp kaybetmeyi göze alabilirim ben, Lacey... ya sen dava edilip kazanmayı göze alabilir misin?''

Bu cümle genç kızı can evinden vurmuştu. Luke, Mike'la kendisini mahvedebilirdi. Bankadan aldıkları borcu hâlâ ödemekteydiler. Bu yılın vergisi de daha ödenmemişti... ama isimleri sayesinde bunlardan korkmalarına gerek kalmıyordu. Sahip oldukları tek şey de buydu zaten. İsimleri...

''Bunu yapabileceğine inanmıyorum...''

''Ortağınla sen benden çok para kazanacaksınız, Lacey. Ben de paramın karşılığını istiyorum.''

Lacey titreyen elleriyle gözlüğünü yine çıkardı. ''O zaman alacaksınız Mr. Harrow.''

Luke'un göğsü inip kalkıyordu. ''Eğer iş gereği gibi yapılırsa hiç şikâyette bulunmayacağım.''

''İş zaten gerektiği gibi yapılıyor, sizin şikâyetlerinizin de bir dayanağı yok. Eğer bu söylediklerinizi yapacaksanız, ben de boş durmam. Sizin çektiğiniz ilgi bende yok ama, basında bir iki aradaşım var.'' Lacey arabasına doğru döndüğünde dudağını ısırarak söylediklerinden pişmanlık duydu. Bir müşteriye böyle bir şey söylemek... hele bu adama. Luke onu bir daha durdurdu.

''Sakın deneme, Lacey,'' diye uyardı genç kızı. Sesi çok sert çıkmıştı. Lacey sakin görünmeye çalışarak, ''Özür dilerim,'' dedi. ''Elbette gizlilik kuralımı bozmam. Korkarım biraz fazla öfkelendim. Yarın sabah burada olurum.''

Arabasına binip çalıştırmaya başladığında, Luke pencereye eğilerek, ''Lacey...'' dedi değişik bir ses tonuyla. Sonra da bir şeyler söylemeye devam etti, ama Lacey çoktan ağaçlıklı yolda ilerlemeye başlamıştı bile.

Mike'a kalbinin sesini dinleyerek işi tehlikeye attığını nasıl açıklayabilirdi? Şimdi hiçbir çıkış yolu yoktu. Her şeyi Luke'un istediği gibi yapmak zorundaydı, yoksa yalnız kendi değil, Mike de acı çekerdi. Lacey, Luke'un gelemeyeceği bir yere kaçıp her şeyi unutmak istiyordu, ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu.

Arabasını ağaçlardan birinin altına çekerek senelerdir yapmadığı bir şeyi yaptı. Ağladı.

Lacey eve döndüğünde Mike'ın sürpriz partisi için hazırlık yapacak durumda değildi. Ama günlerden salıydı ve parti cuma akşamı için planlanmıştı. Bath'in döküntüleri de her zamanki gibi ortadaydı. Partiye kadar eve uğramayacağına göre çarşamba akşamı yaptıkları temizliği öne almaktan başka çare yoktu. Cumaya kadar evin derli toplu nasıl duracağı konusunu ise aklına bile getirmek istemiyordu.

Temizliği yapıp yemek yedikten sonra parti için gerekli olan malzemeleri kontrol ettiler. Sonra da misafir listesini hazırladılar. "Onu buraya nasıl getireceksin, Lacey?" diye sordu Beth.

"Oh, ona buraya uğrayıp sessiz bir yemek ve içki teklifi yaparım. Buraya gelmeyi seviyor."

"Arkadaşlarıyla veya... kız arkadaşıyla kutlamayı tercih eder belki."

"Hayır. Erkek arkadaşlarının hepsine telefon ettim. Aylar önce Roz'dan ayrıldığından beri de bir kız arkadaşı yok."

"Sen vardın ya."

"Ben Mike için kısa bir maceraydım. Bir iki kere çıktık... birine duygusal olarak bağlı olmak istiyordu sanırım... herhangi birine. O benim için daha çok bir kardeş gibi." Bu sırada korku ve suçluluk duygusuyla gerildi. Eğer Luke söylediğini yaparsa Mike'ın en küçük sorunu otuz yaşına basmak olurdu. Ama bunu yapamazdı, değil mi?

Mike'a bunların hiçbirinden bahsetmedi, ama cumaya kadar Fremont'ta kalması gerektiğini anlattı. "Annemle babamın evinde alacağım."

"Anlıyorum." Buna sevinmişti Mike. Lacey de onun bu gereksiz kıskançlığına bir anlam veremiyordu.

"Unutma cuma akşamı senin gençlikten ortayaşlılığa geçişini kutlayacağız."

"Pekâlâ, küçük moral hocası. Nerede... sende mi, bende mi?"

"Elbette bende. Stroganoff, Rachmaninov ve sonra da... tabii ki uslu duracağım."

Lacey umduğu gibi Fremont'ta bol bol boş vakit bulmuştu. Misafir yatak odası ve banyosu hâlâ yapılmaktaydı. Bürosundaki kâğıtlar masanın üzerinde yığılırken burada hapis olmak hiç hoş değildi, ama işlerinin bir kısmını yanına getirmişti. Luke'tan çalışabileceği bir yer istemek için onu aramaya başladı. Ne yukarıda ne de aşağıda onu bulamamıştı. Daha fazla aramadan önce bir banyoya girerek makyajını tazeledi. Luke'un annesi kendisini bu gece görünce pek memnun olmayacaktı. Lacey eleştiren gözlerle bir süre aynada kendisine baktı. Gözlerinde güvensiz bir ifade vardı. Duygularından bir türlü emin olamıyordu. Çantasını omuzuna atarak dışarı çıktı.

Geniş koridora çıktığında ilk karşılaştığı insan Luke olmuştu. Genç adamın acelesi olduğu belliydi. Yürürken bir yandan da tişörtünü çıkarıyordu. Yüzünde tenis oynamanın verdiği canlı bir ifade vardı. Lacey onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Yarı çıplak vücudunu görünce kalbi yeniden hızlanmıştı. Dilini dudaklarında gezdirerek genç adama baktı.

"Ne oldu Lacey?" diye sordu Luke yumuşak bir sesle.

Lacey bakışlarını bu sağlıklı vücuttan kaçırmak zorunda kaldı. Yoksa duygularını ele verecekti. "Seni arıyordum," dedi birdenbire.

Luke kollarını iki yana açtı, "İşte buldun."

"Senin işlerini kontrol etmek bütün gününü almıyor şu anda. Çizim yapabileceğim bir yere ihtiyacım var."

"Benim çalışma odamı kullan. Bugün bana gerekli olmayacak. Umarım bavulunu da getirmişsindir."

"Elbette. Gece kalacağım..."

Luke başını sallayarak yürümeye başladı.

"... ama burada değil." Genç adam birden durdu. Gözlerinde yine öfke vardı. "Ama yarın sabah sanki

burda kalıyormuşum gibi erkenden kapında olacağım. Daha önce de söylediğim gibi annemler çok yakında oturuyor ve tabii ki onlarla kalmamı istiyorlar.''

Uzun bir sessizlik oldu. Lacey, Luke'un gece burada kalmasında bu kadar ısrar etmesinin altında başka bir sebebin olup olmadığını düşündü.

''Tabii.'' Nemli tişörtünü omzuna asarak yürümeye başladı. ''Akşamüstü beni görmeden ayrılma.''

Luke sonra bütün gün ortalarda görünmedi. Akşama doğru Lacey onun sesini yine duydu. İşin nasıl gittiğini kontrol ettikten sonra ayrılmak üzere hazırlandı. Kâğıtlarını çantasına sokarken Luke'un annesi çalışma odasına girmişti.

Genç kız ona selam verirken Paula Harrow'un kendisini en son Luke'la öpüşürken gördüğünü düşünüyordu.

''Miss Teale, yemek odası bir harika oldu. Misafir odası da çok iyi olacak bitince. Ne kadar yetenekli bir kızsınız.''

Bu iltifat Luke'un öfkesinden sonra çok iyi gelmişti. ''Teşekkür ederim, Mrs. Harrow. Luke'un nerede olduğunu biliyor musunuz? Gitmeden önce onu görmemi istemişti de.''

''Herhalde aşağıda korttadır,'' diye cevapladı gözlerini odada gezdirirken. ''Bu oda için ne düşünüyorsunuz, Miss Teale?''

Lacey, Luke'un annesine bir şey anlatmamasını garip bulmuştu, ama anlatmaya başladı. ''... ve bu evin yapıldığı tarihlerde yapılmış çok harika bir çalışma masası da buldum.''

''Bunun da çok güzel olduğu bir gerçek ama?'' dedi Paula Harrow elini masada gezdirerek.

''Evet. Çok güzel bir parça ve yatak odalarından birine büro olarak çok iyi gider. Bulduğum masa ise Luke'a çok uyacak çünkü solak bir insan için yapılmış özel olarak.'' Genç kız gülümsedi. ''Gerçekten çok değişik

bir şey.''

''Luke solak değil ki,'' dedi annesi. ''Bu masayı yıllardır kullanıyor. Şimdi, benim dairem hakkında ne zaman konuşabiliriz sizce, Miss Teale?''

''Oh... gelecek hafta Sydney'den bazı fotoğraflar ve örnekler getireceğim size Mrs. Harrow. Ve gelip odalarınıza da bir bakmak isterim.''

''Çok iyi olur, ama ölçme işlerinizi oğlumun ziyaretinden sonraya bırakın. Umarım Gerry'yle tanışırsınız Miss Teale. Çok akıllı bir adamdır. Londra'daki komisyona tayin olan en genç insan şimdiye kadar.'' Kadın içini çekti. ''Gerry gibiler artık bulunmuyor. Akıl, kültür ve yakışıklılık.''

''Çok iyi bir oğul galiba,'' dedi Lacey nazikçe.

''Öyledir.''

Lacey koridora çıktığında düşünceliydi. Mrs. Harrow'un hastalığının nedeni neydi acaba? İkinci oğlunun dünyanın en ünlü solaklarından biri olduğunu unutacak kadar zayıf mıydı bünyesi?

Lacey kortlara vardığında Don Marsden antrenör evinden çıktı. Luke da kortta top makinesinin karşısına geçmiş raketiyle gelen topları karşılıyordu.

''Ben ne zaman dekore edileceğim?'' diye sordu Don elindeki tenis ayakkabılarını fırçalarken.

''Bu pek çok şeye bağlı, Mr. Marsden.''

Don gülümsedi. ''Ev bayağı değişti,'' dedi. ''Fikirlerinizi beğeniyorum.''

''Beğenmeyeceğinizden emindiniz, Mr. Marsden.''

''Evet. Şey, hepimiz yanlışlar yapıyoruz. Bana Don de.'' Lacey bunun bir sınavı başarıyla atlattığı anlamına geldiğini düşündü.

''Pekâlâ Don. Sen de bana Lacey de. Evdeki işler yoluna girince antrenör eviyle ilgilenmeye başlayacağım.'' Lacey ilerideki eski ahırların köşesinde bulunan eve baktı.

''Şimdi bakmak ister misin?'' diye davet etti Don.

Lacey de içeri girerek dağınık ve küçük odalara bir göz attı. Büyük salonlar değişik materyallerle bölünmüştü, ama evin taştan yapılmış asıl duvarları çevreye bir sıcaklık veriyordu.

"Biraz karışık," diye özür diledi Don. "Eskiden karım derleyip toplardı, ama on beş sene önce öldü: O zamandan beri de..." Yaşlı adam başını salladı, "Bir türlü düzenli olmayı öğrenemedim."

"Karın bu mu?" diye sordu Lacey büyük bir çerçevenin içindeki resmi göstererek.

"Evet, o."

Lacey gözlerini büfenin üzerindeki diğer fotoğraflarda gezdirdi. Luke tenis oynarken, elinde bir kupayla, Don ve kendisine çok benzeyen yaşlı adamla... "Babası mı?" diye sordu bildiği halde. "Birbirlerine çok benziyorlar."

Don küçük bir kahkaha attı. "Sadece dış görünüşleri benzer."

"Birbirlerine yakın mıydılar?"

"Sayılır. İnsanlar hep oğlunun Luke'a ihtiyacı olduğunu sanırlardı, ama bana sorarsan tam tersiydi."

"Ne demek istiyorsun... oğlu...?"

"Luke... oh, ne dediğini anladım. Babası da Luke'tu."

"Onun adının Gerard olduğunu sanıyordum?" Gazeteden kestiği küpürlerde Gerard Lucas yazıyordu. Don genç kıza dikkatle baktı. "Pek bir şey kaçırmıyorsun,değil mi? Evet, adı Gerard'dı, ama ikinci adıyla çağırılmayı tercih ederdi."

Lacey, Don'un gözlerindeki ifadeyi beğenmeyerek konuyu değiştirdi. Bir zamanlar Luke'un hayranı olduğunu anlamasını istemiyordu. "Hep burada mı oturuyorsun, Don?"

Konuşarak dışarı çıktılar. Luke hâlâ top makinesinin karşısındaydı.

"Luke'un annesi çok tatlı biri. Sağlığıyla ilgili problemi ne?"

"Demek onunla tanıştın, ha?" Don öbür ayakkabıyı alarak fırçalamaya başladı. "Biraz sinirli biridir."

"Bir bunalım falan mı geçirdi?"

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Don.

"Oh... sadece çok iyi görünüyor, yine de Mrs. Simmons sağlığının kötü olduğunu söyledi, ben de sandım ki..."

"Sadece sinir," dedi Don. "Buraya ilk taşındıklarında biraz kötüleşti, ama şimdi iyi."

"Büyük oğlu Gerard'la çok gururlanıyor," dedi Lacey.

"Hmm, evet... Gerard'ımız gerçekten çok parlak bir oğuldur. Paula hep onu üstün tutar. İnsanların kendilerini besleyen elleri ısırıp hiçbir faydaları dokunmayanlara toz kondurmamaları ne garip..." diye mırıldandı. Don bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. "Luke birazdan bitirir. Aşağı in de, onu bekle. Eğer tenisi bırakmamış olsaydı, seyretmek için para ödeyecektin."

Lacey onu seyretmeye niyetlendiyse de, sonra vazgeçerek evde beklemeye başladı. Luke'u seyretmek çok acı veriyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Perşembe günü işler hızlandı. İşçiler ve temizleyiciler evin her yerine dağılmış, çalışıyorlardı. Luke iyice asabileşmişti. Lacey gittikçe artan bu sinirin seebini merak ediyordu. Bürosunda ilk karşılaştıklarında da böyle sinirliydi, ama sonraki bir iki gün için Luke inanılmaz derecede tatlı biri olmuştu. Şu anda ise bütün o neşeden ve çocuksu güvenden eser yoktu. Bir ara odaya Mrs. Harrow gelerek Gerard'ın odası için nasıl çiçekler sipariş etmesi gerektiğini Lacey'e sordu. Kadın büyük oğlunun ziyaretinden çok memnun görünüyordu. Lacey daha sonra çalışma odasına gitti. Bu sırada şimdiye kadar Luke'la annesini hiç beraber görmediğini düşündü. Çok büyük bir evdi, ama yine de... Masada otururken çalan telefona cevap verdi ve otomatik olarak hiç düşünmeden Luke'a Leonie Stewart'ın mesajını aldı.

''Bu gece beni evimden aramasını söyler misiniz? Numaramı biliyor.''

''Elbette, Mrs. Stewart.'' Genç kız, resmi Luke'la beraber gazetede çıkan uzun boylu zarif kadını hayal etti. Belki de Luke'un yüzündeki endişeli ifadeyi o silebilirdi.

Başkasının bunu başaramadığı belliydi. Don Marsden bile onu neşelendirememişti. Hatta yanlarına geldiğinde birbirleriyle atıştıklarını duydu. Lacey, Luke'a mesajını iletemeden genç adam yüzündeki ifade daha da sertleşmiş bir şekilde yanlarından ayrıldı. Don da Lacey'e omuz silkerek daha çok kendi kendine mırıldandı. ''Onları buraya davet etmenin çok aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim.''

''Kimi? Kardeşiyle onun karısını mı? Onun için mi bu kadar sinirli?''

Kahverengi gözlerin dikkatli bakışı genç kızı yine rahatsız etmişti. ''Anlaşamıyorlar mı... Luke'la kardeşi yani?''

''Şey...'' Don dudağını ısırarak çenesini kaşıdı. ''Eskiden birbirlerine çok yakındılar, ama... bilmemen için bir sebep göremiyorum. Gerry'nin karısı Ruth bir zamanlar Luke'la nişanlıydı.''

Şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Belki de Luke'un on sene önceki büyük değişikliğinin sebebi burada yatıyordu. Lacey bir başka faktörün daha olduğundan emindi. Kalbi duracak gibi ağırlaşmıştı.

''Kazadan önce mi?''

''Evet. Ruth onun için deli oluyordu... Luke da onun için. Ama sonradan anlaşıldı ki, Ruth, Luke'tan çok onun toplumdaki imajından hoşlanıyordu. Ve bu imaj kazadan sonra yok oldu. Ruth herkesin sevgilisi olan Mrs. Luke Harrow olmak istiyordu, ama şeytanın karısı olmak ona pek cazip gelmedi. Ve Gerry de Ruth için denizaşırı bir yerde diplomatik göreve atanan biri olarak çok cazip fırsattı...''

Lacey tanımadığı bu kadını kıskandığını hissetti. Ama skandal yüzünden Luke gibi bir adama âşık olmaktan insan nasıl vazgeçerdi? Kazadan sonra bu olay da Luke'u çok sarsmış olmalıydı.

''Gerry'yle Luke aralarındaki yaş farkına rağmen eskiden çok iyi geçinirlerdi,'' diye devam etti Don. ''Ama sonradan yolları ayrıldı ve bana sorarsan öyle kalsa daha iyi olacak.''

''O zaman, Luke hâlâ Ruth'u seviyor mu?'' Bu pek çok şeyi açıklayacaktı. Neden bir sürü kadınla beraber olduğunu ve annesinin neden ahlaksız dediğini. Belki de Luke kendi kendine kadınların hiçbir şeye değmeyeceğini ispatlamak istemişti. Don kendisine öfkeyle

baktığında Lacey bu düşüncesinden vazgeçmek zorunda kaldı.

"Elbetteki sevmiyor!" dedi Don sertçe. "O aklı başında bir çocuktur... kendi kardeşiyle evli bir kadın hakkında böyle şeyler düşünmez."

Lacey yine de Luke'un istemeyerek de olsa duygularına söz geçiremeyeceğini düşündü.

"Neyi ispatlamaya çalıştığını bilmiyorum, ama onları buraya çağırmamalıydı... Ona söylemiştim..."

Luke'un bu ziyaret öncesinde neden sinirli olduğunu şimdi anlayabiliyordu Lacey. Ama bunu bilmek genç kızı rahatlatmamıştı. Luke o kadar kabaydı ki, Lacey bütün anlayışına rağmen onunla konuşmadan duramadı.

"Sana bir mesajım var, Luke," dedi soğuk bir sesle. "Mrs. Stewart bu gece kendisini evinden aramanı istiyor. Numarası sende varmış."

Sert mavi gözler genç kıza takılmıştı. Lacey uzanıp bu güzel yüzdeki çizgileri yok edene kadar onu okşamak istedi. Luke o kadar yorgun görünüyordu ki...

"İyi. Yapacak zevkli bir şey oldu en sonunda."

Luke kendisine o kadar haksızlık yapmıştı ki, Lacey'nin bütün sempatisi bir anda yok oldu. "Keşke herkesin olsa. Şimdi bütün umudumuz Mrs. Stewart'ın bu öfkeli adamı yatıştırabilmesinde. Böylece belki bizler faydalanırız bundan."

Luke'un çenesindeki kas gerildi. "Şanslısınız, çünkü Leonie beni çok kolaylıkla yatıştırır."

"Harika. Küçük misafir odasında kalması için onu çağırsana. Buralarda böyle birine çok ihtiyaç var."

"Babanın arkadaşları haftaya geliyorlar," dedi annesi Lacey'e. "Onun için korkarım senin odanı Archie'ye vermek zorunda kalacağız."

"Tabii. Bunu bekliyordum zaten. Bir dahaki hafta burada kalmama gerek yok." Ve Luke bilmediği bir

şeye ne sinirlenebilir ne de üzülebilirdi. Genç kız her gece Sydney'e olan uzun mesafeyi gidecek, sabahları da sanki Fremont'a çok yakın bir yerden geliyormuş gibi erkenden yola çıkacaktı. Sabah yolculuğu iki saat alabilirdi. Bu yorucu olacaktı ama Luke'un kontrol anlayışı hakkında tartışmaktan daha iyiydi.

Ertesi sabah Sydney'den ısmarlanan süs eşyaları geldi. Misafir yatak odası, ambalaj kâğıtları ve kartonlarla dolmuştu. Banyoda da bir marangoz havlu askılarını takmakla meşguldu. Yatak odasındaki şömineye, üzerindeki çiviye asılmayı bekleyen kenarları oymalı bir ayna dayanmıştı. Lacey dikkatle ona bakıyor, yüksekliği hakkında bir yanlışlık yapmadığını umuyordu. Hiç düşünmeden aynayı kaldırarak duvarda nasıl görüneceğine baktı, ama çiviye yetişecek kadar yukarı kaldıramıyordu. Tonlarca ağırlık taşıyor gibi yorulmuştu Lacey. Bu koca aynaya dokunmamalıydı bile. Daha da kötüsü, genç kız bu koca şeyi yavaş yavaş aşağı indiremeyeceğini anladı. Eğer denese parmakları aynanın altında kalacaktı.

"Kahretsin," diye söylendi. Ellerini aynanın iki yanına doğru götürmeye çalışıyordu, ama elindeki şey gittikçe ağırlaşıyor, genç kız onu sadece düşmekten alıkoyabiliyordu. Tam marangozu yardıma çağıracaktı ki, aynada Luke'un yüzü belirdi. Lacey hemen duruma hâkimmiş gibi görünmeye çalıştı. Üst ucunu duvara dayadığı aynayı destekleyen parmakları kırılacak gibiydi. Luke'un beceriksizliği hakkında söylediği bütün şeylerden sonra ondan bir eleştiri daha almak istemiyordu. Nasıl olsa bir dakika içinde gider, Lacey de yardım çağırırdı.

"Bu karışıklık saat bire kadar düzelir mi?" diye haykırdı Luke kapıdan. Lacey aynadan onu seyrediyordu.

"Mrs. Stewart'ın yatıştırıcı kişiliğinden pek yararlanamamışsın galiba," dedi Lacey kendine hâkim olamayarak. Bütün gece uzun boylu zarif kadının kolla-

rına koşan Luke gözünün önünden gitmemişti. Genç kız neredeyse onun sakinleşmediğine sevinmişti. Leonie Stewart sayesinde yumuşaması Lacey'i çok üzerdi.

"Yararlanacaktım, ama işlerim engel oldu." Odaya girerek ellerini kalçalarına dayadı. Lacey onun sert hatlı yakışıklı yüzü ve gergin omuzlarını görünce neredeyse kendi parmaklarının acısını unutmuştu. Duyduğu aşk ve arzu genç kızı yakıp kavuruyordu. Luke yaklaşınca vücudu gerildi.

Elindeki ayna hareket etmeye başlamıştı. Genç kız bu sefer onu durduramadı. Ayna yana doğru kaykılırken Luke'un yansıması da kaymıştı. Luke genç kızın arkasına gelerek kollarını Lacey'nin iki yanından geçirip aynaya uzandı ve dengeledi. Genç adam aynayı yukarı kaldırırken Lacey onun kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordu. Ayna çiviye oturmuştu sonunda. Şöminenin mermeri genç kızın göğüslerine baskı yapıyor, ince ipek bluzundan içeriye soğukluğunu taşıyordu. Tam arkasında duran Luke'un sıcaklığı ise bütün vücudunu kasıp kavuruyordu. Luke geri çekileceğine olduğu yerde kalarak ellerini şömineye dayadı. Böylece Lacey onun kolları arasında hapis kalmıştı. Genç adamın sıcak nefesini ensesinde hissediyordu. Gözleri ise aynada onunkilere takılmıştı.

"Ama beni sen de yatıştırabilirsin," diye fısıldadı sanki konuşmalarına hiç ara verilmemiş gibi. "Buna ihtiyacım var." Aynada gözleri genç kızdan hiç ayrılmadan başını öne eğdi ve Lacey'nin ensesini öptü. Lacey duyduğu heyecandan bir an için gözlerini kapamıştı. Luke kadınları böyle kullanıyordu işte... Ruth'a karşı bir silah... Ama genç kızın kalbi Luke'un dokunuşuyla yeniden hızlanmıştı. Luke genç kızı seyrederken bir eliyle de onun bluzunun yakasını kenara çekti ve dudakları genç kızın tenini yakmaya başladı. Lacey'i derin nefes alışı ele vermişti. Luke alayla hafifçe gülümsedi. Bütün vücudunun ağırlığıyla genç kızın sırtına ve

kalçalarına yaslanmıştı. Lacey acı veren bu büyüyü kırması gerektiğini biliyordu. "Mrs. Stewart'ı unuttun galiba?" diye sordu aynada Luke'un gözlerinin içine bakarak.

"Sen de zavallı Mike'ı unuttun galiba?" diye mırıldandı Luke. "Hem de kaçıncı kere."

"Hayır," dedi Lacey kesin bir sesle, ama Luke kulağının arkasına doğru eğilip öpmeye başlayınca büyülenmiş gibi kalakaldı. Lacey kurtulmaya çalışması gerektiğini biliyordu, ama gözlerini bu çerçeve içinde seyrettiği kendisiyle sevişen adamdan ayıramıyordu. Luke kollarıyla genç kızı kendisine çekerek yüzünü döndürdü. Bir elini Lacey'nin göğsüne dayamıştı. Genç kızın kalbi onun avucunun içinde atıyordu. Luke bu yumuşak yeri okşayarak daha da hızlı atmasını sağladı. Bu arada da gülümseyerek genç kızın yüzünde beliren ifadeyi seyrediyordu.

"Beni hâlâ istiyorsun, Lacey."

"Hayır," diye yalanlamaya çalıştı Lacey.

"Yalancı," dedi Luke yumuşak bir sesle. Bu sırada yandaki banyodan marangoz çıkmış, "Şu askıların yeri hakkında..." diye başlamış ve öylece kalakalmıştı. Lacey hemen Luke'un kollarından kurtularak adamla konuşmaya başladı. Bitirdiğinde ise Luke gitmişti. Bu arada da Beth'i telefonla arayarak Mike'ın partisi için gecikebileceğini söyledi.

"Yedi civarında gelecek. Siz bensiz başlayın."

"Tamam," dedi Beth kıkırdayarak. "Sen merak etme."

O akşam Luke'la beraber evi son bir kontrolden geçirirlerken, "Biraz acele edebilir miyiz, Luke?" diye sordu Lacey kibarca. "Bu gece bir partiye gideceğim de."

Onun bakışlarındaki anlamı çözememişti genç kız. Biraz kızgınlık ve sinir, biraz da genç kızı her zaman etkileyen ve hiç kaybolmayan o hüzün.

Luke temizlenmiş bütün odaları gezdi. Büyük antika pirinç yatak parıldıyor, şöminenin üstüne yerleştirilen çiçekleri yansıtan ayna artık eskisi gibi boş bir odaya bakmıyordu. Luke en sonunda Lacey'e dönerek, "Harika görünüyor Lacey," dedi. "İyi bir iş yaptın."

Son haftalardaki bu iltifat genç kızı çok şaşırtmıştı. "Beğendiğine sevindim. Misafirlerin de senin gibi düşünecek mi bakalım?"

Luke'un gözleri zarif odada bir daha dolaştıktan sonra yatağın üzerinde durdu. "Evet. Burası Ruth'un hoşuna gider. Yalnızca en iyiye alışıktır o."

Lacey geç kaldığı partiye giderken bu cevabın çok açık olduğunu düşünüyordu. Luke'un değişik ruh hallerinin sebebinin kendisi olduğunu düşünmekle ne büyük aptallık etmişti. Demek ki bütün o gerginlik ve sinir Ruth için iyi ve güzel bir şeyler yaratmak arzusundandı. "Bir keresinde kırılan kalbini ben toplamıştım..." demişti Don. Belki de bu ziyaretten sonra bir kere daha toplamak zorunda kalacaktı.

Lacey eve geldiğinde parti bütün hızıyla devam ediyordu. Mike'ı öperek bir iki ortak arkadaşlarıyla selamlaştı ve kendisine bir içki hazırladı. Ama içindeki acıyı atamamıştı bu içki. Son haftalarını Luke'un sevdiği kadın için planlayıp mükemmelleştirmekten doğan acı.

Dördüncü içkisinden sonra düşünmemeye ve bol bol gülümsemeye başlamıştı.

"Gerçekten bir sürpriz oldu!" dedi Mike. "İçeri girip de her yeri derli toplu görünce inan çok şaşırdım."

Beth de Mike'ın yanındaydı. Uzun ve ince vücuduna çok yakışan altın renkli taftası her döndüğünde hışırdıyordu.

"Elimden geldiğince geciktirdim," dedi Beth, Lacey'e. Lacey'nin bu garip yüz ifadesini hiç beğenmemiş ve merak etmeye başlamıştı.

"Bir süre beni Beth'le yalnız bırakmak istediğini sandım," diye gülümsedi Mike. "Kanepeye oturarak içkilerimizi yudumladık ve uzun bir süre havadan sudan sohbet ettik."

"O zaman neden çıkıp gitmedin?" diye söylendi Beth.

Mike onu dikkatle süzdü. "Çünkü enayi değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Gel de taftanı benim için hışırdat." Diğer dans edenlerin yanına doğru uzaklaştıklarında Lacey bir kaç hafta önceki çöpçatanlık hevesinin pek de aptalca olmadığını düşünüyordu.

Lacey salı günü şeytanın evine gelmişti yine. Gerard Harrow ve Luke'un bu kadar değişmesine sebep olan kadınla tanışmak için hazırlamıştı kendisini. Ama kimseler yoktu. En azından Lacey onları göremiyordu. Bir süre sonra erkek sesleri duydu. Ara sıra da bir kadının kahkahası yükseliyordu. Sadece bu ses bile genç kızın midesini altüst etmeye yetmişti. Evde gergin bir hava esiyordu. Lacey bunu ta içinde hissedebiliyordu.

Ve Luke'u yeni gelen iki kişiyle merdivenlerden inerken görünce üzerine doğru soğuk bir rüzgâr esmiş gibi oldu. Lacey kendi kendine aptal diye söylendi. Yine saçmalıyordu. Belki de Ruth doğru seçimi yapmıştı ve Gerard'ı seviyordu... belki Gerard karısının ilk seçiminin Luke olmasına aldırmıyordu... Belki Luke artık Ruth'a âşık değildi... belki... Gerard'ın seçkin bir görünümü vardı. Ama kardeşiyle karısının gözlerinde acı ve pişmanlık okunuyordu. Vücudu da diğer ikisinden kendisini ayıran bir gerginlik taşıyordu. Sanki çift olan onlardı da kendisi dışarıdan biriydi.

Luke zoraki bir şekilde gülümsüyordu. Lacey onun yüzündeki çizgileri okşayarak gidermek istedi yeniden. Sonra da bunu yapacak bir sürü kadın olduğunu düşündü. Ruth Harrow ise otuz yaşlarında ve çok güzeldi. Lacey nedense Ruth'u hırsı yüzünden Luke'u bir anda silip atabilen duygusuz biri olarak düşünmüştü. Ama bu kadın duygu yüklüydü. Bütün gerginliğe rağ-

men çevresine bir sıcaklık yayıyordu. Soğuk olması Luke için daha iyi olurdu diye düşündü Lacey. Unutması kolaylaşırdı.

Luke kendisini merdivenlerden inerken gördü ve son basamakta durdu. Genç adam onları tanıştırırken gözleri hep Lacey'nin üstündeydi. Lacey de Gerard'la el sıkışır ve Ruth'la konuşurken hep Luke'un kendisine baktığını hissediyordu.

"Kullandığımız oda çok güzel, Miss Teale," diye gülümsedi Ruth.

"Teşekkür ederim, Mrs. Harrow. Ben sadece Luke'un fikirlerini geliştirdim, hepsi o kadar."

Lacey genç adamın ilk adını kullanınca iki Harrow da biraz şaşırmışlardı.

"Çok alçakgönüllüsün, Lacey." Luke hafifçe gülümsüyordu. "Senin de beni şaşırtan bazı fikirlerin olmuştu."

Demek böyle davranacak diye düşündü Lacey. Sempatisini bu adam için boşuna harcamıştı.

Genç kız bir süre sonra çalışma odasına geçti. Eşyalarını çantasına yerleştirirken içeri Gerard girdi.

"Eğer odayı kullanmak istiyorsanız Mr. Harrow şimdi çıkıyordum ben de."

"Acele etmeyin Miss Teale." Lacey çizimlerini toparlarken Gerard da önü camlı kitap raflarına giderek cam dolabın kilidini açmaya çalıştı. Lacey yardımcı olmak için, "Sanırım anahtar şuradaki çekmecede duruyor," dedi.

Gerard omuzunun üzerinde genç kıza gülümsedi. "Buna hiç gerek yok." Bir yumruğuyla kilidin altına vurarak cam kapıyı aniden açtı.

"Ben bu kütüphanenin incelikleriyle büyüdüm, Miss Teale. Babam bütün yasak kitapları burada saklardı. Anlayacağınız Luke'la ben edebiyatın derin esrarını çok küçük yaşta bu kilidi açmayı öğrenerek çözdük."

Genç kız iki çocuğu yasak kitapların üzerine eğilmiş

okurlarken düşününce gülümsedi. "Belki de sizi okumaya teşvik etmek için bunu bilerek yapmıştır. Bir çeşit ters psikoloji."

Luke'a çok benzeyen gözlerini kırıştırarak gülmeye başladı Gerard. "Biliyor musunuz, bunu ben de düşünmedim değil. Eğer öyleyse başarmış diyebilirim. Luke da, ben de iyi birer okuyucuyuzdur." Kalın bir kitap alarak dolabın kapağını kapadı. "Aradığım kitap buydu. Eski evimizden sonra iki ayrı yere taşınmanın sonucunda kaybolmadığını umut ediyordum."

Lacey'nin dudakları kıvrıldı. "Fazla açılmaktan sayfa 206'da yer etmiş mi?"

Gerard bir kahkaha attı. "Bu kitap değil. 'Doğu Hindistan'daki Ticaret Yolları' soygunlarımızın amaçlarından biri değildi. Ama sizin de ayıp kitaplar okuduğunuzu anladım."

"Evet. Ama ben matematik kitabımın içine koyarak evimizin bahçesindeki ağaca tırmanırdım. Tabii sonunda yakalandım. Bir matematik kitabıyla saatlerce ilgilenmem şüpheleri çok yoğunlaştırmıştı."

Yürüyerek koridora çıktıklarında ikisi de kahkahalarla gülüyordu. Gerard'ın gerginliği yok olmuş gibiydi. Ne kadar iyi bir insan diye düşündü Lacey.

"İyi geceler, Mr. Harrow. İki okumalar."

"Bana Gerry deyin lütfen."

"Pekâlâ Gerry. Sen de bana Lacey de."

Gerry hafifçe genç kızın elini sıktı. "İyi geceler Lacey."

Gerry üst kata çıkarken Lacey de gülümseyerek kapıya doğru ilerledi. Luke bir elini kalçasına, bir elini de kapıya dayamış orada bekliyordu... Tıpkı o gece otelinde durduğu gibi. Herhalde kahkahalarının sesini duyunca gelmişti buraya. Ama yüzünde neşeden eser yoktu.

"Bitirdin mi... bu kadar erken?" Lacey tam Sydney'e kadar çok uzun bir yolu olduğunu söyleye-

cekti ki, Luke'un onu annesiyle babasının evinde kaldığını sandığını hatırladı.

''Yapmamı istediğin başka bir şey mi var, Luke?'' diye sordu Lacey soğuk bir sesle. Luke ise hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve genç kızla birlikte dışarı çıktı. Artık ilkbahar yerini yaza bırakıyordu. Günler de daha sıcak ve daha uzundu. Fremont'un yüz yıllık ağaçları çiçeklenmeye başlamıştı.

Arabaya doğru yürürlerken Lacey, Luke'un yakınlığından dolayı heyecanlanmaya başladığını hissetti. Her zamanki gibi o yakınındayken bütün duygu ve düşünceleri altüst oluyordu. Luke neden kendisini takip ediyordu sanki?

Luke onun arabasının kapısını açarken, ''İşi çabuk bitirdin,'' dedi. ''Gerry'yle daha şimdiden ilk adlara başladınız demek.'' Luke'un bu alçaltıcı tavrı Lacey'i sinirlendirdi.

''Kardeşin çok iyi bir insan.''

''Tabii öyledir. Onun işinin bir parçası bu.''

''Öyleyse işini iyi biliyor.'' Lacey, Luke'a neden kendisinin de biraz iyi huylu olmayı denemediğini sormak istiyordu, ama Luke'la konuşmayı uzatmakta bir yarar yoktu. ''İyi geceler Luke,'' dedi motoru çalıştırırken. Araba öksürerek bir iki kere titredi. Sonra da durdu. Lacey bir daha denedi, yine aynı şey oldu.

''Motor kapağını aç da, bir bakayım,'' dedi Luke. Lacey onun dediği zamanlarda arabayı yine çalıştırdı, ama bir sonuç alamadı. En sonunda Luke kapağı kapattı.

''Daha önceki tamirat da bununla mı ilgiliydi?'' diye sordu Luke. Lacey de başını salladı. ''O zaman aynı dert yine başında,'' diye güldü Luke alayla.

''Teşekkürler. Çok yardımcı oldun. Telefonunu kullanabilir miyim?''

''Tamirciyi yarın ararız. Gel, seni annenlere ben götüreyim.''

Lacey dudağını ısırdı. Babasının arkadaşları gelmişti ve evde kendisine yatacak yer yoktu. Sydney'e dönmek zorundaydı.

''Haydi... gel.'' Luke genç kızın kapısını açarak ona elini uzattı. Lacey ona bakarak Luke'a yalan söylediğini anlatsa onun tepkisi ne olur diye düşünüyordu. Genç adam gözlerini kısarak arabanın içine eğildi. ''Aklından neler geçiriyorsun Lacey?''

''Şöyle bir şey var Luke. Bu hafta Sydney'den gelip gitmeyi tasarlıyordum. Annemlerin evde şu anda misafirleri var ve hiç boş yatak yok. Kısaca...''

Bir sessizlik oldu.

''Kısaca, eğer seni Sydney'e götürmezsem veya burada kalmanı teklif etmezsem bu gece başını sokacak bir yerin yok.'' Luke gülümsüyordu, ama Lacey onun bu halini hiç beğenmedi.

''Peki beni bu gece misafir edecek misin, Luke?''

''Hayır,'' dedi Luke kararlılıkla.

''Peki o zaman.'' Lacey çok soğukkanlı davranıyordu. ''Taksi çağırmak için telefonunu kullanabilir miyim?''

Luke kollarını göğsünde kavuşturarak gülümsedi. ''Hayır. Bana yalan söylediğin için hak ettin bunu.'' Bütün bunlar Lacey için çok fazlaydı.

''Anlıyorum.'' Arabasından inerek çantasını omuzuna astı. ''O zaman başka bir ulaşım aracı bulmalıyım, öyle değil mi? Bulana kadar da yürürüm.''

''O topuklarla mı?'' Luke onun yüksek topuklu bej ayakkabılarına baktı.

''Evet. İyi geceler.'' Genç kız araba yolunda yürümeye başlamıştı. Çakıl taşlarında bileğini burkmamak için çok zorlandığından çimene geçti. Bu biraz daha iyiydi. Luke onun arkasından, ''Lacey...'' diye seslendi. Bu genç kızın haftalardır Luke'tan duyduğu en yumuşak tondu. Bu sırada bir taşa basarak düşmekten kendini zor kurtardı. Şu anda ön kapıdan otoyola çıkmış-

tı.

Luke elleri kalçasında ve gözlerinde düşünceli bir ifadeyle hâlâ Lacey'e bakıyordu. Koşarak döneceğini ve yatacak yer için yalvaracağını mı sanıyordu?

Genç kız öfkeyle Fremont'un demir parmaklıklarının yanından yürümeye devam ediyordu. Ayakbilekleri bu çakıl taşlarında yürümekten çok zorlanmıştı.

Ayakkabılarını eline alarak yalınayak yürümeye başlamıştı ki arkasından bir motor sesi duydu.

Beyaz Alfa Romeo yanına geldiğinde yavaşladı. Lacey o tarafa bakmıyordu bile. Araba durarak yanındaki kapı açıldı, ama Lacey mantıklı davranıp arabaya binemeyecek kadar öfkeliydi. Onun için yürümeye devam etti. Ayakları çok acıyordu. Önündeki yolda ne bir otobüs durağı ne de telefon kulübesi vardı.

"Lacey..." Genç kız dönüp bakmayınca arabanın kapısı büyük bir gürültüyle kapandı ve beyaz araba yanından hızla geçerek ilerideki kestane ağacının altında durdu. Şoförü de dışarı çıkmış genç kızı beklemeye başlamıştı. Lacey bir an için durakladı. Aslında arabaya binip herhangi bir yere gitmesi ne kadar da kolay olurdu. Lacey birden kendine çok acıdığını hissetti. Boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Luke gibi bir adama âşık olmak içinden çıkılmaz durumlara sokmuştu onu. İşte bunu en sonunda kendine itiraf etmişti. Kolay kolay üstünden atamayacağı bir duyguydu bu. Öfkeyle yürümeye devam ederek Luke'un yanına geldi ve konuşmadan geçti.

"Lacey... aptallık etme..." diye kükredi Luke. Lacey de onun ayak seslerini duyunca koşmaya başlamıştı. Koşmalıydı, çünkü yanaklarından yaşlar deli gibi boşanıyordu ve Luke'un bunları görmesini istemiyordu. Bir eliyle yüzünü silerek gözlüklerini çıkardı. Gözlük camları yaştan görünmez olmuştu. Luke ise gittikçe yaklaşıyordu. Arkasına dönüp baktığında onun yetişmek üzere olduğunu gördü. İşte bu sırada ayağı bir yere

takılarak çimenlerin üstüne düştü. Bir süre yuvarlandıktan sonra olduğu yerde durdu. Bütün nefesi kesilmişti.

"Seni küçük aptal..." diye yanına diz çöktü Luke ve elleriyle genç kızın ayak bileklerini, bacaklarını ve üzerine düştüğü kaburga kemiklerini kontrol etti. "Canın acıdı mı?" diye sordu Luke. Bir eli Lacey'nin göğsüne deyince genç kız yine bütün duygularıyla arzudan kıvranmıştı.

"Beni yalnız bırak. İyiyim." Oturduğu zaman topuz yaptığı saçı dağılmıştı. Ayak bileklerinden biri de çok sancıdığı için ağırlığını diğer tarafa verip öfkeyle Luke'a baktı. "Benim peşimden gelmeniz gerekmezdi, Mr. Harrow. Siz misafirlerinizin yanına gidin. Ben kendime bakabilirim."

"Ya tabii. Şu haline bir baksana."

"Eğer dediğiniz gibi 'başımı sokacak bir yer' için yalvaracağımı sanıyorsanız, aldanıyorsunuz. Fremont'tan beş dakikalık mesafede pes edeceğimi mi sandınız?"

Luke'un yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Doğruyu söylemek gerekirse evet Lacey. Öyle sandım."

"Ve o zaman da eğer iyi bir kız olup bedelini ödemeye razı olsaydım bana yatacak yer mi verecektin?"

Mavi gözler karardı. "Hayır... ben..."

"Bana bir sürü tehdit savurabilirsin, Luke. Mike'la beni dava edebilir, kontratları imzalamayabilir, bütün küçük olaylardan faydalanabilirsin. Ama sana sürünerek geleceğimi sanıyorsan yanılıyorsun..." Luke'un uzattığı eli itti. "... ve eğer dışarıda bir ağacın altında yatmam gerekse bile..." Genç kızın sesi titremiş ve burkulmuş olan ayak bileğinin üstüne basmayı denemişti. Bir acı kalçasına kadar saplanarak yukarı yükseldi. Lacey küçük bir çığlık atarak yere yığıldı. Luke onu son anda yakalamıştı. Lacey'nin öfkeli sözleri yanaklarından akan yaşları yalnızca bir süre için durdurmuştu, işte şimdi yine oluk gibi akıyorlardı.

"Lacey... Tanrı aşkına... ağlama..."

Lacey şimdi onu göremiyordu bile. Luke genç kızı kucağına almış, yürüyordu. Sonra eğilerek Lacey'i arabanın ön koltuğuna oturttu. Genç adam cebinden mendilini çıkararak Lacey'nin yüzünü sildi.

Arabanın açık kapısından bir ağacın hışırtısı, çimenlerin rüzgârda çıkardığı ses, kestane ağacından arabanın ön camına düşen yaprakların sesi geliyordu. Lacey, Luke'un yüzüne baktığında kendini kaybeder gibi oldu.

"Lacey," diye mırıldandı Luke onun yanaklarını silerken. "Bize ne oldu böyle...?" Bir eliyle genç kızın saçlarından tutmuş, dudaklarını Lacey'nin yarı aralık dudaklarına değdirmişti. Genç kız o anda Luke'u görebildiği ama dokunamadığı uzun günlerin sona erdiğini anladı. Lacey çantasını ve ayakkabılarını bırakarak genç adama sarıldı.

Bu sırada bir arabanın geçmesiyle Luke yerinden kalkarak kollarında yatan Lacey'e baktı. Motorun sesi Lacey'nin kulağına da ulaşmıştı.

"Lacey... nerede olduğumuzu unuttum..." diye mırıldandı Luke nefes nefese ve yine Lacey'e sarıldı.

"Eğer karanlık olsaydı, seni oraya çimenlerin üstüne götürür ve seninle sevişirdim..." Kelimeler genç kızın alnını öperken yine yarım kalmıştı.

"Eve gidelim," dedi Luke hâlâ kısık olan sesiyle. Ses tonu pek çok şeyler vaad ediyordu. Ev... Ruth'un kardeşiyle yattığı eve. Ev... yastıklı ve perdeli yatağı olan misafir odasına. Geceleyin bir kapı vuruşu. Ve sonra Luke için bir zafer daha...

"Şehire dönsem daha iyi olur, Luke. Yanımda başka elbisem yok."

Luke'un gözlerindeki arzu yerini bir anda öfkeye bıraktı. "Yine oyun mu oynuyorsun, Lacey?"

"Hayır. Luke... üzgünüm... sana izin vermemeliydim."

"İzin mi?" diye bağırdı Luke. "Sen de pek duygusuz davranmıyordun."

Lacey'nin yüzü kızardı. "Fazla tepki gösterdim, çok sinirliydim. Unutabilir miyiz bunu, Luke lütfen?"

"Senin unutacağından eminim. Hep bir şeyleri unutuyorsun zaten. Ortağını mesela." Luke arabayı çalıştırdı. "Herhalde annenle babanın evinde bir iki elbisen vardır, değil mi?" diye sordu sertçe.

"Şey, evet, ama..."

"Eğer tek sorunun elbiselerse gidip onları alırız. Bu gece için sana bir yatak vermeye karar verdim Lacey." Araba yola koyulmuştu bile. "Ve kapın için de bir anahtar..."

Reddetmek mantıklı bir şey olurdu, ama Lacey yapamadı. Granit gibi sert görünen bu adama ondan korktuğu için Fremont'ta kalamayacağını söylemek çok komik olurdu. "Peki, teşekkür ederim."

Lacey ona yolu gösterirken, anne ve babasıyla misafirlerinin evde olmaması için dua ediyordu. Aslında bu pek fark etmezdi, ama yine de eskiden Luke'un ateşli bir hayranı olduğunu genç adamın öğrenmesini pek istemiyordu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Luke geldikleri zaman. Lacey de başını salladı.

Ev çok sessizdi. Lacey anahtarıyla kapıyı açtı ve içeri girdiler. Luke'un yüzü çok asıktı.

Hiç beklenmedik bir anda, "Böyle bir yerde büyümekle çok şanslıymışsın," dedi.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Evin... sıcak bir havası var." Salondaki eski meşeden büfeye, annesinin rengârenk yastıklarına ve babasının gazete ve dergilerine göz gezdirdi.

"Evet, haklısın," dedi Lacey de sonunda. Sonra da yatak odasının kapısında düşünceyle durdu. Luke da tam arkasındaydı.

"O kadar endişeli durma."

Genç kız kızararak içeri girdi. Luke'un merakla eski yatak odasına bakmasına aldırış etmemeye çalışıyordu. Luke'un gözleri sanki biliyormuş gibi genç kızın elbise dolabına kaydı.

“Hımmm,” diye mırıldandıktan sonra koridora çıktı ve evin arkasına yürüdü. Lacey de bir çekmeceyi açarak iç çamaşırı ve geçen hafta bıraktığı kahverengi elbisesini aldı. Sonra da arka pencereden bahçeye bakan Luke'un yanına gitti.

“Yasak kitaplarınla tırmandığın ağaç hangisiydi?” diye sordu Luke.

“Bizi dinliyordun.”

“Sesleriniz bana kadar gelmişti.”

“Şuradaki,” diye işaret etti Lacey. Bunu hiç düşünmeden yapmıştı. Bu fotoğraftaki ağaçtı. Gerçi Luke bu fotoğrafı gördüyse bile hatırlamazdı ama...

“Çok değişik bir şekli var,” diye mırıldandı Luke. Lacey çok heyecanlanmıştı. “Çocukken bizim de böyle bir ağacımız vardı. Şeyden önceki oturduğumuz evde...” diyerek sustu.

Yeniden koridorda yürürlerken yüksek ve tiz bir sesle oldukları yerde durdular.

“Olduğunuz yerde kalın, yoksa pişman olursunuz,” diyen Janet Teale elinde bir kürekle salon kapısının arkasından fırlamıştı. “Oh... Lacey...” diye nefesini bırakarak bahçe küreğini indirdi. “Beni çok korkuttun. Eve gelip de kapıyı açık bulunca hırsız girdiğini sandım...” Luke'u görünce ağzı açık bir şekilde kalakaldı. “Siz şey değil misiniz?”

“Luke Harrow. Nasılsınız?” Janet Teale küreği sol eline geçirerek sağ elini ona uzattı. “Ben Lacey'nin annesiyim.”

Luke bir gözü kürekte olduğu halde gülümsedi. “Hırsızlara karşı çok tedbirlisiniz Mrs. Teale.”

Kadın güldü. “Önde duran spor arabanın burada ne aradığını merak ettim, ama eğer hırsızsa çok başarılı

olduğu gerçekti. Onun için tedbirimi aldım. Gray'e, bir Wimbledon kahramanına az kalsın kürekle vuracağımı söyleyince bana inanmayacak.”

“Ben zaten düşmüş bir kahramanım.”

Jane ona gülümsedi. “Hayır. Sadece basında çıkan o saçmalıklarla savaşmadınız, hepsi o.”

“Yani havluyu çok erken attığımı mı söylüyorsunuz?”

“Hem de çok erken. İnanın, bir an için bile sizden şüphe etmeyen hayranlarınız vardı.” Lacey annesine göz kırparak susmasını işaret etti, ama kadın o tarafa bakmıyordu bile. “Ama tabii benim için niye devam etmediğinizi sormak çok kolay. Bütün o olayları yaşayan sizdiniz. Yine de Gray'le ben Wimbledon şampiyonluğunu bir iki yıl daha bir Avustralyalı'nın elinde tutmasını isterdik.”

“Tutamayabilirdim, Mrs. Teale. Büyük bir rekabet vardı o zamanlarda.”

Janet Teale eliyle bunun çok önemsiz olduğunu ima etti. “Eminim tutardınız. Şimdi... neler oldu? Araban nerede Lacey?”

Lacey arabasına olanları ve gece Fremont'ta kalacağını kısaca anlattı. Annesi de kızının elbisesinin biraz buruşuk ve çimen lekeli olduğunu fark ettiyse bile bir şey demedi.

“Gray sizi kaçırdığına üzülecek. Dükkândan bir iki gün ayrılıp Archie ve Montie'yle balığa çıktı. Size, kahve içmek için kalmanızı teklif ederdim ama Aikido dersim için üstümü değişmem gerek.”

“Aikido mu?” diye tekrarladı Lacey. “Caz balesi dersi almıyor muydun?”

“Alıyordum, ama... oh, bugünlerde herkes onu alıyor, değil mi? Acele ettiğim için özür dilerim. Tanıştığımıza sevindim, Mr. Harrow.”

“Luke,” dedi genç adam.

“Luke o zaman. 'Büyük Ev'i restore ettirmeniz ha-

rika bir şey. Lacey küçük bir kızken bile o eve âşıktı..." Janet Teale büyük bir hızla üstünü değiştirmeye gittiğinde Luke'la Lacey de dışarı çıktılar. Luke küreği holden alarak bahçeye bıraktı. Evin taş duvarına yaslandığında Lacey'i seyrediyordu.

"Annesinin kızı..." diye mırıldandı. "Ama senin küreğe ihtiyacın yok."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O akşamüstü olanlara rağmen Ruth'la Luke hep göz gözeydiler. Ruht'un eli Luke'un kolunda, Luke'un eli de genç kadını belindeydi. Lacey de oturdukları üst kattaki oturma odasından burkuk bileğinin izin verdiği kadar hızla uzaklaştı. Ayakları duvardan duvara halının üzerinde hiç ses çıkarmamış, onlar da genç kızın farkına bile varmamışlardı.

Lacey uzaklaşırken gördüğü anın devamını düşünüyordu. Luke başını eğip, onu öpecek... çünkü bu bakışların başka türlü yorumlanması düşünülemezdi.

Lacey yemek için annesinden getirdiği kahverengi elbiseyi giydi. Acısını ve duyduğu nefreti saklaması gerekiyordu. Bugün Luke kendisini kollarında tutmuş ve öpmüştü. Ama genç adam birkaç saat sonra kardeşinin karısıyla da aynı şekilde hareket etmekte bir sakınca görmemişti. Ve bütün bu olayların yanısıra bir de Leonie Stewart vardı. Luke'un boş kalan vakitlerini doldurmaya hevesli cazibeli bir kadın. "Onlara ne gerekiyorsa söyler..." demişti annesi. Lacey, Luke'un kendisine söylediği romantik kelimeleri düşününce kadına hak verdi. "Aşka gelince, artık bunun ne demek olduğunu bilemiyorum... Sen bana geçmişteki güzel günlerimi hatırlatıyorsun..." Luke acıklı geçmişini bazı erkekleri savaş yaralarını kullandığı gibi kullanıyordu. Sevme yeteneğini kaybetmişti.

Lacey aynada öfkeyle kendisine bakarken gözlüklerini yerleştirmek üzere eli burnuna gitti ve birden onları Luke kendisini kovalarken çıkardığını hatırladı.

"Düşürdüm onları," diye söylendi kendi kendine. Kestane ağacının altında çimlerin üzerinde olmalıydı-

lar. Yeşil gözleri öfke ve acı doluydu. Gözlükleri olsa bunları bir miktar olsun saklayabilirdi. Yemeğe inerken kendisini çıplak gibi hissediyordu.

Yemek umduğundan daha neşeli geçti. Paula Harrow ve Gerry genellikle hiç durmadan konuştular. Paula her zamankinden çok daha iyi ve mutlu görünüyordu. Bütün dikkatini ve ilgisini Gerry'e vermişti. Luke annesiyle yalnızca bir iki kere konuştu. Ruht ise herkese boş vermiş, yalnız Luke ile ilgileniyordu.

''Gördüğüm kadarıyla ayağın iyileşmiş,'' dedi Luke aniden. Lacey hemen çakıl taşlarında nasıl ayağını burktuğuna dair bir hikâye uyduruverdi. Luke'un pek zevklendiği ise belliydi.

''Bu gece gözlük takmıyor musun, Lacey?'' diye sordu genç kızın konuşması bitince. Lacey bir an dikkatle ona baktı. Luke kendisini gözlüksüz ilk defa bu kadar uzun bir süre görüyordu. Genç kızın yüzü ateş gibi yanıyordu.

''Ben... onları kaybettim galiba.'' Luke'un gözleri kısılmıştı. Nerede ve nasıl kaybolduklarını hatırladıysa bile bir şey söylemedi.

''Arabanın problemi ne, Lacey?'' diye sordu Gerry. Genç kız da Luke'un ilgisinden kurtulduğu için memnun olarak anlatmaya başladı.

''Eğer istersen sabah bir göz atabilirim,'' diye teklif etti Gerry gülümseyerek. Lacey onun bakımlı ellerine bakarak Gerry'yi motora eğilmiş vaziyette hayal etmeye çalışıyordu.

''Haydi Gerry,'' diye söze karıştı Luke. ''Son sekiz senedir arabanı da şoför kullanıyor. Bir arabanın motorunun neye benzediğini bilemezsin bile sen.''

Gerry, Luke'un sesindeki alayı anlamamazlıktan geldi. ''Bu bisiklete binmeye benzer. Unutulmaz. Senin ilk arabanı kim tamir etmişti, hatırlasana.''

''İlk arabam mı...?'' Luke şaşırmıştı.

''Şu kahrolası, her dakika bozulan Holden. Hatır-

ladın mı? Ödül kazanarak zengin olmadan çok daha önce. Pembeydi.'' Lacey'e dönerek devam etti. ''Kenarlarında da gümüş rengi çizgiler vardı. Aynasından bir iskelet sallanırdı...''

''Onu başka bir renge boyamıştım,'' diye gülümsedi Luke. Eski günlerini hatırlamıştı.

'Mm, evet. Kenarları kırmızı çizgili, metalik maviye.''

''Oh, evet...'' diye güldü Paula Harrow ve elini Luke'un koluna koydu. ''O eski arabayla ne kadar uğraşmıştın, Luke. Hep yağ içindeydin. Hatırlıyorum da baban derdi ki..'' Kadın birdenbire durarak gözlerinde aklı karışmış bir ifadeyle Luke'a baktı. Sonra da elini Luke'un kolundan alarak başına götürdü.

''İzninizle... çok başım ağrıyor da.''

Luke da onunla gitti. Bir süre sonra da Ruth çıktı. Yemek odası onların gidişiyle çok sessizleşmişti. En sonunda Gerry konuştu. ''Korkarım annem kazadan beri çok değişti. Aslında hepimiz değiştik.''

Lacey bir şeyler mırıldanınca Gerry devam etti.

''Üzgünüm, Lacey... birkaç sene önce bir kaza olduğunu biliyorsun, değil mi?''

''En zoru Luke içindi,'' diye mırıldandı elindeki şarap kadehini çevirerek. ''Ona izin vermemeliydim...'' Sonra nerede olduğunu hatırlayarak genç kıza gülümsedi. ''Eski defterleri karıştırmasak da olur. Söyle bana, burayı da sen mi dekora ettin?''

Lacey gülümseyerek evden ve işinden bahsetmeye başladı. Ama aklı yukarıda olup bitenlerdeydi.

Ruth geri döndüğünde gülümsüyordu. Luke da öyle. Lacey gözlüğünü düzeltmek için elini kaldırdı, ama hiçbir şey yoktu. Gerry de peçetesiyle oynamaya başladı. Lacey onun yerine çok üzülüyordu. Ruth'un ilk seçiminin Luke olduğunu biliyordu Gerry elbette. Gözlerini öfkeyle odaya giren çiftten kaçırdı ve şarabını bir dikişte bitirdi. Birazdan Gerry kadehini yine doldur-

muştu.
''Genellikle iş yaptığınız yerlerde gece kalır mısınız?'' diye sordu Ruth tatlılarını yerken. Lecey bu kadının kendisine arkadaşça yaklaştığını kabul etmek zorundaydı. Halbuki bu kadından nefret etmek istiyordu.
''Çok ender,'' diye gülümsedi genç kız. ''Ama iş aldığım yerler de genellikle şehirdedir. İş yeri uzak olduğu zamanlar ara sıra kalırım, ama bunu hep azaltmaya çalışıyorum.. Ortağım uzun süre yok olmamdan hoşlanmıyor da.'' Bu söz üzerine Luke'un yüzü gerilmişti.
''Haklı,'' dedi Gerry kardeşine bakarak. ''Kızcağız iki işi birden yapmak zorunda kalıyordur.''
''Ortağım erkek,'' diye açıkladı Lacey, Luke'a bakmamaya çalışarak. ''Ve benim uzun süre yok olmamdan hoşlanmamasının sebebi hem işle, hem de duygusal nedenlerle ilgili.''
''Oh, anlıyorum,'' dedi Gerry.
''Evet... annem buna modern bir düzen diyor. Ama kimbilir, belki bir gün geleneklere uyup bir de yüzük takarız.'' Lacey sakin bir şekilde önündekileri yiyordu. Ne kadar da kolaylıkla yalan söyleyebiliyordu.
''Senin, arkadaşın Beth'le aynı daireyi paylaştığını sanıyordum,'' dedi Luke sert bir sesle.
''Öyleydi. Ama Beth bir gün gelip o düzenin yıkılacağını biliyordu. Cuma akşamı bir parti verip bunu kutladık...''
Luke bundan hiç hoşlanmamıştı. Cuma günü Lacey, Mike'ın partisine gidebilmek için çok acele etmişti. Luke şimdi oldukça öfkeliydi. Şu anda hayatında kendisini reddeden iki kişiyle beraberdi.
Mrs. Simmons kahveyi verandaya getirmişti. Lacey kendisini Gerry'le beraber oturur buldu. Çünkü Luke Ruth'la uzak bir köşeyi tercih etmişti.
''Kitabım sayfa 190'da yer etmiş,'' dedi Gerry bir süre sonra.

''Ticaret Yolları kitabında ayıp bir pasajın olduğunu söyleme sakın bana!''
Gerry'nın kısa kahkahası Luke'un da dikkatini çekmişti. ''Ayıp pasaj yok, ama bir kız arkadaştan eski bir aşk mektubu buldum. Adı Brenda Parks'dı,'' diye mırıldandı Gerry. ''Tam bir tanrıça...''
''Brenda Parks adlı bir tanrıça?'' diye kıkırdadı Lacey.
''Ah, evet. Hatırladığım kadarıyla bacakları biraz fazla zayıftı, çöp gibi. Çilli, kızıl saçlı...''
Lacey onun ifadesine bir daha kahkahayla güldü.
''... ama ona tanrıça lakabını kazandıran başka özellikleri vardı.''
Daha sonra Lacey'nin işi hakkında konuşurlarken Gerry, ''Gel de bana, balo salonunda ne değişiklikler yapacağını göster,'' dedi. Giderlerken de barda durarak iki kadeh şarap doldurdu. ''Balo salonuna ancak gerekli aksesuarlarla girilir,'' diye gülümsedi Lacey'e. Lacey onun içkiden etkilendiğini düşünüyordu. Çünkü kahvesinden sonra bir iki tane de viski yuvarlamıştı.
Balo salonunun çift taraflı kapısından içeri girdiklerinde karşılarına yüksek tavanlı, orkestra için ayrılmış balkonlu boş bir salon çıktı. Ay ışığı verandadaki perdesiz pencerelerden girerek parke taşları aydınlatıyordu. Gerry kadehini Lacey'e kaldırarak içti. ''Kadehleri yere koyalım canım. Bak, müzisyenler bizim şarkımızı çalıyorlar.''
Sonra da kadehleri yere bırakarak Lacey'i kollarına aldı. Koca salonu vals yaparak dolaştılar. Lacey de bir ara orkestrayı, alkış seslerini ve hanımların hışırdayan eteklerini duyar gibi olmuştu. Bu arada Gerry de bir vals müziğini mırıldanmaya başlamıştı. Lacey onun bu komik haline yine güldü. Gerçeklerden saklanan iki kaçak gibiydiler. Gerry genç kızı daha hızla döndürmeye başlamıştı. Lacey'nin hafif hafif başı dönmeye başla-

mıştı.

"Bu işi iyi biliyorsun, Gerry,"

"Öyle olmalıyım."

Beraberce bir Straus valsini söyleyerek salonda son bir defa döndüler. Durduklarında Gerry onu kendisine çekerek genç kızın dönen başını omzunda dinlendirdi.

"Çok güzel dans ediyorsunuz efendim," dedi Gerry alayla.

"Teşekkürler ederim bayım. On bir yaşımda tavuk kümesini yaktığımdan beri hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Gerry bir kahkaha attı. "Kümes mi yaktın?"

Kapı yönünden gelen bir sese ikisi de başlarını çevirdiler. Koridordan gelen ışığın aydınlattığı kapıda kollarını kavuşturmuş bir şekilde Luke duruyordu. Bir süredir orada olduğu belliydi.

Lacey, Gerry'den uzaklaşırken birden ürperdiğini hissetti. Ama Gerry genç kızın elini bırakmamış eski geleneklerdeki gibi hafifçe genç kızın elini öpmüştü.

"Ruth seni istiyor," dedi Luke kardeşine kısa bir şekilde.

"Ne büyük bir değişiklik bu!" diyen Gerry kapıya doğru yürürken topukları parkede ses çıkarıyordu.

"Aptallık etme, Gerry."

Gerry'nin sesi birden ciddileşmişti. "Hayır, elbette." Duraklayarak bir an için Luke'un omzuna elini koydu. "İyi geceler, Luke. İyi geceler, Lacey," diyerek uzaklaştı. Genç kızın adı boş salonda yankılanıyordu.

Lacey bir süre salonun karanlık bir köşesinde durarak kalbinin atışını dinledi.

"Ben de gitsem iyi olacak..." diye başladı ve ileri doğru bir adım attı. Ama Luke da ilerlemiş, genç kızın yolunu kesmişti.

"Ne ahlaksız bir kadınsın sen," diye fısıldadı Luke. "Karşılaştığın her erkeği tuzağına düşürmen şart mı?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum, Luke. Ben yatmaya gidiyorum." Genç adamın çevresinden dolanarak kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

"Ne gösteriydi," diye bağırdı Luke. "Zavallı Gerry herhalde yukarıda ne kadar zaman sonra senin kapını vurabileceğini düşünüyordur. Ona da öyle soğuk mu davranacaksın Lacey? Ona da fikrini değiştirdiğini mi söyleyeceksin?"

Luke'un gözlerinde soğuk bir parıltı vardı ve Lacey geriye doğru bir adım daha attı. Luke da genç kızı izledi. Şimdi ikisi de karanlıkta kalmışlardı.

"Sen ne demeye çalışıyorsun? Kardeşini doğru dürüs tanımıyorum bile," dedi Lacey. Luke bu söze çok gülmüştü. Kaba bir gülüştü bu.

"Sen aktris olmalıymışsın Lacey. Bir de ne demek istediğimi sorabiliyorsun masum masum. Beni de doğru dürüst tanımıyordun ama. Değil mi? Ortağını yine unuttun, öyle mi? Zavallı Mike. Bir süre için onu sana unutturabilen tek erkeğin ben olduğumu sanmıştım. Ama herhangi bir erkek de oluyor, değil mi, Lacey?"

"Bunları dinlemek zorunda değilim Luke."

Lacey daha tek bir adım bile atamadan Luke onu sertçe yakaladı.

"Dinleyeceksin. Bu gece bir şeyi daha unuttun Lacey. Gerry evli. Yoksa ahlak anlayışın bunu bir engel olarak görmüyor mu?"

"Evet, evli olduğunu biliyorum," Lacey'nin öfkesi Luke'un ikiyüzlülüğü karşısında çoğalmıştı. "Ve evli olanın neden sen değil de o olduğu da belli," diye bağırdı Luke'un yüzüne.

"Sen ne demek istiyorsun?" Luke'un sesi çok sert çıkmıştı.

"Ruth doğru olan seçimi yapmış ve eğer biraz aklı varsa bu seçimine devam eder."

Luke'un parmakları şimdi Lacey'nin canını acıtıyordu. "Evet. Ruth onu tercih etti. Gerry bu konuda övü-

nüyor muydu, Lacey? Ben... başka şeylerle meşgulken kendisinin nasıl araya girdiğini mi anlattı? Çok yumuşak bir stili var kardeşimin. Ayrıca lekesiz bir geçmişi tabii. Sen de onu mu tercih ediyorsun Lacey?''

''Evet, öyle,'' diyerek Luke'un kollarında kurtulmaya çalıştı Lacey. ''Çünkü o uygar ve tatlı bir insan. Senin huysuz ve sinirli halinden sonra çok güzel bir değişiklik Gerry. Senin gibi üstü kapalı şantajlar da yapmıyor.''

''Dalgalı saçlı ortağından sonra da güzel bir değişikliktir herhalde. Onunla beraber yaşamaya başladıktan bu kadar zaman sonra hem de.''

''Bırak gideyim Luke. Sen bana ahlak üzerine ders veremezsin. Hoşlandığın her kadınla oyun oynuyorsun sen. Evli, bekâr fark etmiyor. Ama başkalarını da kendi ahlak anlayışınla yargılama. Karısıyla arasına girmek için yaptığın bütün çalışmalardan dolayı Gerry'ye sempati besliyorum...'' Bu sırada Luke genç kızı öyle bir sarstı ki, Lacey onun damarlarında dolaşan öfkenin farkına vardı.

''Beslediğin tek şey de sempati olacak...'' Kollarıyla genç kızı kendisine doğru çekti. ''Eğer bu gece yatağına biri girecekse, o ben olacağım.''

''Seni aşağılık...'' Lacey genç adama bir tokat attı ve kollarından sıyrılıp koşmaya başladı. Ama yanlış ışığa doğru koştuğunu Luke kendisini yine yakalayınca anladı. Verandanın açık kapısından içeri ay ışığı sızıyordu. Lacey de cama yaslanmış korkulu gözlerle Luke'a bakıyordu. Genç kızın gölgesi Luke'un ayaklarının altına kadar uzanıyordu.

''Eğer bana yaklaşacak olursan, Luke... seni ikaz ediyorum,'' diye başladı. Bütün vücudu titriyordu. Bu sırada Luke yaklaşarak genç kızın gözlerinin en derinine baktı. Sonra da Lecey'i kollarından tutarak başını ona doğru eğdi. Şimdi Lacey hiçbir şey göremiyordu. Sadece karanlık ve Luke. Luke'un dudakları sert

ve zalimdi, bütün öfkesini taşıyordu. Bir eliyle genç kızın saçlarından tutarak onu kendisine bakması için zorladı. Zaten Lacey de artık Luke'u omuzlarından yumruklamaya son vermiş, genç adamın kendisini öpmesini bekliyordu. Luke genç kızın dudaklarını ve boynunu ezercesine öpüyordu. Sonra bir eliyle Lacey'nin elbisesinin fermuarını açtı ve tek tek omuzlarından elbiseyi indirdi. Lacey'nin çırpınışları boşunaydı. Elbise kalçalarından aşağı süzülerek yere düşmüştü.

''Luke... hayır...'' diye inledi Lacey. Luke genç kızı hâlâ saçlarından tutuyor ve başını başka yöne çevirmesine izin vermiyordu. Biraz sonra genç kızın sutyeni de elbisesinin yanındaydı. Luke ellerini Lacey'nin kalçalarına dayamış, kaçmasını önlüyordu. Sonra Lacey'i kucağına alarak eski şezlongun üzerine yatırdı. Ağırlığıyla genç kızın ayağa kalkmasını önlüyordu. Lacey'nin bacakları iki yana açılmıştı ve ancak kesik kesik nefes alabiliyordu.

Artık Luke'tan kaçış olmadığını biliyordu. Zaten vücudu da artık kaçmak istemiyordu. Çıplak vücudu alev alev yanıyor, arzuyla yanan Luke'un vücudu da kendisini istiyordu.

''Yanılmışım,'' dedi Luke çok yumuşak bir sesle. Lacey'nin kalbi de sevinçle çarpmaya başladı. Luke hatasını anlamıştı... böyle öfkeyle birbirlerinin olamazlardı zaten...

''Yatağa hiç gerek yokmuş. Bu sefer seni yukarıda beklemen için salıvermeyeceğim.''

Luke onun göğüslerini öpmeye başlayınca genç kız her şeyi unuttu. Şimdi sadece duygularının sesini dinliyor, Luke'un omuzlarını okşuyordu. Ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama Luke da soyunmuştu. Lacey kollarıyla onu sararak beklemeye başladı. Seni seviyorum Luke diye geçirdi içinden yine. Bu sefer aklına Luke'un diğer kadınlarını getirmeyecek, bu sefer Luke'u sadece sevecekti... Luke bunu bilmeyecekse bile... Seni

seviyorum Luke... evet....

Koridordan gelen sesler başka bir dünyaya aitti. Ama bu ses kendilerine kadar geldi.

"Mr. Harrow... orada mısınız?" diye seslendi Mrs. Simmons. Lacey kadının salona doğru bir adım attığını duymuştu. Luke başını kaldırarak Lacey'nin gözlerine içine bakarak konuştu. "Evet, Mrs Simmon. Hayır... ışıkları açmayın lütfen. Ne oldu?"

"Eğer işiniz yoksa anneniz sizi görmek istiyor." Kadının sesi sanki Luke'un başka bir işi olabilirmiş gibi şüpheli çıkmıştı. Lacey verandanın arkasındaki duvar yüzünden görülmeyeceğini bile bile yine de panik içinde kalkmaya çalıştı. Luke ise kendisini hâlâ tutuyor ve konuşmaya devam ediyordu. Genç adamın sesi Lacey'nin kulaklarına ulaşınca genç kız içinden kopup gelen haykırışı zor tuttu.

"Peki. Bir iki dakika sonra geliyorum, lütfen gidip haber verir misiniz?"

Kadının ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Luke ayağa kalktı. Lacey'nin çıplaklığına bakarak yerden topladığı elbisesini genç kızın üzerine attı. "Zavallı Mike," diye mırıldandı yavaşça kendi de giyinirken. Lacey de hiç konuşmadan ayağa kalkarak giyinmeye başladı. Elbisenin fermuarının yetişemediği bölümünü Luke alışkın ellerle yukarı çekti. Elleri genç kızın omuzlarında kalmıştı.

"Eğer başladığımız işi bitirmek istersen Lacey sen benim kapımı vur. Olur mu benim küçük dekoratörüm?"

Lacey birden dizleri titrediği için şezlongun köşesine oturdu. Luke verandanın kapısına geldiğinde geri dönerek genç kıza baktı, ama çok karanlık olduğu için Lacey onun yüzündeki ifadeyi göremedi. Luke gittikten sonra uzun bir süre orada oturarak unuttuğu şeyleri yeniden hatırladı...

Sabah olduğunda, Lacey kendi ruh haline hiç uymayan güneşli ve bulutsuz bir gökyüzüyle karşılaştı. Genç

kızın şimdiki düşüncesi ikinci Harrow kontratına ne olacağı idi... Eğer Luke işi yine Logan ve Teale'ye bırakırsa Lacey, Mike'ın uğruna bu işe devam etmenin bir yolunu bulmalıydı. Ya Luke vazgeçerse? Lacey pencereden görülen çimenlere dalarak içinden Luke'un vaz geçmesini diledi. Luke'u görmeye devam etmek artık dayanılmaz bir acı halini almıştı. Bu düşüncelerle giyinerek saçını topuz yaptı. Eli yine gözlüklerine gitmişti. Arabası tamir olur olmaz yola çıkarak onları arayacaktı.

Önce bir tamirciye, sonra da merak etmemesi için Beth'e telefon edecekti. Ayrıca Luke'la da konuşması gerekiyordu. İşin kalan bölümü hakkında onun ne düşündüğünü öğrenmeliydi. Erkenden aşağı inerek büyük mutfakta kahvesini içti. Mrs. Simmons bir iki kere Lacey'e meraklı baktı. Genç kız kahvaltısını bitirdikten sonra çalışma odasına geçerek önce tamirciye sonra da Beth'e telefon etti. Beth her zamanki gibi işe geç kalmıştı ve çok acelesi vardı. Lacey ahizeyi yerine koyduktan sonra oturarak düşünmeye başladı.

Birazdan kapı açıldığında Lacey hâlâ orada oturmuş, eli telefonda, acılı gözlerle uzaklara dalmış düşünüyordu. Luke'ta bir değişiklik vardı. Lacey bu değişikliğin ne olduğunu tam çıkaramamıştı, ama bir şey vardı. Luke genç kızı görünce yine sert ifadesine büründü. "En sonunda daire arkadaşına telefon etmek aklına geldi galiba."

"Evet," diye itiraf etti Lacey. Ama Luke, Mike'ı kast etmişti.

"İnan bana, biraz daha az... unutkan olmalısın, Lacey," dedi Luke alayla.

"Luke..." Genç kız kafasını kararlılıkla kaldırmış, Luke'a bakıyordu. "Burada kalan işler hakkında ne düşünüyorsun?"

Luke ellerini ceplerine sokarak cevap verdi. "Devam edeceksin, Lacey. Neden sordun ki?"

"Yani her şeye rağmen devam etmemi mi istiyorsun?"

"Elbette. Başka konuda olmasa bile dekoratörlük konusunda uzmansın. Ama düşünüyorum da, misafirlerim burada olduğu sürece işe ara versek iyi olacak. Haftaya Canberra'ya gidecekler. Ben de New England'daki çiftliğime... O zaman gel."

"Çok iyi. Bugün arabam tamir olduktan sonra hemen gitmemi istiyor musun?"

"Biter bitmez. Hemen. Ve... Gerry'den uzak dur, olur mu? Belki bu bir iki saat için işçilerden biri işine yarayabilir?"

Lacey'nin yüzü bembeyaz olunca Luke tatmin olmuştu.

Lacey yerinden kalkarak dışarı çıktı. Bütün vücudu içten içe titrediği halde yine de düzgün yürümeyi başarmıştı.

Lacey bir ara Gerry'yi gördü. Biraz konuştuktan sonra genç adam dışarı çıktı, Ruth hiç ortalarda görünmüyordu. Bir süre sonra tamirci göründü ve arabasının iki saat sonra hazır olacağını bildirdi, Lacey ödeyeceği küçük servete rağmen Fremont'tan bir an önce uzaklaşabileceği için çok sevinçliydi.

Lacey vakit geçirmek için üst kattaki boş iki odadan birinde daha önce gördüğü resimlere bakmaya çıktı. Genç kız ambalajlarından çıkarmak için resimleri odanın ortasına çektiğinde arkalarında duran çerçeve ve posterler ilgisini çekti.

Bunlar Luke'un en parlak devirlerde çekilmiş fotoğraflarıydı. Bir zamanlar onunla gururlanan anne ve babasının evinde asılı durduklarına şüphe yoktu. Lacey resimleri yere atarak dikkatle incelemeye koyuldu. Tenisle ilgili resimlerden sonra, kenarı altın işlemeli çerçevelerde aile portreleri vardı. Bunlar sanki bir yangından çıkmış gibi isli ve soluktular. Bu arada genç kız Luke'un bir resmini daha buldu... bir daha baktı... hayır, bu babasıydı. Yangından dolayı resim biraz kararmıştı. Birbirlerine ne kadar da benziyorlardı.

"Miss Teale..." Lacey arkasını döndüğünde Paula Harrow'u kapıda kendisine bakar buldu. Elindeki resmi saklamayı aklına getirmemişti. "Bir şey mi arıyordunuz?" diye sordu kadın.

"Bunlar bir yangından mı bu hale geldiler, Mrs. Harrow?"

Lacey daha bu soruyu sorarken holde çıkan yangını hatırladı. Luke bazı özel eşyaların da zarar gördüğünü söylemişti.

"Evet. Maalesef daha ambalajlarından bile çıkarılmamışlardı. Nasıl başardığını da bilmiyoruz..." Paula resmi Lacey'nin elinden alarak baktı.

"Güzel bir portre," dedi Lacey, bir şey söylemiş olmak için.

"Evet, öyle. Ne kadar fotojenik, değil mi?" Sonra resmi yere bıraktıktan sonra odadan çıktı. "Ne kadar fotojenik," demişti Mrs. Harrow. Ölmüş biri için şimdiki zamanı kullanmak?

Araba tamircisinin çay molası vermesi Lacey'nin bir süre daha gecikmesine neden olmuştu. Bu sırada küçük bir araba Fremont'un çakıl taşlı araba yolunda durarak içinden kırmızılar giymiş uzun boylu zarif bir kadın çıktı. Kadın hemen kortların olduğu tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Luke yine yalnız başına tenis oynuyordu.

Lacey, eliyle Luke'a selam veren kadını seyrederken onu hem kıskandığını hem de onun için üzüldüğünü düşündü. "Raketinin sapına kazınacak bir çentik daha," diye mırıldandı Lacey antrenör evinin dışında. Don hemen arkasından konuşunca da çok korktu.

"Ne diyorsun, Lacey?"

"Oh, Don. Sadece iyi günler dilemek için gelmiştim. Arabam neredeyse bitiyor. Bir daha buraya haftaya geleceğim. Senin için haftaya Luke'la beraber çiftliğe gi-

deceğini düşündüm de.''
''Haklısın, gideceğim.'' Don'un gözleri kısılmıştı. ''Acelen ne? Yarına kadar burada olduğunu sanıyordum.''
''Bir iş çıktı da. Ortağımın bana ihtiyacı var.'' Gözleriyle kortun kenarındaki kırmızılı kadına Luke'un katıldığını takip etti.
''Oh, evet. Hmmm, anlaşılan hava kötüye doğru gidiyor.'' Lacey keskin gözleriyle Don'a baktı çünkü tepelerinde güneş pırıl pırıldı. ''Adı Leonie,'' dedi Don. ''Leonie Stewart.''
''Biliyorum. Mrs. Stewart,'' dedi Lacey bastıra bastıra. ''Gitsem iyi olacak. Luke harem açıyor galiba baksana.''
''Ah, hayır,'' diye başını salladı Don. ''Onu öbür Luke'la karıştırma. Bak, işte o tam bir koleksiyoncuydu.'' Lacey bir an için Don'un demek istediğini düşündü. Bu arada da korttaki iki kişiye bakıyordu. ''Öbür Luke mu? Yani babası mı bir kadın avcısıydı demek istiyorsun?''
Don'un gözleri kısılmıştı. ''Benim oğlumun bir kadın avcısı olduğunu nereden çıkartıyorsun bilmem. Luke rahip değildir, ama kadınlara değer verir. Babası gibi değil. İşte o kadınlar konusunda tam bir şeytandı. Sev ve terk et prensibini uygulardı. Paula'ya çok çektirdi.''
Lacey'nin boğazı kurumuştu. ''... öbür Luke'la karıştırma... '' Don'un sözleri kulağında çınlıyordu. ''Söz konusu kadınlar olunca tam bir şeytandır o,'' demişti Paula Harrow o gece.
''... babası çok popülerdi. Herkesin ortasında kadınlarla hiç ilgilenmezdi, kız tenisçiler demek istiyorum. Onu hizada tutan hep Luke'tu... bir iki kere onun için kendi adını da feda etti. Zavallı çocuk bir bakıma hâlâ kendini feda ediyor sayılır...''
Paula Harrow'un sesi Lacey'nin kafasında yankılanıyordu, ''Ne kadar fotojenik...''

Lacey, Don'u kolundan tuttu. ''Sağ elini kullanıyordu, değil mi?''
Don şaşkın şaşkın bakıyordu. ''Kim?''
''Luke'un babası.''
''Evet, ama bunu neden öğrenmek istiyorsun?''
Lacey'nin boğazında bir şey düğümlenmişti. ''Çalışma odasındaki masa, onundu değil mi? Gerry öyle demişti. Paula'ya bu masayı solak birisi için yapılmış bir masayla değiştireceğimizi söylediğim zaman bana Luke'un solak olmadığını söyledi...''
''Babasını kast etmiştir...'' diye başladı Don.
''Şimdiki zamanı kullanarak mı?'' Lacey, Don'u bırakmıyordu. ''Daha bu sabah kocasının bir fotoğrafına bakarak, 'Ne kadar fotojenik,' dedi.'' Lacey daha sonra Paula'nın Luke'u kollarında bir kadınla gördüğü günü hatırladı. Lacey onun yüzündeki ifadeyi bir türlü anlayamamıştı, ama bir annenin ifadesi değildi o. ''Ve oğlu olan Luke'tan hiç bahsetmiyor, geçen gece bir kere bahsetti, o zaman da başı ağrıdı. Don ne kadar hasta Paula?''
''Lacey, kazadan sonra bir türlü düzelmedi. Bir süre kendini suçladı durdu. Buraya geldiğinden beri de...'' Başını öne eğerek Luke'un doktorla konuşması gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı.
Kırmızılı kadınla Luke yaklaşıyorlardı. ''Eskiden hissettiğim şeyleri hatırlatıyorsun bana...'' demişti Luke. Ama genç kız onun annesine inanmayı tercih etmişti. Kendi duygularını dinleyeceğine, Luke'un aslında nasıl biri olduğunu anlatan Paula'yı dinlemişti. Genç kız şimdi çok pişmandı. Çünkü Paula her ne trajik sebeptense, ahlaksız sıfatına layık başka bir Luke'tan söz etmişti kendisine...
Leonie Stewart hafifçe Luke'un yanağını öptü. ''Teşekkürler Luke. Sen bir harikasın. Zaman bulursan bize de gel tenis oynayalım. John bugünlerde seni yenmeye kararlı.'' Kadın Don'a selam vererek yürüdü ve ara-

basına giderek Fremont'tan ayrıldı.

Lacey şimdi o gece Luke'u içeri davet etmediği için çok pişmandı. Eğer o gece birlikte olsalardı, belki şimdi.. Acı ve pişmanlıkla Luke'a bakıyordu. Luke da bu bakışı fark etmiş, yanlarına gelmişti. ''Bana öyle geliyor ki ikinizin konuşacak bir şeyleri var,'' diyen Don gitmeye yeltendi. Ama tam o sırada Ruth Harrow evden çıkarak Luke'a seslendi ve koşarak onun yanına geldi. Kolunu da Luke'un koluna geçirmişti. ''Hayır,'' dedi Lacey. ''Hayır, yok.''

DOKUZUNCU BÖLÜM

''Mrs. Prentiss artık pembeden nefret ediyor,'' diye haber verdi Mike. ''Onu kayısı rengiyle tanıştırdım ve şimdi bu renge âşık.''

''Peki nasıl başardın bunu?'' diye sordu Lacey.

''Bu rengin bir gençlik havası taşıdığını ima ettim ona. O da herhalde üzerinde düşündü ve bu fikrimi çok beğendi.''

''Çok akıllısın,'' diye gülümsedi Lacey.

''Şimdi onu pembeden vazgeçirdiğime göre artık müşterini geri alabilirsin.''

Lacey omuz silkti. ''Pekâlâ.''

''Ne...? Hiç karşı gelmeyecek misin?''

''Hayır,'' dedi Lacey umutsuzlukla. Geçen hafta büroya geldiğinden beri Mike'ın gözleri hep üzerindeydi. Fremont'taki iş hakkında ona kısaca bilgi vermiş ve işinde meydana gelen bu ara için gayet iyi bir sebep uydurmuştu. Ama Mike başka bir şeylerin daha olduğunu sezerek konuyu iyice deşmişti. Genç kız her zamanki gibi gülümsüyor, çalışıyor ve konuşuyordu, ama bunu yapabilmek için de büyük bir güç harcıyordu.

''Gözlüklerin yeni,'' diye bağırdı Mike genç kız gözlüklerini takınca. ''Zaten sende bir değişikliğin olduğunu sezmiştim... yüzündeki şu garip ifadeden başka tabii.''

Lacey hafife almaya çalışarak, ''Ne kadar da dikkatsizsin, Mike,'' dedi. ''Bunları günlerdir takıyorum. Hem yeni de değil. Yedek gözlüğüm.''

''Diğerleri bir kazaya mı uğradı?''

Lacey'nin çenesi kasılmıştı. ''Öyle de denebilir. Doğrusunu istersen kaybettim.''

Neyse ki o sırada telefon çalınca bu konu da kapanmış oldu. Lacey o gün Sydney'e geri dönerken kestane ağacının altında park etmiş ve gözlüklerini boşuna aramıştı. Ama kaybettiği tek şey gözlükleri değildi. Eğer Ruth ortaya çıkmasaydı ve eğer genç kız Paula Harrow'u dinlemeseydi belki de şu anda...

"... salonunu dekore ettirmek istiyor. Bizi bir müşterimiz tavsiye etmiş... Lacey?"

Lacey gözlerinde kaybolmuş aşkının boşluğuyla Mike'a baktı. Genç adam gerçekten çok endişeliydi. "Kaybettiğin tek şeyin gözlüklerin olduğuna emin misin, hayatım?"

Lacey günlerini hiçbir değişiklik olmamış gibi davranarak ve buna kendini inandırmaya çalışarak geçiriyodu. Ama gittikçe çöküyor ve kilo kaybediyordu.

"Lacey," diye bağırdı bir gün Beth. "Yemeğin yarısı için parayı sen ödüyorsun. Tanrı aşkına birazını yemeye çalış."

"Her zaman rejime girmek istemişimdir," diye cevapladı Lacey.

"Eğer biraz daha zayıflarsan biri seni direk zannedip üstüne bayrak çekecek."

"Çok komik." Lacey konuyu değiştirmek için, "Brett nasıl?" diye sordu. "Onu gördün mü yine?"

Beth kızardı. "Mm.. hayır."

"Öyleyse yeni aşkın kim bakalım. Ve sakın bana kimsenin olmadığını söyleme. Çünkü gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyorum." Ama Beth hiçbir şey söylemeyince Lacey, "O zaman çok özel biri olmalı," dedi. "Senin kendi teorine göre."

Ve Lacey nedense bu özel kişinin Mike olabileceğini düşünmüştü. Ama ne Mike'a ne de Beth'e bir şey demedi. Eğer aralarında bir şey varsa karışmamaya kararlıydı? Bu gibi işlerde araya biri girince neler olduğunu çok iyi öğrenmişti.

Genç kızın Fremont'taki işi artık kendisi için bir sembol haline gelmişti. Luke'un kalbi Ruth'a ait olabilirdi, ama Luke, Lacey'nin çizdiği, dekore ettiği yerde yaşayacak, Lacey'nin seçtiği yatakta uyuyacak, Lacey'nin bulduğu masada çalışacaktı. Luke bilmediği halde dokunduğu her yerde genç kızın kalbini bulacaktı. Lacey böyle düşündüğü anda gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Lacey, bunlar bir harika..." diye bağırdı Mike genç kızın Fremont'un ikinci aşaması için çizdiği taslakları görünce. Bu arada Lacey'nin gözlerindeki mor halkaların, yanaklarındaki çöküklerin ve omuzlarındaki umutsuzluğun da farkındaydı. "Sebebi aşk olmalı," dedi Lacey'e uzun uzun bakarak. "Çocukluğundan beri sevdiğin 'Büyük Ev' için duyduğun aşk."

Lacey'i kandıramamıştı ama. Mike artık Lacey'nin Luke hakkındaki duygularını tahmin ediyor, ama gereksiz kıskançlıklarda bulunmadığı gibi bu konuda konuşmuyordu bile.

"Teşekkürler Mike."

"İltifatlar için mi? Onlar senin hakkın." Mike, Lacey'nin omzuna elini koymuştu. Lacey uzanarak bir an için onun elini tuttu.

"Sadece... teşekkürler."

Lacey geri döndüğünde 'Büyük Ev' işçilerle doluydu, ama yine de çok boş sayılırdı. Çünkü Luke yoktu. Mrs. Harrow da. Mrs. Simmons etrafta büyük bir otorite gibi dolaşıyor, patronlarının yokluğundan istifade ediyordu. Bu arada Lacey'e Paula Harrow'un dairesini de gezdirdi.

"Mr. Harrow'la gitti," dedi sadece. Ama hangisiyle olduğunu söylemedi.

Paula'nın odaları zaten şu anda bile çok güzeldi, eski eşyalarla ve süslerle donatılmıştı her yer. Ama hiç fotoğraf yoktu etrafta. Zavallı kadın aşkını her kadına saçan bir adama âşık olmuştu. Buna nasıl dayan-

mıştı ki? Acaba kocasıyla kavga eder, onu suçlar mıydı? Lacey onun Luke'u kollarında bir kadınla gördüğü zamanki yüz ifadesini dün gibi hatırlıyordu. Aynı nefret Lacey'i o gece merdivenlerde uyarırken de vardı.

Mrs. Simmmons sabırsızlanarak, "Bitti mi, Miss Teale?" diye sordu. "Benim aşağı inmem lazım." Sanki evin sahibi kendisiydi.

"Neredeyse bitiyor."

Lacey odalarda son bir tur atarken bu güzel ve asabi kadının hayatını cehenneme çeviren kocasına karşı neler duyduğunu düşündü... "Aşk... nefret... suçluluk?"

Suçluluk. Genç kız çok güzel oymalı bir aynanın önünde durdu. Don ne demişti? "Bir süre kendini suçladı durdu..."

Hayır, hayır olamazdı. Verdiği aşkı yetersiz bulan bir adamı sevmek... zevklerini başka yerlerde arayan bir adamdan nefret etmek.. Paula Harrow ölmüş olmayı mı tercih ederdi? Yoksa kocasının ölmüş olmasını mı?

Beraber koridora çıktılar.

"Garajdaki o Fiat... Mrs. Harrow'un arabası mı?"

"Hayır. Şimdi arabası yok. Uzun bir süreden beri araba kullanmıyor. Fiat, Mr. Marsden'ın."

"... zavallı çocuk bir bakıma hâlâ kendini feda ediyor sayılır..." demişti Don. Ve Luke da, "Şimdiye kadar bana yakıştırılan bütün sıfatları kabul ettim," demişti. Aman Tanrım. Lacey, 'Yanılıyor olmalıyım,' diye düşündü. Ama Paula kazadan sonra basından hep kaçırılmıştı. Yedi ay sonraki Harrow Kupasını bile vermemiş, bu işi onun yerine Don yapmıştı. 'Şimdi arabası yok'... acaba o gün arabayı Paula mı sürüyordu?

"Mrs. Harrow, Luke'la mı yoksa Gerry'yle mi?" diye üsteledi Lacey. Mrs. Simmons biraz şaşırmıştı.

"Şey... Luke'la, Miss Teale..."

Bu bilgi bütün gün genç kızın beynini kemirdi. 'Nasıl olsa Don orada' diyordu kendi kendine. Don, Paula'nın babayla oğulu karıştırdığını biliyordu. Belki Luke da şimdiye kadar tahmin ediyordu. Artık başka kaza olmazdı. Ama genç kız yangından sonra yeniden yapılan holden geçerken korkuyla ürperdi. Yangının neden çıktığını kimse söylememişti kendisine. Dışarı çıktığında çiftliğe gittikleri Range Rover'ı evin yanında park edilmiş görünce kalbi sıkıştı. Nabzı deli gibi atarken antrenör evine doğru koştu. O sırada da evden Don çıkarak Lacey'i karşıladı.

"Sen neden çiftlikte değilsin? Kalacağını söylemiştin... burada ne yapıyorsun?"

"Sakin ol..." diye güldü Don. "Sadece bu gece için geldim. Yarın sabah yine gideceğim."

"Ama Don... Luke, annesi..." Lacey kendini toparlayarak yeniden başladı. "O gün arabayı kullanan Paula mıydı, Don... Luke'un babasının öldüğü gün? Ya yangın..?"

Don başını önüne eğdi. Tekrar Lacey'e baktığında yüzü her zamankinden daha yaşlı, gözleri de hüzünlüydü.

"En sonunda çözdün, değil mi Lacey? En iyisi içeri gel de sana her şeyi anlatayım..."

"Evet, o gün arabayı Paula kullanıyordu... nasıl anladığını bilemiyorum ama birinin bir gün anlayacağı kaçınılmazdı." Kahverengi gözlerini genç kıza dikmişti. "Oh, aklından neler geçtiğini tahmin ediyorum. İsteyerek yapmadı ama. Tamamen bir kazaydı." Don koltuktan kalkarak pencerenin önüne gitti.

"Ama, Luke... baba Luke yani... Paula'yı o kadar üzdü ve utandırdı ki Paula ara sıra onu öldürmeyi aklından geçirmiş olabilir. Yani bazen, 'Keşke ölmüş olsa,' diye düşünmüştür. Bunu pek çok insan yapar bilirsin. Ama Paula'nın durumu farklıydı. Luke'u öldüren arabayı o kullanıyordu. Kim kullansa yine olacak

bir kazaydı.''

Don eliyle saçlarını düzeltti. ''Paula sanki planlayıp yapmış gibi suçluluk duydu... bunu anlayabiliyor musun?''

Lacey başını salladı.

''Ben oradaydım. Eski evlerindeydi. Campbelltown yakınlarında, Luke'la babası bisiklete biniyorlardı. Bu Luke'un antrenmanlarından biriydi. Ben de Gerry'le beraber korttaydım. Fazla bir ses yoktu, ama arabanın motoru birden durdu ve o çığlığı duydum...'' Don bir an susmuştu. ''Gerry'le oraya koştuğum zaman Luke annesini kocasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Paula üst üste onu öldürdüğünü tekrarlıyordu, ben de ilk başta sandım ki...''

''Paula'nın öldürdüğünü sandın.'' Lacey yavaş yavaş Don'un Luke'a olan aşkından başka bağlılığını da anlamaya başlamıştı.

''Eğer isteyerek yapmış olsaydı bile onu suçlayamam... baba Luke'la başka bir kadın başa çıkabilirdi, ama Paula... Paula, Luke'un kendisini sürüklediği yaşam tarzı için çok duygusaldı... neyse, Paula o zamanlar kendisini katil olarak göstermeden polis veya basınla görüşebilecek durumda değildi. Oh, ne diyeceğini biliyorum, o zaman belki bu durumlara gelmezdik, ama Paula'yı o zayıf anında herkesin önüne çıkaramazdık...'' Don, Paula'yı korumak istemiş, arabayı kendisinin kullandığını anlatmayı düşünmüştü. Ama Luke ısrar etmişti.

''Luke ününün sayesinde bu işten bir zarar görmeden sıyrılabileceğini düşünüyordu. Hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum, ama Lacey, Luke o zamanlar herkesin sevgilisiydi. Basın, halk, hatta rakipleri bile onu seviyordu.'' Don kısa bir kahkaha atarak başını salladı. Eski güzel günleri hatırladığı belliydi. ''Yani anlayacağın sorumluluğu o üstlendi. Gerry de yapabilirdi,'' derken Don biraz nefret doluydu. ''Ama Gerry

kariyeri yüzünden herhangi bir skandala karışırsa sönerdi, onun için Luke'u tek başına bıraktı. Ne yazık ki basın birdenbire Luke'a sırtını çevirdi ve hemen onun içki ve uyuşturucu kullandığı hakkında dedikodular başladı. Asıl komik olan da ölen babanın birden aziz gibi anılmaya başlamasıydı.'' Yaşlı adam yine acı bir kahkaha attı. ''Yaşayan mükemmel bir hedef varken, neden ölünün arkasından kötü konuşsunlardı ki?''

''Ama iki tane bisiklet vardı dedin...''

''Evet. Luke'unkini bir köşeye kaldırdık ve Luke'un yardım için bizi çağırdığında Paula'nın ben ve Gerry'le beraber olduğunu söyledik. Onu herkesten uzak tuttuk. Şok geçirdiğini söyledik. Doğruydu da.''

Lacey gerisini biliyordu, ama Don'a bunu söylemedi. Don cenazeyi, davayı ve Luke'un tenisi bırakma kararını anlattı. Lacey duyduğu acıdan ne yapacağını bilemiyordu. Luke arabayı sürmemiş olduğu halde her şeyini kaybetmişti. Ünü, halkın gözündeki yeri, işi hepsi yok olmuştu.

''İşte böyle. Herkes ona sırt çevirdi. Ruht ise bir iki ay daha dayandı ona, ama daha sonra ayrıldılar. Bir iki hafta sonra Luke onun Gerry'yle beraber olduğunu öğrendi. Ama nikâhlarında şahitliklerini de o yaptı.'' Don derin bir iç geçirdi. ''Kazanmayı olduğu gibi kaybetmeyi de çok iyi biliyordu. Ama bu kayıp gerçekten acıydı. Çok acı. Sonraları daha da kötü oldu Luke. En şaşılacak şey de Paula da Luke'a sırt çevirmiş, ona soğuk davranmaya başlamıştı.''

Lacey'nin kalbi bir taş gibi ağırlaşmıştı.

''Ben bir psikiatrist değilim, ama bence Luke'un kendisi yüzünden her şeyini kaybetmesi Paula'yı fazlasıyla etkiledi. Duyduğu suçtan kendini yiyip bitiriyordu... böylece gittikçe zayıfladı ve o gülümsemesini kaybetti. Çok güzel gülümserdi. Onunla konuşmaya çalıştım, ama onun tek düşünebildiği hayatı kendine çekilmez hale getiren o adamla, kendisi için hiçbir şey yapma-

mış olan Gerry'ydi. Bir yıl kadar sonra da onun için her şeyini kaybeden Luke'a sırtını çevirdi."

"Ve sana," dedi Lacey yumuşak bir sesle. Don başını çevirerek genç kıza baktı.

"O kadar belli ediyor muyum?" diye sordu bir süre sonra. Lacey hayır anlamında başını salladı.

"Tam tersi. Neden bu kadar zamandır hâlâ buralarda olduğunu ancak şimdi anladım."

"Paula yalnızca sebeplerden biri. Ve Luke.. onu oğlum gibi seviyorum... Çiftlikte onlarla beraberdim, evde kalıp, Paula'yı yakından takip ediyordum. Hâlâ baş ağrıları var, ama eskisi gibi sık değil ve artık Luke'la da eskisi gibi konuşmaya başladı. Hatta bir iki kere öbür Luke'tan da söz etti..." diye bitirdi konuşmasını Don.

"Geçenlerde de bir akşam yemekte Gerry, Luke'un ilk arabasından bahsederken ondan söz etti."

Don'un gözleri parlamıştı. "Evet, belki de yanlış düşündüm. Onları buraya davet etmek iyi oldu galiba. Çocukları yine beraber görmek Paula'nın her şeyi bir daha gözden geçirmesine sebep oldu. Gerry'yle Luke'un anlaşmamaları ne kötü... ama çok engel var aralarında."

Ruth. Kardeşler arasındaki engel. Luke aynı sene içinde babasını, sevgilisini ve dolaylı olarak ağabeyini ve bir süre için de annesini kaybetmişti. Basın da kendisine ateş püskürmüştü. Lacey'nin aklına ona o zamanlar gönderdiği fotoğraf geldi ve gözlerine yaşlar doldu. 'Seni seviyorum, Luke' demişti. Hem de trajedisinin derinliğini tahmin bile edemezken. Genç kız şimdi Luke'a o senenin anılarından kopmak için kendinden başka kimsenin yardımcı olamayacağını biliyordu.

"Yangına gelince, o bir kazaydı. Ama bir süre için bundan da pek emin olamadık. Lacey..." Don duraklayınca genç kız ayağa kalkarak yaşlı adamın koluna dokundu.

"Don, söylemen gerekmez. Bunları kimse benden öğrenmeyecek. Neden anlattığını bilmiyorum, ama bunları bana anlattığın için teşekkürler."

"Luke'u daha kolay anlayabileceğini umdum."

"Haklısın, şimdi daha iyi anlıyorum," diye itiraf etti Lacey. "Ama bu pek fark etmeyecek. Evde işim bitince onun davranışları ve siniri beni etkilemeyecek artık."

"Haklısın, hava son zamanlarda çok kötüydü." Lacey'e bakarken genç kız onun anlattığı hikâyeden başka bir şeylere de hüzünlendiğini fark etmişti. "Sanırım kırılan parçaları bir daha toplamam gerekecek."

Lacey arkasını döndü. Don da kendisi gibi düşünüyordu. Ruth'un Gerry'yle beraber yaptığı küçük ziyaret Paula'nın iyileşmesine yardımcı olmuştu, ama Luke için kötüye doğru bir gidişti.

"Ortağınla yaşamaya başlamışsın," dedi Don arabanın kapısındayken. Lacey çok şaşırmıştı.

"Luke'mu söyledi sana?"

"Evet. Ben de sordum aslında. Az kalsın kafamı koparıyordu. Burnumu başkalarının işine sokmamayı öğrenemedim gitti."

Lacey arabasıyla Sydney'e dönerken yolda hep Don'un anlattıklarını düşündü. Eve gidince de yaptığı ilk iş Luke Harrow hakkındaki defterini olduğu yerden çıkarmak oldu. Bu resimleri buraya yapıştırırken kendi kaderini de Luke'u ulaşılmaz hale sokan o acılarla dolu yılda bu sayfalara bağladığını bilemezdi. Lacey şimdi pek çok şeyi anlayabiliyordu. Bazı konularda Luke'un nasıl içine kapandığını, soğukluğunu ve alay dolu gülümsemesini. Ama yemeğini yiyip yatağına yattığında bir başka Luke'u daha hatırladı. O gülümseyişi, baş döndüren cazibesi ve genç kızı deliye döndüren yumuşak, şefkatli dokunuşları.

Pazartesi sabahı Logan ve Teale'nin bürosundan içeri girerken Lacey hafta sonunun geçtiğine çok seviniyordu, çünkü çalışmak saatlerce düşünmekten çok daha

iyi geliyordu genç kıza. Saat daha sekiz bile olmamıştı. Lacey masasına oturarak Fremont'ta olduğu zaman biriken kâğıtları gözden geçirmeye başladı. Ön kapı açıldığında ise, 'Bu saatte hangi müşteri gelir?' diye merakla başını o yöne çevirdi.

Ayağa kalkıp, öne doğru bir adım atmıştı. Kalbini yerinden oynatan mavi gözleri ve geniş omuzlarıyla karşısında Luke duruyordu. Bir an için sessizlik oldu. Lacey balo salonundaki o geceyi ve sonradan Luke'un söylediği alaylı cümleleri hatırladı. Genç kız normal bir 'Merhaba' demek için uğraştı, ama dili tutulmuştu sanki.

Luke en sonunda, "Gözlüklerini getirdim," diyerek cebinden çıkardığı gözlükleri genç kıza uzattı. Lacey gözlüklerini alarak masasının üzerine bıraktı. Onları kaybettiği günü hatırlamamaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim, Luke. Epey erken gelmişsin. Aslında genellikle bu kadar erken..." Birden durarak yukarıda Mike'la yaşadığını hatırladı"... inmiyorum aşağı. Oturmaz mısın? Balo salonu hakkındaki son çizimlerimi görmek istersin belki de." Çekmeceye giderek Fremont dosyasını çıkardı.

"Hayır. Şimdi değil," dedi Luke tersçe. "Ben... seni görmek istiyorum. Kişisel olarak."

Lacey bundan kaçış olmadığını düşündü heyecanlanarak. Zaten önünde duran kişiyi hiçbir zaman bir müşteri olarak görememişti. Hep özel biriydi o. Bakışları, davranışları çok kişiseldi. Kahretsin, diye düşündü Lacey onun vücudunu seyrederken. İçindeki öfke de büyüyordu.

"Oh?" dedi genç kız profesyonel bir ilgiyle. "İş hakkında yapmak istediğin bir..."

"Lacey." Sesi genç kızın susmasına yetmişti. Kendi istediğini yapana kadar kimsenin durduramayacağı bir adamın sesiydi bu. Derin ve sert. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum." Genç adamın gözleri merdiven-

leri işaret ediyordu.

"Ortağın hâlâ yatakta mı?"

"Bu seni ilgilendirmez, Luke."

"Senin hızına dayanamıyor mu yoksa, Lacey?"

"Kabalaşma. Mike çok özel biri."

"Ama sen çalışırken o yatakta."

"Aslını istersen hayır," dedi Lacey. Mike'ın bu sırada merdivenlerden inmemesini umuyordu. "Bir iş için çıktı bile. Eğer konuşacağın şey işle ilgili değilse lütfen git, Luke. Benim çok işim var." Gözlüklerini çıkararak Luke'un ne yapacağını beklemeye başladı. Luke ise genç kızın yanına gelerek onu oturduğu iskemleden kaldırdı ve kolundan tutup merdivenlere doğru götürdü. Lacey tüm çabalarına rağmen bir anda kendini üst katta buldu.

Lacey, Mike'ın salonuna girdiğinde eğer bu kadar duyguyla yüklü olmasa gülecekti. Mike'ın güzel, derli toplu salonu çok yakından tanıdığı eşyalarla dolmuştu. Kanepelerden birine bir plaj çantası atılmış, yanında da bir havluyla küçücük mavi bir bikini fırlatılmıştı. Sehpalardan birinde bir Status Quo plağı duruyordu. Merdivenin son basamağında ise içi her türlü ıvır zıvırla dolu bir kahverengi çanta vardı. Kapılardan birinin arkasından ise bir kıkırdama sesi geldi. Sonra da alçak bir erkek sesi.

Luke kısılmış gözleriyle Lacey'e baktı.

"Getirmediği tek şey futbol ayakkabısının içindeki bitki galiba,' dedi. Sonra yine aşağı kata indiler. Lacey artık 'sevgilisi Mike' tarafından korunamayacağını biliyordu.

"Onunla yaşamıyorsun," dedi Luke birdenbire. Genç kızın yüzüne bakması için onu omuzlarından tutuyordu. Lacey kurtulmaya çalıştı, ama bu imkânsızdı.

"Senin davranışlarına karşı kendimi korumalıydım," diye cevap verdi.

"Seni küçük yalancı..." diye sarstı Luke onu. "Beni deli ettiğinin farkında değil misin? Onunla ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek için geldim buraya. Sana sahip olmak için yüzük gerekiyorsa, onu da vermek üzere hazırlanmıştım..."

Lacey kendini ondan kurtardığı zaman öfkeden nefes nefeseydi.

"Ne kadar asil düşüncelisin, Luke. Bana yüzük teklif edecekmiş! Sana koşmamı sağlamak için bunun yeteceğini mi düşündün?"

"Lacey, beni yanlış anladın..."

"Hayır, çok iyi anladım Luke. Söyle bakalım, başka bir erkeğe sırtımı dönmem için bana aldığın küçük bir pırlantalı yüzük mü?"

Luke elini cebine sokarak kadife bir kutu çıkardı. Lacey gerginlikle genç adama bakıyordu. Sonra da uzattığı kutuya bakakaldı. Bir sürü duyguyla karmakarışık olmuştu aklı. Kadifenin içinde bir tane çok zarif zümrüt ve pırlantalı yüzük vardı. Onun yanında da çok sade bir altın halka. Lacey bir an için gözlerini kayayıp onu parmağına geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşündü.

"İşini şansa bırakmıyorsun, değil mi Luke? Bir oyunu kazanmak istediğin zaman bütün psikolojik avantajlarını kullanıyorsun." Bu yüzükler büyük bir ihtimalle Ruth için alınmıştı.

"Sana bunun bir oyun olmadığını söylemiştim, Lacey... sen beni istiyorsun. Bence bana âşıksın sen. Evlen benimle, Lacey."

Lacey ona ve yüzüğe arkasını döndü. Evet. Evet. İçinden bu cevabı sessizce veriyor, mantığı ise yüksek sesle söylememesi için genç kızı uyarıyordu. En sonunda mantık galip geldi.

"Seninle evlenmek istemiyorum Luke. Ben burada ve şimdiki zamanda yaşayan bir erkek istiyorum. Hâlâ yıllar önceki olayların etkisinde olan birini değil."

Luke genç kızı kendine çevirerek öfkeli gözlerle ona baktı. "Yıllar önceki olayların etkisi mi?" diye kükredi. "Don her şeyi bildiğini söyledi... Her şeyi bir anda unutabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Üstünden on sene geçti Luke."

"On sene mi?" Sesi acı yüklüydü. "Bana otuz gibi geliyor..."

"O zaman bir şeyler yap," diye bağırdı Lacey. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sen ne biçim insansın Luke. Başka bir erkekle ilişkim olduğunu sanarak buraya geliyor ve bana evlilik silahını kullanırsan sana koşacağını sanıyorsun. Davranışları günde yüz kere değişen bir adamla hayatımı birleştirir miyim sanıyorsun?" Luke'un yüzündeki ifade genç kızı çok üzdü. Eğer Luke âşık olduğunu söyleseydi her şey ne kadar da güzel olurdu. Ama Lacey'nin duymak istediği bu sözü söylemiyordu işte.

"Seninle sevişirken bunların hiçbirini düşünmüyorsun ama, Lacey..." Genç kızı belinden kavrayarak kendisine çekti. "Hiçbir şey düşünmüyorsun. O gün sana gündüz gözüyle çimenlerde sahip olabilirdim, ya da o gece balo salonunda. Hiç de karşı çıkmazdın..."

Lacey yüzü ateş gibi yanarken Luke'tan kurtulmaya çalıştı. "Sen seksten bahsediyorsun, Luke. Bunu on sene içinde unutmadığın belli. Ama bunun ve unutman gereken her şeyin dışındaki bütün duyguları unutmuşsun."

Bu sözden sonra Luke genç kızı bıraktı. Lacey de ona arkasını döndü.

"Ben başkasının yedeği olmam, Luke. Kaybettiğin her şey için bir teselli kaynağı da. Bu beni çok kırar. On sene otuz seneye çıkmadan herkesi, her şeyi affetmelisin.." Aklından ise 'Bana âşık olduğunu söyle, başka hiçbir şey istemem,' diye geçiriyordu. Gözlerini kapatmış Luke'un söyleyeceklerini dinlemeye hazır bekliyordu. Bir kapı sesi duyunca gözlerini açtı Luke git-

mişti. Artık göz yaşlarını tutmasına bir sebep kalmamıştı...

Kasım gelip geçti. Lacey bir iki kere Fremont'a gitti, ama Luke hiçbir seferinde yoktu. Aralık ayı her zamanki gibi büyük bir hızla geçiyor, Logan ve Teale, Noel için hazırlanan salonları dekore etmek üzere ordan oraya koşturup duruyordu. Bazı şeyleri bitirip, yeniliklere başlamak için çok uygun bir zamandı yılbaşı.

Mike'la Beth evlenmeye karar vermişlerdi. Nişanlarını kutlamak için bir parti daha verdiler. Artık Lacey dairede tek başına yaşayacaktı.

Yeniliklere başlamak için çok uygun bir zaman... Gerry, Lacey'i bürosundan arayarak Sydney'e tayin olduğunu ve Ruth'la beraber Vaucluse'da bir ev aldıklarını haber verdi. Paula da onlarla yaşayacaktı. "Noel'den sonra bizim evin dekorasyonunu da yapmanı istiyoruz Lacey. Ruth, Fremont'ta yaptıklarına bayılıyor."

Genç kızın kalbi ağırlaşmıştı yine. Harrow ailesiyle olan bağlarını koparmaya çalışıyordu. Gerry'ye verecek uygun bir cevap ararken genç adam kendinden emin bir sesle devam ediyordu. "Çocuk odaları dekorasyonunda nasılsın?"

"Çocuk odaları mı?"

"Elbette acelemiz yok. Bebeği ağustosta bekliyoruz." Gerry gülerken sesindeki gurur belli oluyordu.

"Gerry, tebrikler."

"Ruth'la ben geç kaldık aslında bu konuda. Bazı problemlerimiz olduğunu sen de gördün sanırım. Ama her şey düzeldi artık."

"Bu... bu harika bir şey," dedi Lacey titreyen sesiyle. "Annen bebek konusunda çok mutlu olmalı."

"Kendinden geçti diyebilirim," diyerek güldü Gerry. "Luke da çok memnun. Amca olmak çok hoşuna gidecek."

"Öyle mi?" diyebildi Lacey.

"Seninle maçta görüşürüz herhalde," diye telefonu kapatmaya çalıştı Gerry.

"Maç mı?" Lacey'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Duyduğunu sanıyordum. Luke, Cranston yarı finalinde oynayacak. Sadece bir gösteri maçı, ama onu yine seyirci önünde oynarken görmek iyi olacak. Bunu deneyeceğini sanmıyordum hiç... fikrini ne değiştirdi bilmiyorum ama memnunum..."

Lacey yutkundu. Fikrini neyin değiştirdiğini biliyordu. Ruth'un hamile kalmasıyla Luke'un önemli bir değişikliğe gitmesi herhalde tesadüf değildi. Ertesi gün gazeteler Luke'un haberiyle doluydu. Şampiyon yeniden oynuyordu. Eski zaferleri, en güzel atışları ve kendini emekliye ayırması resimlerle verilmişti. '...Babasının on sene önceki trajik trafik kazasında ölümünden sonra tenisi bırakan Harrow...' Artık basın bile bir cümleye indirmişti olayı. Zararsız tek bir cümle.

Yenilikler için uygun bir zaman... "Yeniden seyirci önünde oynamam için bir ölüm kalım meselesi olmalı." Lacey içinden Luke'un hayatının profesyonel kısmını yeniden kazanmanın artık Ruth'u tamamen kaybettiğini anlaması ile ilgili olduğunu biliyordu. Yeniden başlamak için uygun bir zaman...

Logan ve Teale'nin posta kutusunda Cranston'daki maç için üç bilet vardı. Luke zarfın üzerine sadece imzasını atmıştı.

"Protokol kısmında mı? Üç bilet?" dedi Mike, Lacey ona biletleri gösterince. Luke onları Mike, Beth ve kendisi için yollamıştı. Artık Mike'ın sevgilisi olmadığını ve kendisine âşık olduğunu biliyordu. Hayatında başka bir erkeğin olmadığına inandığı için sadece üç bilet yollamıştı. Lacey kendini protokolde oturup Luke'un yıllar önce kurduğu engeli yıkmasını seyredebilecek güçte olmadığını biliyordu. Duygularını saklayamayacağından emindi. Ağlayabilirdi bile... ailesinin ve Ruth'un yanında. Luke kendisine bakıp... hayır.

"Senle Beth gidersiniz. Beth'in kardeşini de alın," diyerek biletleri Mike'a verdi. "Ben o gece meşgulum zaten."

Mike bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sustu. Artık kıskançlık yerine kardeşçe bir endişe besliyordu Lacey için. Detayları bilmese bile Lacey'nin Luke'la bir şeyler yaşadığından emindi.

Lacey kendisine ucuz yerlerden bir bilet aldı. Ağlasa bile orada kimse fark etmezdi. Ve o gece tribünde yüzlerce kişinin arasında yerini alınca bu seçiminden çok memnun oldu. Protokolde Mike'ı, Beth'i ve Beth'in kardeşini görebiliyordu. Onların önünde de Ruht ve Gerry oturuyordu. Ve Paula Harrow. Korttaki sonuç ne olursa olsun annesinin tribündeki varlığı Luke için başlı başına bir zaferdi.

Önceki maçlarda Lacey'nin aklı hep soyunma odasında, Luke'taydı. Genç adam kırık dökük hayatının bazı parçalarını toplamak için bekliyordu. Lacey seyircilere bir göz gezdirdi. Pek çoğu Luke'un sadece adını bilen genç çocuklardı. Lacey önce Don'u gördü. Oyuncuların tanıtımı sırasında kortun yanında yerini almıştı. Yaşlı adam etrafına bakınınca Lacey oturduğu yerde iyice büzüldü. Uzakta olmasına rağmen Don'un hiçbir şeyi kaçırmayan keskin gözlerine yakalanabilirdi.

Luke'un rakibi hiçbir zaman şampiyon olmamış, ama son on senedir de yarıştan kopmamış, basın ve seyirci tarafından sevilen popüler bir tenisçiydi. Ve halk onun tanıtımı sırasında esirgemediği alkışları Luke tanıtılırken azalttı. Lacey birbirine çarpan insan ellerinin bu kadar değişik iki mesajı verebileceğine inanamıyordu. Luke'un alkışları nazik ve zorakiydi. Sanki, 'Haydi gel... kendini ispat et,' diyordu. Arka sıralardan bir 'Yuha' sesi geldi ve başlar o yöne çevrildi.

'Aman Tanrım' diye düşündü Lacey. Neyse ki bu sadece tatsız bir şakaydı ve tekrarlanmadı." Luke ısınırken Lacey gözlerini ona dikmişti. Buradan bile onun

gerginliğini fark edebiliyordu. Çenesi kasılmış, boğazındaki damarlar dışarı fırlamıştı.

"...Davis Cup karşılaşmalarında Avustralya'yı temsil etmiş..." diyordu spiker. "... iki kere finalist, bir kere de Wimbledon şampiyonu olan... Luke Harrow." Luke gelen zayıf alkışlara şöyle bir bakarak gözlerini protokole çevirdi. Hiç gülümsemeden başını salladıktan sonra yerden bir iki top alarak ısınma servislerine başladı. Lacey bu servislerin pek başarılı olmadığını görünce rahatsız oldu.

İlk oyun Luke için bir felaket geçmişti. Attığı kötü servisleri rakibi büyük ustalıkla karşılayarak bu oyunu aldı. Seyirciler bir iki kere alkışladılarsa da genellikle sessizdiler. Bu sinir bozucu sessizliği Luke nasıl karşılıyordu acaba?

Luke ilk seti 6-2 kaybetti. Seyirciler şampiyonun bu halinden neredeyse utanıyor, hiç ses çıkarmıyorlardı. Lacey'nin içinden seyircilere, "Yardım edin ona!" diye bağırmak geldi. "Öyle oturmayın orada. Yardım edin." Ama Luke ikinci setin ilk servisinde de başarısız olunca arada sırada çıkan alkışlar bile kesildi. İkinci sette de 3-0 mağlup duruma düşmüştü. Lacey onun kulağına fısıldamak, bu zorlu sınavında yalnız başına olmadığını söyleyebilmek istiyordu. 'Seni seviyorum, Luke' diye geçirdi içinden. Bu mesajı yıllar önce bir kere daha göndermişti ona. Ama o zamanlar genç kız gerçek aşkın ne demek olduğunu bilmiyordu. Lace, "Seni seviyorum, Luke," diye fısıldadı. Yanındaki adam da genç kıza sanki deliymiş gibi baktı.

Luke rakibinin servisini karşılamaya hazırlanmadan önce başını kaldırarak yavaş hareketlerle çevresine bakındı. Birini arıyor gibi değil de birdenbire kortu sarıveren büyük bir yaratığı izliyor gibiydi. Seyirciler beklemekten huzursuz olmuş, rakibi de sabırsızca topu yere vurup duruyordu.

Hakem, "Başlayın," dedi sertçe.

İşte o zaman Luke eğilerek ayaklarını iyice açtı. Lacey ondaki değişikliği fark etmişti. Şimdi omuzları bir başka dikti. Bütün dikkatini rakibine vermiş, raketini güç ve zerafetle kavramıştı. Rakibinin servisini kırıp kendi servisini de kazanınca alkışlar biraz büyüdü. Luke'un gözlerinde şimdi kararlılık vardı. İkinci seti Luke aldı. Eski ritmi geri gelmiş, kas yüklü sol kolu dikkat kesilmişti. Şaşıran rakibi de sanki bir gösteri maçında değil de, finalde oynuyormuş gibi oyuna asılıyordu.

Luke ikinci seti kazanmasına rağmen seyirciler bir şampiyon seyrettiklerini üçüncü sette anladılar. Güç dengesi topla beraber kortun iki yanına gidip geliyor, oyuncular arasında gerçek bir rekabet göze çarpıyordu. Ancak Luke üçüncü seti 6-4 kaybetti. Tabii maçı da.

Lacey'nin yanaklarından yaşlar boşanıyordu. Elleri kıpkırmızı oluncaya kadar alkışladı. Luke koşarak kazanan rakibinin elini sıktı ve sonra da tıpkı eskiden olduğu gibi sırtına vurdu. Rakibi de raketini hakeme ve seyircilere kaldırırken diğer eliyle de Luke'un elini havaya kaldırdı. On sene gecikmiş olan alkışlar bir kükreme gibi her yeri çınlatıyordu. Lacey gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalkarken Luke'u soyunma odasına giderken son bir defa gördü. Don'la beraber korttan ayrılırken başını öne eğmişti. Don ise 'oğlunu' takip etmeden önce seyircilerin arasına baktı. 'Sanki bana bakıyor,' diye düşündü Lacey.

Genç kız spor merkezinden neredeyse koşarak çıkarken üniformalı temizlikçilerden biri, "Harrow nasıldı?" diye sordu.

"Kazandı," diye cevapladı Lacey.

ONUNCU BÖLÜM

Lacey, Luke'un resim ve haberleriyle dolu gazetelere göz gezdirdi. Basın Luke'a hoş geldin diyordu. Genç kız resimleri keserek eski defterine yapıştırdı. Yapabileceği tek şey buydu. Mutlu sonu belirtmek...

Noel'e bir hafta kalmıştı. Lacey yağmur altında Fremont'a son ziyaretini yaparken bazı şeyleri bitirmek gerektiğini düşünüyordu. Yeni yılla beraber Luke ve 'Büyük Ev' geçmişe karışacaklardı. Lacey huzursuzlukla Gerry'yle Ruth'u düşündü. Luke'la bağlantılarını koparabilmek için bu işi Mike'a devretmeyi planlıyordu. Arabasını park ederken, yağmur durmuş, güneş özür dilercesine kendini göstermişti.

Lacey antrenör evinin önüne park edili beyaz Alfa'yı görünce Luke'un burada olduğunu anladı. Bunu hiç hesaba katmamıştı. Yaptığı aşksız evlilik teklifinden sonra hep New England'daki çiftliğinde kalmıştı. O günden beri hiç görüşmemişlerdi. Genç kız eve girmeye cesaret edemiyordu. Geçen gece tenise dönüşü genç kızı duygusal açıdan yeterince yıpratmıştı. Şimdi onu yine gözlerinde aynı umutsuzlukla görmeye cesaret edemezdi. Çünkü eski büyük aşkı tenise dönmüş bile olsa bunun Ruth'u unutturamayacağı kesindi. Lacey kendi tecrübesinden aşkın ve umudun ne olursa olsun hiç ölmediğini öğrenmişti çünkü. Ruth'un hamile kalışı bile Luke'un içindeki umudu söndürmeye yetmeyecekti. Genç kız hızla yan kapılardan birine doğru ilerlerken kortun civarında olan Luke onu gördü. Lacey'nin şimdi o tarafa doğru yürümekten başka çaresi kalmamıştı. Luke'un yanındaki kadın Leonie Stewart'tı. Bir de daha önce görmediği başka bir adam vardı.

"Leonie ve John Stewart..." diye tanıştırdı Luke onları. Lacey nezaketen gülümsemeye çalışıyordu. Luke da gülümsüyordu. Gözleri masmavi ve güven doluydu.

"Miss Teale," dedi Leonie Stewart. "Luke evini misafirlerine açtığında bir sürü müşterinin sizin büronuzda sıraya gireceğini biliyorum, ama bizim eve de bakmak için biraz zaman ayırmanızı şimdiden rica ediyorum."

Lacey gülümseyerek bir şeyler söylemeye çalıştı. Her şey ne kadar da çabuk gelişiyordu. Bir zamanlar bu iki yeni iş teklifine çok memnun olurdu, ama şimdi Luke'la bağlantılarını koparmaya çalışmasına rağmen Luke'un ailesi ve arkadaşları onu bırakmamaya sanki özellikle gayret ediyorlardı. Genç kız Luke'a baktığında aklı iyice karışmıştı. Luke çok mutlu ve genç görünüyordu. Bu kadar değişmesinin sebebi sadece maç mıydı yani?

"Artık John havaalanlarının birinden öbürüne koşturacağına evde daha çok oturacak. Onun için misafirlerimiz de fazlalaşır. Eve yeni bir görünüm kazandırmak iyi olacak," diye devam etti Leonie.

"Yani gelecekte takım elbisemi giyip o çok sevdiğin yardım balolarında sana eşlik etmekten kurtulacak mıyım diyorsun?" diye gülümsedi Luke.

"Maalesef öyle. Artık bu işi ben yapmak zorundayım," dedi John. "Terfi etmek konusunda hoşlanmadığım tek şey bu. Ama istediğin zaman bu konuda benim yerimi alabilirsin."

"Luke, Opera Binası'ndaki o davetten hoşlandığını sanıyordum," diye bağırdı Leonie. 'Demek ki aralarında bir şey yoktu,' diye düşündü Lacey. Gazetedeki o fotoğraf iki sevgiliye ait değildi. Kalbi biraz hızlı atmaya başlamıştı. Luke isteyerek Leonie ile aralarında bir şey olduğunu düşündürmüştü genç kıza. Tıpkı kendisinin Mike'la ilgisi olduğunu düşündürmesi gibi.

"Fena değildi," dedi Luke. Gözlerini Lacey'e çevirmişti. "Opera Binası'na gelince dışarısını içinden daha çok seviyorum. Basit zevkleri olan biri olduğumu anladım."

Basit zevkler... diye düşündü Lacey. Opera Binası'nın merdivenlerinde oturup plastik fincanlarla şarap içmek... Luke'la el ele dolaşmak...

"İyi o zaman," diye güldü Leonie. "Yeniden tenise döndüğüne göre artık hep basit zevklerin olur.'

Lacey kendini tutamadan birden sordu. "Turnuvalara katılacak mısın, Luke?"

Luke önce arkadaşlarına, sonra Lacey'e baktı. "Henüz bilmiyorum. Düşünüyorum. Çok seyahat etmem gerekir... bu da bazı şeylere bağlı..."

Neye? Lacey sanki bir saattir koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Luke cümlesini bitirmeden yarım bıraktı, ama sanki genç kıza bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Lacey de söylenmemiş kelimeleri birleştirerek kendi dilediği gibi yorumluyordu. Konuşma devam ederken Lacey susmayı tercih etti. Artık orada kalmasının bir sebebi olmadığı için işçilerle konuşacağını söyleyerek izin istedi ve yanlarından ayrıldı. Luke bu arada arkasından seslenerek, "Beni görmeden gitme Lacey," dedi.

Lacey evde bir saat kadar oyalandı. Bu arada Stewartlar gitmişlerdi.

"Lacey..." dedi Luke, genç kız ustabaşıyla konuşurken. Genç adamın gözleri sımsıcaktı, ama gülümsemiyordu şimdi. "Seninle konuşmaya ihtiyacım var." Lacey'nin kalbini durduran bu 'ihtiyaç' olmuştu. Luke son seferinde 'istiyorum' demişti. "Seninle konuşmak istiyorum." Lacey hemen onun yanına gitti. Beraberce çalışma odasına girdiler. Tam o sırada Mrs. Simmons da içeri Ruth'la Gerry'i aldı. Karı koca şimdi tamamen faklıydılar. Çifte kumrular gibi... Ruth, Luke'un yanağını sıkarak Lacey'yle selamlaştı. Gerry de kardeşiyle el sıkıştı. Luke birden yine gerginleşmişti. Gerry'yle Ruth bebek ve almaya geldikleri aileye ait be-

şikten bahsederken Lacey onun çenesinin kasıldığını gördü. Lacey'e yeni evlerini dekore ettirme isteklerini yenileyip el ele üst kata çıktıkları zaman Luke arkalarından kapıyı kapattı.

"Şimdi..." diye başladı kararlılıkla. Lacey'nin gözlerine bakarken biri kapıyı vurdu.

"Evet?" diye öfkeyle bağırdı Luke. İçeri Don girmişti.. Yaşlı adam Lacey'i görünce pek sevinmesine rağmen Luke onu gördüğüne sinirlenmişti. Bir iki dakika sonra, "Herhalde buraya kadar Lacey'e zayıfladığını söylemek için gelmedin?" diye konuştu. Don dudaklarını ısırarak, "Hayır," dedi. "Korkarım kötü haber. Pete düşerek bacağını incitti. Tandonlardan biri olabilir. Gelip bir baksan iyi olacak."

"Şimdi mi?"

Don içini çekerek hiçbir şeyi kaçırmayan kahverengi gözlerini 'oğlundan' Lacey'e çevirdi. "Şey, doktora haber yolladım, ama ne zaman gelir bilemem."

"Tamam, tamam, geliyorum."

Luke tereddüt içindeyken kapıya Mrs. Simmons geldi. "Mr. ve Mrs Harrow için yemek hazırlayayım mı?"

Luke derin bir nefes alarak, "Evet," dedi. "Sanırım kalmaları gerekecek... evet."

Sonra da Don'la beraber çalışma odasından çıktılar. "Lacey... yarın değil öbür gün buraya gelebilir misin? Bir iki kere sana telefon etmeye çalıştım ama... konuşmak istediğim bir şey..." diye başladı söze Luke.

"Yarın değil öbür gün bir kupa vereceksin, unutma. Akşama da Markham'la yemeğe çıkacaksın," diye söze karıştı Don.

"O zaman... cuma olsun. Saat dört gibi." Luke ellerini kalçasına dayamış, gözleriyle Lacey'nin kendisini reddettiği zamanlardaki gibi bir ifadeyle genç kıza baktıktan sonra onun cevabını bile dinlemeden kortlara doğru yürümeye başladı. Don ise elini açıp yağmur yağıp yağmadığını kontrol edecek kadar durakla-

mıştı. Yağmur hafif hafif çiseliyordu. "Hava kötü, ha? Ama bence yakında açacak."

Cuma günü güzeldi. Lacey ise güneş altında Fremont'a doğru sürerken ruh halinin hiç de güneşli olmadığını biliyordu. Ama özenle giyinmiş, aşkına karşılık bulamayan bir zavallı gibi görünmemeye dikkat etmişti. Üzerinde yeşil, tam vücuduna göre oturan bir elbise vardı. Yeni, ünlü müşterisinin kendisine dikkat etmesini sağlamak için o ilk gün taktığı antika kolyeyi takmıştı yine. Ama zümrüt yüzükten son anda vazgeçmişti. Çünkü ona baktığı zaman Luke'un aşktan değil, istekten doğan evlenme teklifini ve verdiği altın halkayı hatırlamıştı.

"Evet, Luke," diyecekti onu gördüğünde. "Seninle çalışmak benim için bir zevkti..." Hayır. Aralarında olan onca olaydan sonra bu pek yalan olurdu. Arabasını park ederken, 'Ya Luke yeniden evlenme teklif ederse?' diye düşündü. Genç kız kaç kere zamanı geri döndürüp ona orada evet demeyi ve Luke'un aşkını hiçbir zaman kazanamamayı bile göze almayı düşünmüştü. Ama Lacey şimdi buna dayanamayacağını biliyordu. Sevdiği bir şeyi paylaşmak... Bunu yapamazdı.

Arabasının kapısını kaparken Don göründü. Yaşlı adam bir ıslık çaldı. "Çok güzelsin. Geçen gün de dediğim gibi çok zayıfsın, ama çok güzelsin."

"Teşekkürler Don."

"Maç hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gördün mü beni?"

"Evet. Orada olacağından emindim. Bir iki damla göz yaşı akıttığına da eminim."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Ben akıttım çünkü. Senin de öyle hissedeceğini biliyordum." Don sanki bir şeyler biliyormuş gibi genç kıza güldü. Lacey gözlerini kısarak ona baktı. Don'un nesi vardı acaba? "Luke'un annesi nasıl?" diye sordu. Don'un yüzü aydınlanır gibi olmuştu.

"Daha çok zamanı var, ama gittikçe iyileştiği kesin. Ruth'la Gerry'nin bebeği onu çok sevindirdi. Onlarla yaşayacak, biliyor muydun?"

Lacey başını sallayarak yaşlı adamın koluna dokundu. "Şimdilik. Kim bilir belki bir gün antrenör evine taşınır?"

Don büyük bir kahkaha attı. "Olabilir. Ben sabırlı bir insanım."

Lacey eve doğru yürümeye başladı. "Gitmeden önce seni yine görürüm Don."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye gülen Don genç kıza el salladı. Lacey onun bu garip sözüne bir anlam verememişti, ama üzerinde durmaya pek vakti olmadı.

Kapıyı Luke açtı. Genç kızı süzerken gülümsüyordu. Lacey de gözlerini ondan alamadı.

"Mrs. Simmons bugün izinli," dedi Luke, Lacey'i içeri alırken. Genç kızın kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Annenin iyileşmeye başladığına sevindim, Luke," diyebildi sonunda. "Duyduğuma göre Gerry'lerle oturacakmış."

"Evet, öyle." Luke genç kızı çalışma odasına almıştı. "Şeri ister misin?"

"Hayır... ben..."

"Bir tane iç, Lacey. Kontratı tamamlamamızın şerefine." Genç kızın kalbi parçalanıyordu. Bazı şeyleri bitirmek zamanı... bu iş Lacey'nin sandığından da zor olacaktı.

"Neden olmasın?" dedi gülümseyerek.

"Evet. Annem Gerry'yle oturacak. Sana onun hikâyesini daha önce anlatmalıydım. Eğer hatırlarsan sana anlatmam gereken şeyler olduğunu söylemiştim bir kere. Ama araya olaylar girince bir türlü olmadı işte.

"Annem fazlasıyla duygusaldı. Babam gibi biriyle başa çıkamazdı. Babamın iyi yönleri de vardı, ama kadınlar konusundaki zayıflığı bir hastalık gibiydi. Annemse ona nasıl yardım edeceğini bilemiyordu. En so-

nunda ondan nefret etmeye başladı galiba, ama bunu hiçbir zaman belli etmedi. Daha babam ölmeden önceki haftaya kadar mutlu bir evliliği olduğunu göstermeye çalışıyordu herkese. Ama bir gün herkesin içinde boşalarak ona olan birikmiş nefretini dile getirdi. Bağırdı, çağırdı ve onu terk edeceğini söyledi. Hemen terk edemedi. Arabasının ona çarptığı günlerde bunu yapabilecek, onu terk edebilecek gücü toplamaya çalışıyordu. Ama öldürdü işte onu."

"Don bana sanki bilerek yapmış gibi suçluluk duyduğunu söyledi."

"Uzun bir süre kendini suçladı. Çiftlikten kıyıda bir yere taşındık ve son iki sene oldukça iyileşmişti. Sonra buraya geldik... Bir gün hafif bir kaza yaptığımda o da yanımdaydı. Fazla bir şey olmadı, sadece arabaya bir iki çizik. Ama bu bile onu altüst etmeye yetmişti. Galiba ona diğer kazayı hatırlattı. Devamlı endişeliydi. Oldukça da unutkan olmuştu. Ama ne ben, ne de doktoru işin bu kadar ciddi olabileceğini düşünmemiştik."

"Babanla seni karıştırmak gibi mi?" Lacey, Luke'un bunları kendisine neden anlattığını bir türlü anlayamıyordu. Belki de..?

"O kadar da zor bir şey değildi bu aslında," diyen Luke masaya dayanarak devam etti. "Babamla devamlı beraberdik.... isimlerimiz, fiziki yapımız, tenis aşkımız... hep aynıydı. Ve, ben de kadınlarla hiç ilgilenmediğimi söyleyemem. Annem aynı anda hem sevdiği hem de nefret ettiği bir adamın ölümüne sebep olduğunu düşünerek suçluluk duydu. Bu suçluluğun bir başka sebebi de kendi hayatım pahasına kazanın sorumluluğunu benim üstüme alışım oldu... Şimdi görüyorum ki böyle yapmam tek çözüm yolu değilmiş." İçkisinden bir yudum aldı. "Çok kötü bir şey bu suçluluk duygusu."

Sonra bir süre susarak uzun uzun Lacey'e baktı.

"Maçın olduğu gece," dedi daha sonra yumuşak bir sesle. "Orada olduğundan emindim. Seni göremiyordum, ama daha Don söylemeden orada olduğunu biliyordum."

Lacey gözlüklerini düzeltti. "İyi oynadın."

"Kaybettim ama."

"Kazandın."

"Daha değil."

Lacey yine umutlanmıştı. Bakışlarını Luke'un gözlerinden kaçıramıyordu. Genç adamın gözlerinde bir sıcaklık vardı. Göğsünü sımsıkı saran kazağının cebindeki bir karton parçası Lacey'nin dikkatini çekti. Luke elini ona götürerek baş parmağıyla bu kartonu okşadı. "Haydi, gel," dedi. "Yatak odama girelim." Bu söz üzerine genç kızın içtiği şeri boğazına kaçmıştı.

"Ne?" diye hayretle bağırdı.

"Sydney'den buraya gelmeni onun için istedim. Unuttuğum bir şey vardı. Daha önce görmeni istiyordum, ama sadece bir gösteri maçı için bile olsa tenise geri dönmem beni çok meşgul etti."

"Oh," diyerek ayağa kalktı Lacey. Birden rahatlamıştı. "Sorun ne?" Yine gözlüklerini düzeltti.

"Göstereceğim," dedi Luke yumuşak bir sesle ve çalışma odasından çıkıp merdivenlere yöneldiler.

Genç kızın ayaklarının altındaki halı yumuşacıktı. Bugün gölgeler ve hayaletler de yoktu. Ev sessiz, sakin ve yeni mobilyaları içinde rahattı.

"Ev tamamiyle bize ait bugün. Annem burada değil, Mrs. Simmons da pazartesiye kadar gelmeyecek."

Lacey üst kata geldikleri anda birden durarak geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, evde yalnız olduğunuz anlamına geliyor, sevgili kızım." Gözlerinde yine o anlam vardı. Lacey genç adam böyle baktığında ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. O kadar sıcak ve davetkâr... ve sevecen. Luke onun elini tutarak yatak odasının kapısına

kadar götürdü. Kapıda Lacey duraklamıştı.

"Luke, bilmen gerekir ki ben..." Luke onu dinlemeyerek baştan çıkarırcasına gülümsedi ve kapıyı açtı. Sonra Lacey'nin elini yeniden tutarak içeri soktu.

"Neyi bilmem gerekir?"

"Buraya... şey için geldiğimi sanma..." diye başladı Lacey. Ama Luke o kadar tatlı bakıyordu ki Lacey kendini sıcak öğleden sonra güneşinin altında gibi hissetti. Luke sarıldığında bile ne yapacağını bilemiyordu.

"Ne diyordun...?" diye mırıldandı Luke genç kızın saçlarını okşarken. Lacey'nin omuzlarını öpmeye başlamıştı.

"Luke..." Lacey ondan kurtularak bir adım geri çekildi. "Seninle yatağa gireceğimi sanmıyorsun herhalde. Ben sadece..."

"Sanıyorum," diye gülümsedi Luke ona doğru yürürken. Genç kız arkasındaki kocaman yatağa doğru gerilemeye başlamıştı. "Evlen benimle Lacey."

Lacey gözlerini kırpıştırarak dudağını ısırdı. Luke sevdiğini söyleyebilseydi. Genç kız gözlerini kapatarak ona arkasını döndü. Bu ikinci şansıyla karşı karşıya gelince prensiplerin cehnenneme kadar yolu olduğunu düşünüyordu. Luke'suz yaşamaktansa, onu paylaşmayı tercih ediyordu.

"Luke, aslında beni hiç sevmediğini..." gözlerini açtığında karşısında duran siyah-beyaz poster genç kızın gözlerini almıştı. Odanın yeşil dekorasyonuna hiç uymayan koskocaman bir posterdi bu. Lacey'nin dekoratörlük ruhuna bir tecavüz gibiydi.

Luke'un büyütülmüş bir fotoğrafıydı bu... Bahçedeki o koca ağacın altında durmuş elinde de, 'Seni seviyorum, Lacey' yazılı bir posterle poz vermişti.

Lacey kendi mesajının aynısı olan bu resmi görünce gözlerinin buğulanmasına engel olamadı.

"İşte bunu unuttum," dedi Luke. "Seni sevdiğimi

söylemeyi unuttum, Lacey.'' Genç kız arkasını dönerek önce yavaş yavaş sonra da hızla yaklaşıp Luke'un boynuna sarıldı. ''Neden bu kadar geç kaldın?'' diye fısıldadı dudaklarını genç adama uzatırken. Luke, Lacey'e deli gibi sarılmış, saçlarına ellerini dolamış öylece duruyordu.

''Lacey her şeyi berbat ettiğim için kendime ne kadar kızdım bilemezsin. Seni seviyordum ve beni her reddedişinde bunun için sinirlendiğimi bildiğini sanıyordum... ve o sabah sana geldiğimde asıl söylemem gereken şeylerin hiçbirini söylemedim.''

''Sevgili Luke,'' diye mırıldandı Lacey. ''O akşam seni beklemek için odama çıkarken rastladım annene. Benim senin için sadece başka bir kız olduğuma inandırdı beni. Annette Cromer ve Leonie Stewart gibi yüzlercesinden biri. Ben buna dayanamazdım.''

Luke yüzünü buruşturdu. ''Artık Leonie'nin sadece bir arkadaş olduğunu biliyorsun, ama Annette'i nasıl öğrendin Tanrı aşkına?''

''Bana Logan ve Teale'yi Darling Point'te oturan bir arkadaşının tavsiye ettiğini söylemiştin. Sana uyabilecek tek Darling Point müşterim oydu.''

''Tanrım...'' diye güldü Luke. ''Ben ne yaptım? Meğer kendime çok akıllı bir kadın bulmuşum.''

''O kadar akıllı değil Luke. Ahlaksız derken annenin seni kast etmeyeceğini anlayabilecek kadar akıllı değildim.''

''Nereden bilebilirdin ki? Ben bile onun ne kadar karmaşık düşünceleri olduğunu anlayamadım.''

''Ona inanmak istemiyordum. Kendi duygularıma inanmak istiyordum. Eğer her şey o kadar çabuk gelişmeseydi belki de kendime inanırdım.''

''İkimizi de öyle davranmaya iten her şeyin hızıydı. Ağlama, Lacey, canım.''

''Maçını seyrederken de ağladım.''

''Öyle kötü oynadım ki ağlamakta haklıydın.''

''Bir harikaydın.''

''Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım,'' diye itiraf etti Luke. ''Ama bir ölüm kalım meselesiydi. On senenin daha da uzamayacağından emin olmalıydım. Herkes susmuş benim yüz üstü düşüp düşmeyeceğimi beklerken birden aklıma pes edip herkese sırtımı döndüğüm ilk olay geldi. Ve işte o zaman bütün acılarıma rağmen beni gülümsetmeyi başaran o fotoğrafı yollayan sadık hayranım aklıma geldi. Lacey adında sadık bir hayran.'' Luke genç kızın kızaran yüzüne bakarak güldü. ''Annenlerin evindeki o eğri büğrü ağacı görünce hemen o fotoğraf gelmişti aklıma.''

''Hâlâ saklıyor musun onu?'' diye sordu Lacey. Bu arada eli Luke'un cebindeki kartona gitmişti. On sene önce bu adamı biraz olsun rahatlatmanın huzuru vardı genç kızın gözlerinde.

''Maçtan sonra ilk işim onu arayıp bulmak oldu.'' Cebindeki küçük siyah, beyaz fotoğrafı çıkardı. Lacey ona bir bakıp utanarak geri verdi hemen. Luke gülümseyerek tekrar cebine koyduktan sonra duvardaki fotoğrafa bakmak için arkasını dönen Lacey'e sarıldı. ''Gerçek Luke Harrow seni hayal kırıklığına uğrattı mı?''

''Hem de çok. İlk görüşmemizde bana bakmadın bile. Ama ikinci defasında sana yeniden âşık olmaya başlamıştım.''

''Yeniden mi?'' diye şaşmış gibi davrandı Luke. ''Bütün o seneler bana âşık kalmadığını söyleme sakın.''

''Aşk ilanıma bir cevap alamayınca başkalarıyla ilgilenmeye başladım. Resmin duvarımda kalmıştı, ama senden başkaları da vardı. Humphrey Bogart ve Sean Connery...''

''Yani Bogart ve James Bond'la aynı duvarı paylaştığımı mı söylüyorsun?''

''Hayır. Seni gardırobumda elbiselerimin arkasında tutuyordum. Sadece kendim için.''

Luke'un dudakları kıvrıldı. ''Elbiselerinin arkasında... Bunu beğendim.''

''Ama sana şimdi de taptığımı sanma Luke Harrow. On dört yaşımdayken imajın ve profilin beni çok etkiliyordu...''

''Profilim ha?'' Eliyle burnuna dokundu Luke.

''Bilmemezlikten gelme. Harika bir profilin olduğunun sen de farkındasın.'' Lacey derin bir iç geçirdi. ''O zamanlar profillere karşı çok hassastım.''

''Ya şimdi...'' diye fısıldadı Luke genç kızın elbisesinin fermuarını açarken. ''Şimdi neye karşı hassassın Lacey Teale?''

''Profillere olmadığımdan emin olabilirsin. Şimdi bir iki dakika içinde hem gülümseyen hem de öfkelenen bir adama âşığım. Öyle bir adam ki beni hamburger ve şarapla kandırıyor...'' Luke'a yaslanarak devam etti, ''... ve beni özel bir şeymişim gibi sarıyor.''

''Öylesin.''

''Beni öldürecek kadar öfkeli olduğun zamanlarda bile dokunuşun bir başkaydı.''

''O zaman neden neler hissettiğimi anlamadın?''

''Ben sadece insanım. Bunu bir yetenek olarak geliştirdiğini sandım. Benim için özel duygular mı beslediğini, yoksa tahrik etmek için mi uğraştığını bir türlü anlayamıyordum.''

''Tahrik etmek için uğraştıysam bile bu pek sonuç getirmedi, öyle değil mi?'' diye gülerek genç kızı kucağına aldı. Büyük yatağa doğru ilerleyip genç kızı bırakırken Lacey de ayakkabılarını ayağından fırlatıverdi.

''Luke, bir zamanlar diğer binlercesi gibi bir hayranındım, ama o gerçek değildi. Sana bütün söylediğim o kötü sözler ise seni her şeyinle istememden kaynaklanıyordu. Başkasının artıklarıyla yetinmek istemiyordum. Hâlâ Ruth'u sevdiğine o kadar emindim ki.''

''Siz kadınlar!''

''Salı günü buraya geldiğinde Ruth gelince birden de-

ğiştin. Neşen, gülümsemen kayboldu,'' diye hatırlattı Lacey kendini savunmaya çalışarak.

''Seni yalnız yakalamaya çalışıyordum... fark etmedin mi? Hayatımı biraz düzene soktuktan sonraki ilk fırsatımdı o gün seninle konuşabilmek için. Ama Stewartlar çıkageldi. Onlar gittikten sonra da Don bozdu planımı...''

''Ve Mrs. Simmons,'' diye kıkırdadı Lacey. Gerçeği o gün nasıl olup da fark etmemişti? Halbuki şimdi her şey ne kadar açıktı.

''İstediğimi elde edemediğim için yine sinirlenmiştim anlayacağın. Yani seni, bir tanem. Ruth değil. Don sana bir zamanlar onunla çıktığımı anlattı mı?''

Lacey başını salladı.

''Don'un biraz önyargılı olduğunu kabul etmen gerekecek. Ruth'tan hoşlanıyordum, ama hiçbir zaman daha ileri gidemezdi duygularım. Her şey bir zamanlama meselesiydi. O Gerry'den hoşlanmaya başlamıştı ve bir ay içinde ayrılmaya karar vermiştik. Gerry'yle istediği kadar beraber olabilirdi, benim için hiç fark etmezdi. Ama kaza her şeyi değiştirdi. Her şey benim aleyhimdeyken Ruth beni birden bırakmak istemedi. O çok iyi bir insandır. En sonunda acılarım benden başka ona da fazla gelmeye başlayınca Gerry'yle çıkmaya başladı. Ama onu benden uzaklaştıran şeyin aşırı sinirliliğim olduğunu düşünen Gerry, Ruth'un hâlâ beni sevip sevmediğinden bir türlü emin olamadı...''

Luke devam ediyordu. ''Şımarık küçük bir şeytan olmuştum. Babam elime raketi verdiğinden beri her şey her zaman istediğim gibi olmuştu ve reddedilince nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Basın beni eleştirmeye, hayranlarım da bana sırtını dönmeye başladığı zaman şimdiye kadar yaptığım her şeyin tersi olmuştu. Sonra da Ruth beni bırakarak Gerry'yle çıkmaya başladı. Ben de şımarık bir çocuk gibi davranmaya başladım. Onun için Don da bir iki ay öncesine kadar onun

için hâlâ sevgi beslediğimi sanıyordu. O her zaman Gerry'yle Ruth'un bana çok kötü davrandığını düşündü, ama aslında tam tersi olmuştu. İstemeyerek de olsa, davranışlarım sayesinde onların kendilerini suçlu hissetmelerine yol açtım. Neyse ki bu durumu düzeltebilecek fırsatı senin de bildiğin gibi yakaladım.''

''Beni yolda kovalayıp seviştikten bir iki saat sonra Ruth'la sizi göz göze otururken gördüm ve bir ilişkiniz olduğunu sandım.''

''Benim kıskanç sevgilim. Ruth'a bakışlarımda hiçbir zaman romantiklik yoktu. Zaten neden bahsettiğini hatırlamıyorum bile. Ama seni kovaladığımı hatırlıyorum... mmm. Tam bir dişi kaplandın.''

''Dişi kaplan mı? Hiç de değil.''

''Evet, öyle.''

''Değil...'' Luke'un dudakları ve elleri keşfe çıkmış gibi yavaş yavaş ilerliyorlardı. Dokunuşları çok yumuşak ve hafifti. En sonunda Lacey dayanamayarak sertçe onu kendisine çekti. Luke'un vücudu kahkahadan titriyordu. ''Dişi kaplan,'' diye fısıldadı. Lacey de onu kendinden uzaklaştırdı.

''Dikkatli ol, Luke Harrow. Ben de seninle oyun oynayabilirim.''

''Bundan eminim. Bir düşüneyim bakalım. Logan'la olan ilişkin, sonra bana bir sıcak bir soğuk davranman. Seni o gün otel odamda öptüğümde buz gibiydin.''

''Şey... kendimi kaptırmamak için başka şeyler düşünmeye başlamıştım.''

''Ne?''

Luke'un omuzları genç kızın elleri altında titriyordu. Genç adam daha sonra eğilerek yavaş ve içten bir şekilde genç kızı öpmeye başladı. ''Luke,'' dedi Lacey bir ara. ''Mike'la bir iki iyi geceler öpücüğü ve kâr zarar tablolarından başka bir şey paylaşmadık.''

''İyi. Buraya seninle geldiği gün sana kolunu atıp

durdu ya. Onu öldürebilirdim. Sonra Gerry...'' Luke şimdi çocuk gibi bakıyordu. ''Seni balo salonunda onunla dans ederken görünce, hele ona anlattıklarını duyunca katil olabilirdim. ''

''Ne anlatmıştım ki?''

''Çocukken tavuk kümesini nasıl...''

Lacey gülmekten ölüyordu. ''Oh, Luke. Tavuk kümesi mi?''

Luke alınmış gibiydi. ''Şey, bunun aramızda bir şey olduğunu sanıyordum. İşte bilirsin, âşıkların sırları gibi bir şey. Onu bana Opera Binası'nın merdivenlerinde oturduğumuz gece anlatmıştın. Başkasına anlatınca değerini kaybetti...''

''Söz veriyorum,'' dedi Lacey, ''Bundan sonra tavuk kümesinin hikâyesini aramızda saklı tutacağım. Tabii bir de çocuklar bilir.''

''Çocuklar mı?'' Luke şaşırmıştı. ''Sen de çocuk istiyor musun? Sormak hiç aklıma gelmemişti.''

''Hiç o kadar ileri gidemedik ki. Elbette istiyorum.''

''Ben de.'' Luke şimdi ciddileşmişti. ''Lacey, eğer tenise dönmeye karar verirsem...''

''Dönmelisin Luke. Sen de öyle düşünmüyor musun?''

''Belki bir iki sene daha oynarım.''

''Luke... neden bu kadar uzun süre ayrı kaldın?''

''Aslında böyle olmasını istememiştim. Tenisi bırakış kararım geçirdiğim depresyonla ilgiliydi. Hep geri döneceğimi düşünüyordum, ama... seneler birbirini kovaladı ve ben kendime olan güvenimi kaybettim.''

''Ama başka alanlarda başarılıydın... antrenörlük, ticaret. Güvenini nasıl kaybedersin?''

''İnsan attan düştü mü hemen binmeli. Sonradan hiç olmuyor. Çok gençken o seyirci kitlesi beni çok korkuturdu. On sekiz yaşıma kadar hiçbir maça titremeden çıkamadım. Seyirci önünde o kadar uzun süre oynamayınca, hele bana ateş püsküren bir seyircinin anı-

sıyla ayrılınca, eski korkularım yeniden canlandı. Ama tabii korkudan yeniden başlayacağımı kendime bile itiraf etmiyordum.''

''Basına olan düşmanlığın bundandı demek?''

Luke başını salladı.

''Şey,'' dedi Lacey. ''Pasaportumu bulmam gerekecek. İlk maçın nerede?''

''Ne... benimle seyahat edecek misin yani?''

''Elbette. Tokyo'daki yere eğilmeleri kaçırmak istemem ve,'' Luke'a dikkatle bakarak, ''... Fransa'daki öpüşmeleri.''

''Sakin ol, hayatım,'' dedi Luke şefkatle. ''Fransa'ya kadar beklemen gerekmeyecek.'' Sonra genç kıza eğilerek, ''Ama işin ne olacak?'' diye sordu.

''Oh, onu da bırakmıyorum. Ama belki biraz değişiklikler yaparım. Dergilere makalelerimi yazar, ara sıra çok önemli kişiler için çalışırım. Mesela kardeşin için.''

''Sen müthiş bir kadınsın, Lacey,'' dedi Luke ciddiyetle. ''Sen karşıma çıkınca küçük bir çocuk gibi hissettim kendimi. Nasıl davranacağımı bilemiyordum. Hep yapılabilecek en kötü şeyleri yaptım. Senin benim hakkımdaki fikrini değiştirebilmek için seni burada tutmaya çalışıyordum, ama sen beni devamlı yolumdan çeviriyordun. Seni dava etmek, kontratı imzalamamakla seni tehdit etmek... Bunları nasıl yapabildim, hayret ediyorum. Tam bir şey gibi davrandım...''

''Alçak?''

Luke'un elleri genç kızın boğazında kenetlenmişti. ''Sanırım annesi beni kürekle ezmeye çalışan bir kız tarafından bundan iyi bir sıfat bulunamazdı.''

''Az kalsın Luke Harrow'u ezeceğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı.''

Lacey oturmaya çalıştı, ama Luke onun kalkmasına izin vermiyordu. ''Annemle görüştün mü?'' diye sordu Lacey.

''Ve babanla. Dün. On bir sene önceki Wimbledon'dan bahsettik, bir iki bira içtik, biraz Bonsai'leri seyrettim...''

''Neden bunları yaptın ki?''

''Oh, canım biraz Wimbledon'dan bahsedip, bir iki bira içmek ve Bonsai seyretmek istedi...''

''Luke!''

Luke gülümserken elleri de şefkatle genç kızı okşuyordu. ''Luke, ben yirmi beş yaşındayım. Onlardan izin almak için gitmedin herhalde, değil mi?''

''Ben eski kafalıyım,'' dedi Luke, Lacey'nin elbisesini çıkarırken. Sonra da elbiseyi yere attı. ''Ama bir yere kadar. Sana evlenme teklif etmek istediğimi söyledim.''

Lacey onun gözlerinin içine bakarken boğazına bir şey düğümlenmişti. Luke başka bir şey dememişti, ama gözlerinde çocukluktan kurtulmuş bir adamın sevgisi okunuyordu.

''Evet?'' diye sordu Lacey.

''Evet ne?''

''Bana sormayacak mısın?''

''Mmm. Korkuyorum,'' diye mırıldandı Luke genç kızın kulağına. ''Bu ilk defa olmayacak ki. Ya yine reddedersen?''

''O kadar aptal olamam,'' dedi Lacey heyecanla. Şimdi Luke ciddi ama sevecen bir sesle sordu.

''Benimle evlenir misin, Lacey?''

Lacey içini çekerek kollarını Luke'un boynuna doladı. ''Bu seferki cevabım gerçek, Luke. Evet, evet.''

Uzaklardan bir araba sesi duyuldu ve araba evin önünden geçerken dört defa kornaya bastı. Üç kısa, bir uzun. Zafer manasına...

''Don,'' diye gülümsedi Luke.

''O nereden biliyordu?''

''Fotoğrafı kimin çektiğini sanıyorsun?''

Lacey gülerken Don'un, ''Öyle mi düşünüyorsun?'' diye sorduğunu hatırladı. Genç kız buna o zaman bir

anlam verememişti.

"Don herhalde senin deli olduğunu düşünüyordur."

"Öyleyim," dedi Luke, Lacey'nin gözlüklerini çıkarırken. Genç kız artık onların arkasına saklanmak zorunda değildi. Gözlük de Luke'un cebinden çıkardığı 'Seni seviyorum, Luke' yazılı fotoğrafın yanına, yere gitti.

"Seni seviyorum, Luke," dedi Lacey.